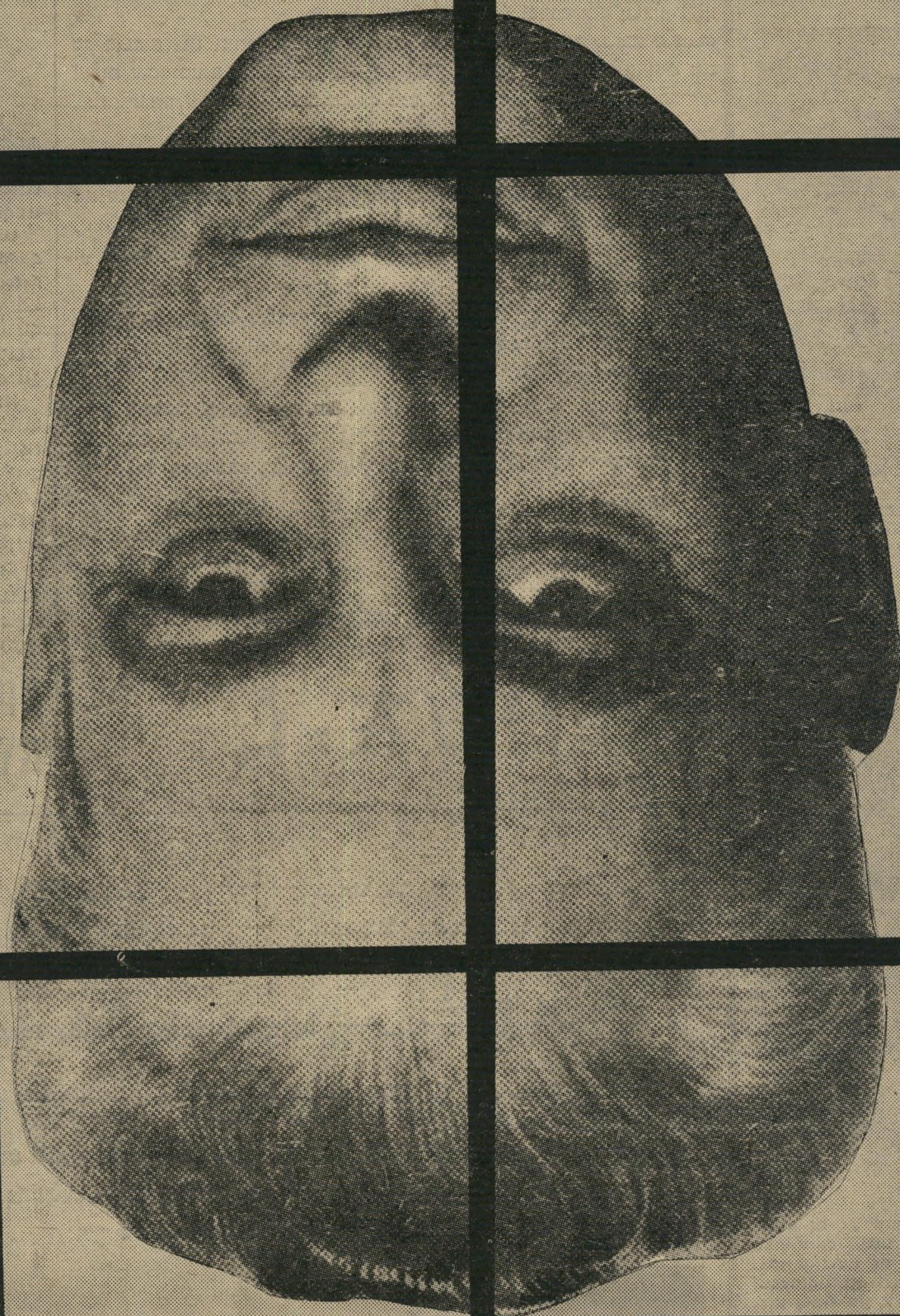

איל געני

אסלאס וזיל אל ווטיח סומח מולדזיל

ליל ספוזיל

נאו"ל

אין עם..... מעולם לא היה עם....., ולעולם לא יהיה עם.....
לא ייתכן שהכנופיה הקוראת לעצמה..... תמצא את פתרונה המדיני על חשבון ה.....
הבעיה ה..... חייבת למצוא את פתרונה במסגרת..... שהיא ארץ המוצא של ה..... ולא ביישיות לאומית עצמאית.
לא נסכים לשאת ו/או לתת עם אותו גוף פאשיסטיקולוניאלי-רצחני הקורא לעצמו בשם..... ואינו מוכן להכיר בקיומנו-ראנו.
אין אנו שואפים להשמיר את ה..... אנחנו רק מתנגדים בתוקף למזימתם למנוע מאיתנו הגדרה עצמית ולחתור תחת עצם קיומנו.
אנו מוכנים להבטיח לכל ה..... שיחיו תחת שלטוננו, את מלוא הזכויות של מיעוט מוכר וממוכר.
כל רצוננו הוא לכונן מדינה דמוקרטית ו....., אשר בה יחיו זה לצד זה....., ר.....
אני נושא בידי האחת..... ובידי השנייה..... אל תשמיטו מידי את ה.....!
תודה.

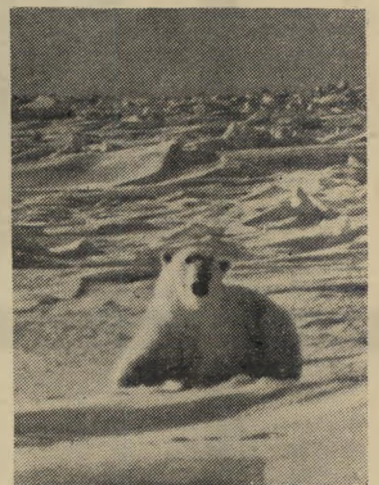
במסיבת כתבים כלכליים שטח אמש
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל את עיקרי תוכן
ניתן לצינון המשק ולריסון השתוללות
האינפלציה. עיקרה של התוכנית מבור
סס על החלת "שנת חורף" כשנת-חובה
בשנת הכספים הנוכחית, על כל אזרחי
ישראל.

אזרח לדוגמא
לאחר אגירת בלוטים רעננים

להלן עיקרי התוכנית הכתפרסמת כאן
לראשונה:

א. מייד עם בוא היורה, או במועד
אחר שייקבע ע"י משרד האוצר כ"יום
בוא היורה" יחל מבצע "שנת חורף
תשל"ה" אשר יכלול את כל אזרחי ישר
ראל ויימשך עד סיום שנת הכספים
בראשית אפריל תשל"ה.

ד"ר יוסף דוב בפעורה
המפקח על מיבצע שנת-חורף תשל"ה

פגישה קונסטרוקטיבית

כאשר ראש נע לעבר קיר
במהירות ממוצעת של 100 הצ-
הרות בשעה, אני חוטף בחילה.
כי אני יודע שבמהירות ש-
כזאת, כבר לא ניתן למנוע את
הפגישה בין השניים. הראש בהח-
לט יינעץ בקיר בקול חבטה מח-
ליא (מעין "בופ" עמום), יעופו
נתזים מגעילים, תיתלשנה שע-
רות, הקיר יתלכלך ואני אקיא.
אבל את הראש כבר אי-אפשר
להזיז. הוא צבר תאוצה גדולה
מדי. גם את הקיר אי-אפשר
להזיז. הוא מוצק מדי. אפשר
רק להסתכל לצד אחר. לעצום
עיניים. לחשוב על משהו אחר.
לעשות מדיטציה.
ורק אחר-כך, אחרי הפגישה
הבלתי-נמנעת, אחרי החבטה
והשפריץ והכתמים, לפתוח את
העיניים ולהיווכח שהראש היה
שלי.
"בופ."

מפלאי ארצנו

ראינו השבוע את מנחם מפתח
בב ברחוב עטוף טלית. לרגליו
נעלי התעמלות, בידו מחזור תפרי
לזת ומכט מזהירעב בעיניו.
— "מה קרה?" שאלנו.
— "מים נוראים" ענה הבחור
ותקע בשופר גדול.

המציל

"ממשלת ישראל תעודד מנהיגות מקומית בגדה,
אשר תהווה משקל נגד לאש"פ"
(בכל העיתונים וברדיו)

הכל התחיל בגלל הים. הים סער ואחד המתרחצים החל לשקוע. הוציאו
את הטובע לחוף וקראו למציל. בא המציל והתבונן בטובע השרוע לפניו.
"מפה לפה", נשמעו קריאות מן הקהל, "תשים אותו מפה לפה". אך המציל
הביט בטובע ולא הגיד עפעף. רק כאשר היו מתגלים סימני חיים בגופו של
הטובע, פרכוסים או קירטועים, היה המציל חובט לו בראשו בנאבוס עצום
שמסמרים חלודים עליו.

"אולי בכל זאת הנשמה", הציע אחד מן הקהל. "אין מה לדאוג!" הבטיח
המציל לקהל שמסביב, "זהו הטיפול האידיאלי למצבים כאלה". ואכן, אחרי
חמש שעות טיפול בנאבוס נפח האיש את נשמתו.

חזר המציל לסוכה והמתרחצים למים. הכל חזר להיות שקט ונעים, אלא
שלפתע הופיעו קרובי הנפטר, הקימו צעקות, איימו באלימות, תבעו ועדת
חקירה וביקשו את ראשו של המציל. "אולי בכל זאת כדאי היה להנשים את
הז"ל" הררה המציל וקירב את פיו אל פי המת. "זה בסדר", הודיע המציל
לקהל הצופים המשתומם. "מוטב מאוחר מאשר לעולם לא."

מסיבה זו החליטה השבוע הממשלה לעודד מנהיגות מקומית בגדה. מנהי-
גות שתהווה משקל נגד לאש"פ. אחרי המלחמה הבאה נשב איתם סביב שולחן
הדיונים ובעוד שבע שנים גם נכיר רשמית בערפאת. אנחנו הרי צועדים עם
הזמן. הצרה היא שהזמן רץ. איך שהזמן רץ...

עקת אמת תשמענה צפירות מקוטעות,
עולות ויורדות.
ה. פטורים יוענקו למשפחות מר-
בות יכולת. בעלי נתינות זרה ותושבים
ארעיים יחוייבו בנמנום בלבד.
ו. לא ינום ולא יישן שומר-ישראל.
ז. על התוכנית יפקח חד"ר יוסף דוב
(דובי).

נוודים להתארגן בלחכות ולעוף בצורה
מסודרת אל ארצות החום. על העפים
דרומה לזכור כי הם מייצגים את מדי-
נת ישראל. יש לשמור על רווחים, הו-
פעה נאה ומצב-רוח. יוצאים מחניון בן-
שמן. לגדנ"עים ולקשישים מסלול מקו-
צר.
ד. במועד היקיצה תשמע צפירה ממר-
שכת בת שלוש דקות. במקרה של אז-

ב. מייד עם פתיחת המבצע יציטידו
אזרחי המדינה באגוזים, בלוטים, ושור-
שייער. לאחר מכן יתכנסו בבתים או
במאורות, בהתאם לאפשרויות, יכינו
מצעי עלים יבשים, ינתקו את זרם החש-
מל, המים והגז, ויפילו על עצמם תר-
דמה עמוקה עד לתאריך המצויין לעיל.
ג. את שנת החורף ניתן להמיר ב-
נדידה עונתית לארצות החום. על ה-

בוא לא נדבר

(תרגיל באי-הידברות בשלבים, על-פי סדר כרונולוגי)

- ◆ לא נדבר עם ערביי השטחים.
- ◆ לא נדבר עם ארגוני הטירור בשטחים ומחוצה להם.
- ◆ לא נדבר עם ארגוני הטירור המתנכלים למדינה, חוטפים מטוסים ופוגעים באזרחים חפים-מפשע.
- ◆ לא נדבר עם ארגוני הטירור החוטפים מטוסים, מפירים את כל החוקים הבינלאומיים ואת כללי המוסר האנושי, ופוגעים באזרחים ובהם נשים וילדים.
- ◆ לא נדבר עם ארגוני החבלה והטרור הטובחים ללא רחם ובאופן עיוור בכל הנקרה בדרכם והרוצחים אזרחים, נשים, ילדים, ועוד ילדים ועוד ועוד ועוד — — —
- ◆ אוקיי, נדבר, אבל שיהיה לגמרי ברור: זה רק בגלל הלחצים האמריקאיים.

סדר יום גדוש

יום שני:

להכנס לבנק, לקנות נעלי-בית חמים, לשלם מים, לפגוש את דודי בעטרה בשש.

יום שלישי:

מסמט לאוטו, להחליף ויזרים, רופא שיניים בארבע וחצי, אסיפת שכנים בשמונה אצל מועלם, להכין בורקס.

יום רביעי:

לצחצח את הנעליים הגבוהות, לקנות סכיני-גילוח, תחתונים וגופיות, טרנזיסטור, בלוק מכתבים, שני רפילים.

יום חמישי:

להזמין גז, מלחמה באחת עשרה וחצי, לקבוע עם שמיל — נוסעים באוטו שלו.

הכל מסודר. הכל רשום בלוח. תהיה מלחמה, ביום חמישי. זה ברור וידוע, אין ברירה. מתכוננים לזה. כמעט מחכים לזה. כבר היו מלחמות. תהיה עוד אחת. שתתחיל כבר. שתגמר כבר. נחזור הביתה ונמשיך מאיפה שהפסקנו. כבר לא מתרגשים מזה. עניין שבשיגרה. להתראות ברבע אחרי המלחמה.

דם, יזע ודמעות

לסגור את הפער בין יהודים ויהודים, דים בארץ ישראל, לא על ההסתדרות ריח בלבד נפלה הדאגה לדרוש מה צרכים לעשיית — זאת הייתה כל אחד מאיתנו.

נלמד מההיסטוריה, ואין לנו דוגמא יותר מתאימה מימי מלחמת אנגליה. צריציל הבטיח אז לעם האנגלי שלישה דברים: דם, יזע ודמעות. את הדם נתן עמנו מכל שכבותיו בהרבה מלחמות. את הדמעות נתנו אמהות. את היזע טרם נתנו מספיק וזה הדבר הקל ביותר: לעבוד, ליצור ולחוק את המשק הלאומי לטובת כולם. כך אנו גבטיח חברה מוצדקת ובריאה במדינה חזקה.

תל-אביב יקתיאל פדרמן

כששמעתי שלשום את דברי מוס"ל ההסתדרות, מר ירוהם משל, ברדיו, גזכתי שבאחד מימי המלחמה בארץ גליה בשנת 1939 נאם ברדיו ד"ר מפלגת העבודה דאן, אם איני טועה אטלי שמו, שאמר: "ימים קשים נפ" לו עלינו וימים עוד יותר קשים וגורליים לפנינו. רק בכוחות הרישוי תפים של כל אחד משירות העם האנגלי נמצא את הכוח והיכולת לעבור את הקשה. לא חשוב אם הם במכרות פחם בוולס או במשרד של מנהלי סטי בלונדון. אין אנגלי בודד היום, כולם עומדים ביחד ויש אני גליה אחת מאיחדת בסכנת קיום".

מותר לבקש מחר משל להאמין שגם בממשלה שלנו, ידעים לדאוג לאיש החלש מעמנו ועושים הכל כדי

ביאורים:

א. המכתב פורסם ב"הארץ" 12.11.74.

ב. כותב המכתב הוא מיליונר נודע, בעל מלוונות "דן" ועסקים משגשגים נוספים בארץ ובחו"ל.

אחרי!

אל: ראש הממשלה

מאת: תנועת "שיקוי"

הנידון: דוגמה אישית

אנו, אנשי "שיקוי", קוראים לך להנהיג את המשק הישראלי ע"י מתן דוגמה אישית של "אחרי!" אנו מוכנים ללכת אחרך ולוותר על כמה מטרות החנאה בהן הורגלנו.

על-אף שהורגלנו בתוצרת חוץ משובחת ומובחרת, יש בינינו חברים שלא ירכשו במשך שנה תוצרת חוץ. וזאת למרות בקבוקי הסיקוטש שבמלאי שלנו לא יספיקו אפילו לשלושת רבעי התקופה.

החלטנו שלא להחליף את המכוניות לדגמים של 75' למרות שהן כבר כמעט שנה על הכביש.

אנו מוכנים לוותר על שימוש במכונית השניה של האשה למשך יום בשבוע.

החלטנו שלא לערוך מסיבות ראווהניות ולהסתפק במבחר המוצע כיום במעדניות ובמסעדות האינטימיות. כולל שרימפס ולובסטרים עבריים שניצודו במימי הארץ.

נחיה בסדר. אנו מבטיחים.

ואנו קוראים לך, אדוני ראש הממשלה, ולכל הציבור ללכת אחרינו במיטב מסורת, "אחרי!"

תשקיף

תנאי בריה"מ:

ז'נבה עם אש"ף

המתיחות בגבול הסורי נועדה, בין השאר, להר כוח לאמריקאים, ערב פיסגת פורד-ברז'נייב. שלא ניתן להוציא את ברית-המועצות מן הפעולה להשגת הסדר. כפי שניסה קיסינג'ר לעשות. חימוש סוריה נועד לאותה מטרה.

ברית-המועצות דוחצת להמשכת מאי-מצייה-שלום במיסגרת ועידת-ז'נבה, שבה היא מכהנת כיו"ר-משותף, דבר שלא ייתכן עוד כזו השתתפות אש"ף. אם יושג הסכם כפיסגת ולאדיוסטוק, צפוי לחץ אמריקאי חזק על ממשלת-ישראל כדי שתסכים לכך.

פיחות נוסף -

דחליל תעמולתי

דיבוריו של נגיד "בנק ישראל" עד ה' אפשרות של פיחות נוסף, או ניוור הד"ר, נועדו בעיקר כדי לשכנע את בעלי המטבע הזר בבנקים הישראליים שלא להמיר אותם לדירות.

קברניטי המשק רוצים למנוע זאת, מחשש שמא יביאו התמרות ההמוניות להגברת האינפלציה.

יש פשרה בין

הממשלה

וההסתדרות

אל תתייחס ברצינות רבה מדי למאבק-האיתנים בין הממשלה וההסתדרות. הוא יסתיים, כמו תמיד, בפשרה שתושג בצמרת המיפלגה, ושעיקריה ברורים כבר עתה. המאבק עצמו משמש בעיקר כשסתום ביטחון.

תוספת-היוקר בינואר, שאינה נובעת כלל מתוצאות הפיחות, תשולם כסדרה. הוויכוח על תוספת-היוקר של יולי, שתבי לזר את תוצאות הפיחות והמוניטיות הכלי כלית החדשה, יידחה עד סמוך למועד ה' תשלום. מחירי מיצר-כרייהסוד לא ישתנו.

בסבי'ן יפרוש

לפני המועד

האיש החזק של מדור הטלפונים בתל אביב, אברהם בסבי'ן, יפרוש מתפקידו שנתיים לפני מועד פרישתו לפנסיה.

בסבי'ן עובד 30 שנה בדואר, מזה 15 שנה כאחראי למדור הטלפונים בתל-אביב. לפני כחודש נתפס גיסו של בסבי'ן, שלמה מיצור, "על-חם" כחשוד בקבלת שוחד ברבבות לירות מקבלנים. מיצור היה אחראי על מתן עבודות בבניה. שמועות עקשניות מוסרות על השתתפותו מן העבודה במישרד-התיקשרות של ראשי מדורים נוספים. האחראים למיכרזים שונים. בסבי'ן עצמו טוען, כי מזה זמן הוא לוחץ לפרישתו מן העבודה.

יריב נציג

בתי-הזיקוק

הדין-וחשבון של צי"ם מגלה את תפקידה של דמות ידועה, יוסף יריב. הוא מייצג את בתי-הזיקוק בחברה האירופית בה שותפים בתי-הזיקוק ב-25%, וכן יהיו די צרפתי וקבוצה איטלקית. רזונבאום הילווה לחברה האירופית 18 מיליון דולר ללא ביטחונות כמעט, לאחר שבנקים ישראלים סירבו להלוות את הכסף מחוסר-ביטחונות. בכסף עשו ספקולציות כי נפט, והרוויחו 40 מיליון דולר.

בתי-הזיקוק יתבעו

הכסף מן השותפים

כספי בתי-הזיקוק, שצור הילווה לחברות הוואדציות של טיבור רזונבאום, עתידים להינצל.

מסתבר כי כספים אלה היו ריווחי החברה האירופית, בה שותפים בתי-הזיקוק, וכי צור הילווה את עודפי הרווחים לרזונבאום ללא אישור הנהלת בתי-הזיקוק. עתה התגלה כי למיכאל צור לא היתה כלל זכות חתימה בשם בתי-הזיקוק בחברה המשותפת. ובתי-הזיקוק תובעים מן השותפים את הכספים. השותפים העבירו את הכספים לרזונבאום על סמך הוראה של מיכאל צור.

אירגון אזרחי

"טרור-נגד-טרור"

אירגון יהודי-אזרחי בינלאומי, בשם "טרור-נגד-טרור", יוקם בימים הקרובים בתל-אביב.

המארגנים עומדים לפני תוכנית להקים כדור-לשום את האירגון כי אגודה עותומנית. המטרה המוצהרת של האירגון: להגביר בטרור על הטרור הערבי, בדומה מיקצועית, מחוץ לגבולות ישראל. בחקמת האירגון מטפל מבחינה מישפטיית עורכי-דין תל-אביבי צעיר. למימון תוכניתו של האירגון, שיחיו לו סגפים ברחבי העולם, יוזמו קהילינות יהודיות לתרום עשרות מיליוני דולרים.

בתי-הזיקוק הודיעו בימים אלו לחברה לישראל כי עליהם להעביר השנה 20 מיליון לירות כחלקם בהרחבת בתי-הזיקוק. ההרחבה כולה תעלה 100 מיליון לירות, וחלקה של החברה לישראל הוא 20 מיליון לירות. אם לא יעבירו את הכסף, ינצלו זאת בתי-הזיקוק להוצאת החברה לישראל משותפות בהם.

כיצד ניצלו

כספי צינור-הנפט?

אנשי-עסקים רבים בארץ תמחו כיצד לא הפסידו קו צינור אילת-אשקלון אפילו דולר אחד בפרשת רזונבאום. רזונבאום, מיכאל צור ודב בן-דרור, מנכ"ל הקו, היו ידידים טובים ביותר עד לפני כשנתיים. כאשר החל בן-דרור להקים לצינור הנפט צימית כליות עצמאי, הסתכסך עם מיכאל צור, שרצה כי יקחו מיכליות מחברת צי"ם.

בגלל הסתכסוך הפסיק דב בן-דרור לעבוד גם עם הכנק של רזונבאום שהיה הכנק של "צי"ם", וכן ניצל כעת.

היכן

ריווחי צי"ם?

ריווחי "צי"ם" דפוח אוגוסט השנה עיי דים על 40 מיליון דולר. חוגים כלכליים שואלים מה היה השימוש בריווחי "צי"ם" ובכספיהם בכלל, בתקופה שצור וקשתני ניי

הלו את החברה, היכן היו מופקדים והאם קיבל מישחו עמלות על הפקדות אלו.

מאסר וקנס

לסרסורי-נשק

הצעת-החוק החדשה, המעובדת עתה על-ידי הו"ר עץ המישפטי לממשלה מאיר שמגר, תאסור קבלת עמלה ממכירת נשק, תחמושת וציוד למערכת הביטחון וצה"ל. ותקבע את העונש המירבי של שבע שנות מאסר ו-10,000 לירות קנס.

לפי הצעת-החוק, תיאסר קבלת העמלה על מכירת נשק לסוגיו, אלא אם יתיר זאת, במיקרים מסוימים, שרי-הביטחון - רבין הפותח לרווחה דלת אחורית להמשך הי-עסקות.

אורה נמיר -

סגן שר החינוך

יצחק רבין הבטיח לח"כ אורה נמיר את תפקיד סגן שרי-החינוך. למרות שהרעיון למנות את נמיר לתפקיד זה, מתגלגל כבר שבעות מיספר בחוגים המקורבים לראש-הממשלה, העלה זאת רבין בפני נמיר רק עתה, מתוך מגמה להחניק את המרד, עליו הכריזה נמיר בגד ממשלת רבין בישיבה האחרונה של סיעת המערך. רבין לא נקב בתאריך למינוי, אך ציין כי הוא ייעשה כאשר "יתבהר המצב" וייערך מינוי סגני השרים. גם למסד"ל מובטח סגן-שר-חינוך.

מתכטר מזכיר

עיריית חיפה

מזכיר העיר חיפה, משה רופא, המכהן כבר 23 שנה בתפקיד זה, עומד להתפטר. רופא, הטוען כי אלמוגי נטל ממנו את כל סמכויותיו, דרש להתמנות כמנכ"ל העירייה והודיע שאם לא תתמלא דרישתו זו, יפרוש. אלמוגי סירב, ורופא דרש להקים ועדה מיוחדת שתדון בתנאים הכספיים של פרישתו המוקדמת.

600 דולר

לראש העיר

שעוררייה עומדת לפרוץ בעיריית באר-שבע, בעיקר בות גילוי כי ראש העיר, אליהו נאווי, קיבל 600 דולר מקופת העירייה, דמי כיס לסיוור שערך בחו"ל בחדש שעבר, על פי הזמנת המגבית היהודית, למרות שהוצאותיו כוסו על-ידי המגבית. מיספר חברי מועצה-העיר, אשר גילו זאת, עומדים להעלות את הפרשה בישיבת המועצה הקרובה. כשהם טוענים כי מאחר ונאווי לא טיפל בענייני באר-שבע בסיוור זה, לא היה צריך לקבל כסף מקר פת העירייה.

קרב ההבקעה של

אריק שרון

הכתבה הבאה בסידרתו של הפרשן הצבאי בנימין עמידור, תתפרסם בגיליון הבא של "העולם הזה".

הכתבה תנתח את קרב אכר-עגיר, לה, בראשית מידחמת ששתי-הימים, ואת לקחי לקראת מידחמת יומי-הכיפורים.

לפני מספר חדשים השתתפו אלפי עקרות בית במבצע „מה את עושה בסינטבון?”.

מספר חשימושים העצום אותו הציעו כמעט כולם, הפתיע אף אותנו וזיכה אותן בפרסים נכבדים. הגידול העצום בביקוש לסינטבון, שבא בעקבות מבצע זה, מצא אותנו לא מוכנים במקצת, וכך קורה לדאבוננו, שלפעמים מתקשה עקרת הבית בהשגת סינטבון.

הרשי לנו להתנצל ולפצותך. נצלי את המחסור החלקי בסינטבון וספרי לנו, מה את עושה כשאינך מצליחה להשיג סינטבון? האם את מחפשת אותו במקומות אחרים, או שמא משתמשת את בתחליפים זמניים? והעיקר, מדוע תשובי ותשתמשי בסינטבון ברגע בו תוכלי להשיגו.

ספרי לנו על כל אלה במכתב ושלחי אותו, עד ה-31.12, לת.ד. 4496 תל-אביב, עבור „מבצע סינטבון”. תוכלי לזכות באחת מתוך 300 חבילות שי ממיטב מוצרי נקה בשווי 50.- ל"י האחת.

את העיקר כמעט שכחנו. אנו בחברת נקה עושים כל מאמץ על-מנת להגדיל את הייצור, ולספק סינטבון לכל עקרות הבית.

ספרי לנו מה את עושה כשאינך משיגה סינטבון

וזכי באחת מתוך 300 חבילות שי של נקה בשווי-50 ל"י האחת.

מתוצרת מפעלי נקה בע"מ.
המפיצים: נורית בע"מ

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תד אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולםפרס" • מודפס ב"רפס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בר אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צניקוגרפיה כפסי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ

קרא קרי

כאשר נפגשים בימים אלה קציני צה"ל, בשירות פעיל או במילואים, נסבה השיחה, כמובן, על המצב הביטחוני, הבעייה הפלסטינית, וגושים דומים. אך במקום או במאחר, במהלך השיחה, זורק משהו את השאלה: "קראתם את הסידרה של עמידור?"

במרוצת השנים פירסם העולם הזה סדרות רבות, מהן סנסציוניות יותר ואקטואליות יותר. אך נדמה שמעולם לא פירסמו סידרה שעוררה תגובה מיוחדת כמו זו. עמידור אינו כותב בסיגנון של סיסמות מלהיבות. יש בכתבותיו סנסציות רבות, שלא פורסמו מעולם — אולם אלה חברות בהרצאה מיקצועית עניינית של המילחמות והקרבות. (כך, למשל, גילה בשבוע שעבר, לראשונה, את הוויכוח הסודי שהתנהל בצמרת צה"ל לפני מלחמת ששת הימים, על כיוון המאמץ העיקרי של המיתקפה בדרום). מה, אם כן, מעורר את התגובה?

כפי שהבטחנו עם ראשית פירסום הסידרה, היא פותחת פרק חדש בעיתונות הישראלית: פרשנות צבאית מיקצועית, שאינה בגדר רכילות על מפקדים, או גילויים בנוסח "עכשיו מותר לגלות", אלא ניתוח מיקצועי של הצלחות וכישלונות צה"ל.

עמידור
הכה מאוחר

ענף כזה לא היה קיים לפני מלחמת יום הכיפורים, מפני שאיש לא העז לפי גוע בפרה הקדושה ולמתוח ביקורת צבאית-מיקצועית על מיבצע כלשהו של צה"ל. עמידור עצמו ניסה זאת פעם, מעל עמודי עיתון יומי, אך הושקע מייד, כאשר אישיות צבאית בכירה טילפנה לעורך.

עכשיו מסתבר כי המילחמה האחרונה נתנה לא רק את הדחיפה לעריכת ביקורת, אלא גם את הנכונות מצד מיטב הקצונה בקבע, בסדיר ובמילואים לקרוא את הדברים. לחשוב עליהם ולבחון אותם. היינו סקרנים מאוד לדעת מה תהיה תגובת הציבור הזה, ובייחוד של הקצונה הבכירה, על מאמרים נוקבים אלה, שאינם חסים על איש, והבוחנים את הדברים ללא-רחם.

היה ברור לנו שאם יכללו המאמרים שיבושים עובדתיים, אידיוקים או סילופים כלשהם, יירד עלינו מיד מטר של הכי השות נזעמות. אחרי הכל, בכל אחד מן הקרבות המתוארים תשתפו מאות קציני נים ואנשי חיילים, המכירים את העובדות לפחות חלקית.

לשימתנו, ואפילו קצת להפתעתנו, לא קיבלנו עד היום אף תיקון עובדתי אחד. זוהי מחמאה ליסודיותו הבלתי-רגילה של עמידור, הבוחן את הדברים בקפדנות בלתי-מתפשרת, לפעמים תוך חיפוש אחרי עובדות שאינן קיימות בכתובים, או החברות במיסמכים שאינם פתוחים לעין.

הפי תחרים המגיעים אלינו במילכתבים, בשיחות עם קצינים, בפגישות עם קצינים וחיילים בשדה — מסתבר כי דוג המעמקים בסידרה זו גדל משבוע לשבוע. מדי-פעם סונה אלינו קצין בבקשה: לספק לו בדיעבד את הכתבות הראשונות של הסידרה, מכיוון שהחל מעין בה רק החל בכתבה הרביעית או החמישית. מפה לאוזן נמסר, בחגים הצבאיים, גם באותם שאינם אוהדים בדרך כלל את העולם הזה, כי מוכרחים לקרוא, כיצד השפיע כל זה על עמידור עצמו, שהיה ידוע עד כה רק בחוגים מצומצמים, ועכשיו הפך שמידבר בחוגים ביטחוניים?

התיקשורת בין הפרשן ובין הקהל שלו לא היה חד-סטרית. מסתבר שעמידור לא רק הוין, אלא גם ניוון.

עוד בראשית הפירסום הצענו, שכל מפקד אשר יראה עצמו נפגע מכתבה זו או אחרת, או תרוצה להסביר את המאורעות מזווית אחרת, ישלח לנו את השגותיו. הבטחנו לפרסם את כלן, אבל קרה משהו הרבה יותר מעניין.

קצינים אחדים, וביניהם אלופים מהחללים שמיבציהם משמשים נושא לכתבות עמידור, התרשמו מרצינות גישתו גם כשלא הסכימו לדבריו. הם פנו אליו, המיניו אותו אליהם, העמידו לרשותו חומר חדש שלא פורסם מעולם, או הסבירו את שיקוליהם בשעת מעשה, כפי שהיו ב"ערפל הקרב", בכמה מהחומרים הללו נוצר מעין מגע חשמלי, שהדליק את שני הצדדים.

אחרי פגישה כזאת, עם אלוף חשוב, וזהה בפנינו עמידור: "תשמעו, האיש הוכיח לי של צדקתי ככמה מסקנות". הוא אמר זאת לא בצער, אלא בהתלהבות, מפני שסינה חשוכה נוספת של ההיסטוריה הצבאית הווארה באור חדש, והדבר איפשר העמקה נוספת של הניתוח הענייני. הדבר התבטא בכתבות הבאות.

לנו נותנת העבודה על סידרה זו — בה שותפים כמה מבכרי המערכת, עורכים, משרטט-מפות ועוד — סיפוק בלתי-רגיל. נראה לנו שאנו ממלאים כאן תפקיד חיובי ביותר — לטובת המדינה, לטובת צה"ל, לטובת ההיסטוריה ולטובת אותם הקוראים שיצטרכו, אולי, לקבל מחר החלטות צבאיות גורליות.

אורי אבנרי

פני המפלגות

תמיד חפשתי בנרות את אויב המדינה מס' 1. העליתי כל מיני שמות. נאצר, סאדאת, עראפאת, אורי אבנרי, עמוס קינן, סילבי קשת — ולא כך. עורכי הצהרונים הנכבדים, האדון הד"ר הרצל רוזנבלום, האדונים שמואל שניצר ושלום רוזנפלד, גילו לי סוף-סוף: אויב המדינה מס' 1 הוא השכיר, הוא-הוא אשר מסכן את התוכנית הכלכלית החדשה של החבר רבינוביץ.

הוא מבזבז מיליונים בתוכניות כושלות. הוא מקבל מאות אלפי לירות בתור עמ' לה. הוא נוסע פעמיים בשנה לחו"ל. הוא בונה פנטהאוזים. הוא מבקר במיסעדות יוקרה. הוא משקיע בנת"ד — ועוד יש לו החופפה לטעון שאין לו כבר ממה להוריד את רמת-החיים.

רב רונן, תל-אביב

פוחרי הנשק

ופוחרי הבונדס

חזרתי מברזיל, נתקלתי שם בשערורייה הקשורה בישראל, תגשתי עליה תלונה לאחד משירי ממשלת-ישראל, אך הוא השיב לי שזה בסדר.

ישנו שם ישראלי אחד שמוכר איגרות בונדס, הרווח לכיסו במשך שנה מליון וחצי דולר.

לאחר הגילוי שלכם על סוחריה-נשק (העולם הזה 1940, 1939), אתם צריכים לחקור בעיסוקיהם של סוחריו הבונדס ב"חו"ל. תגלו פרשיות מסמרות-שיער, הי קשורות בקרנות ההתרמה לישראל. קורא, תל-אביב

על חשבון המדינה

נודע לי על מיקרה של עולה-חדש, העומד לעשות הון על חשבון המדינה והעם: לפני שלוש שנים רכשה מישפח"תו בירושלים דירה בת שלושה חדרים בשטח של 125 מ"ר, במחיר 85 אלף ל"י — מזה 54 אלף ל"י משכנתה. כיום בדעת המישפחה לעזוב את הארץ, ולמכור את הדירה במחיר 340 אלף ל"י.

אני שואל: האם זה לא עוול שאזרח אמריקאי אמיד, עורך-דין במיקצועו, יבוא למדינה לה הוא לא תרם כלום, יחזור לאמריקה עם רווח של כרבע מליון ל"י? האם אין במדינה חוק שיעצור בעד הג'ל מלמכור? האם לא קיימת רשות שתחק את הדירה חזרה מהעולה שורד? קלי מזרחי, ירושלים

העם איבר

את הצפון

אני חושב שהעם איבד את הצפון. כל אחד חי לעצמו. אין אחדות, אין אחווה בעם. זה לא העם היהודי שקיבל את מדינת-ישראל, ואלה לא היהודים שציפו מהם להיות עמ'סגולה. היום, כשאני פותח את העיתון וקורא על המצב הכלכלי והחברתי של המדינה, אני מזדעזע.

כשאני מדבר עם אזרחים על הנושא הם עונים לי "מה לעשות?" תשובה כזו היא לא תשובה. זוהי ברי-חה מהמציאות. במדינתנו הדמוקרטית אנחנו נחלים מה לעשות, ולא ניתן ל"אזרחים לגזול את כספנו וללעוג לנו מאחרי הגב.

נסים שימחון, ד"ר 3330, צה"ל

פולמוס עמידור

לאחרונה, עם פולמוס-עמידור, הח' לטתי לבדוק קצת את הרקע למיבצע-סיני וקראתי, בין השאר, את העולם הזה 1930 ובו מאמר של אורי אבנרי על יומני שרת, וכן הצלחתי להשיג ולקרוא כמה גיליונות העולם הזה משנת 1955.

בהעולם הזה הטרי, מיספר 1930, כתב אורי אבנרי שהמנהיגים הישראליים לא היו מוכנים להיפגש עם גאמל עבדאל-נאצר מפני שחששו שפגישה כזו תאלץ אותם לעשות ויתורים שלא היו לרצונם. הרשון לשאול שתי שאלות-תם:

(1) איך, על רקע זה, יכול אבנרי, ב"הנדון משנת 1955, להטיף למילחמת-מנע ישראלית?

(2) איזה ויתורים יכולנו לעשות לער' ביום בשנת 1955. בלי סיני, בלי גולן, בלי גדה, בלי שארם? לא היה שום איום על חופש-השיט; אם במדינה פלסטינית מדובר — כי אז היו המיצרים צריכים

להקים אותה בעזה שבשליטתם; ואשר לגולן, הרי אנחנו היינו צריכים לדרוש מהטורים את הוויתור של הפסקת הפגזת היישובים.

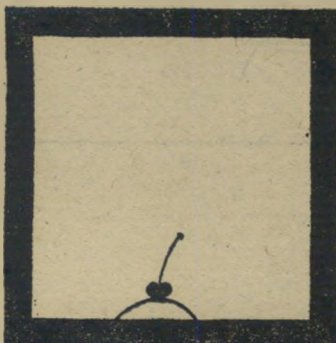
גדעון שטרן, תל-אביב

● הקורא שטרן אינו מיטיב לקרוא. (1) אבנרי לא הטיף מעולם למילחמת-מנע. בסידרה ארוכה לפני מיבצע-סיני ניתח אבנרי את האלטנטיבות השונות, ובכללן מילחמת-מנע, והגיע למסקנה ש"הדרך הטובה ביותר היא שלום. הוא גם הגיש תוכנית כיצד להשיג, בעזרת ה"פלטטינים".

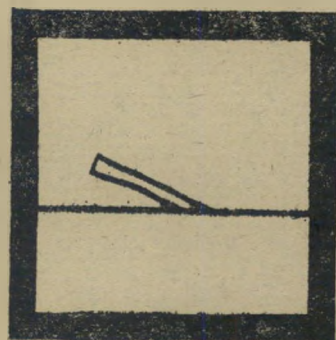
(2) אבנרי הציע לבסס את השלום עם גמאל עבדאל-נאצר על פיתרון בעיית הפליטים והשתלבות ישראל בחזית אפ-רו-אסיאתית, המצרים, אגב, אכן הקימו אז ישות פלסטינית נפרדת בעזה. (המשך בעמוד 8)

קשקשת 1942

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. התג' דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יוכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול-נעיה-מכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1940

● מגדל פינה בשנת אלפיים. יוסי שימחון, המאספס 11, ת"א

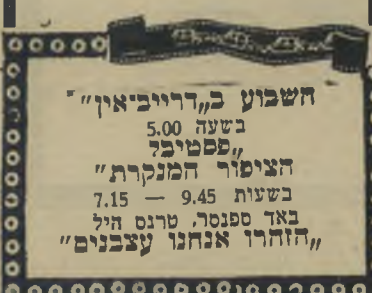
● גורד-שחקים קציר-רואי, מחפש את הלירה שנפלה לו. שרה כ"א-הרון, רח' ישיהו 14, בני-ברק

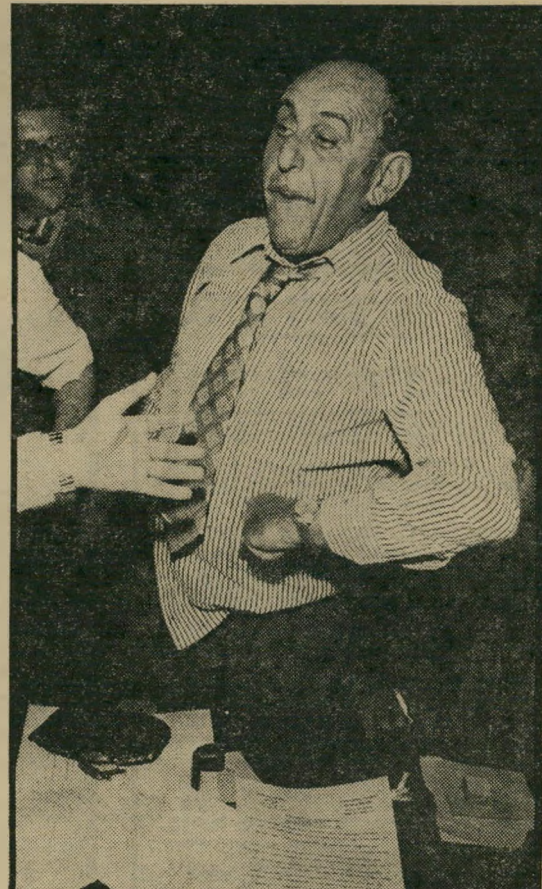
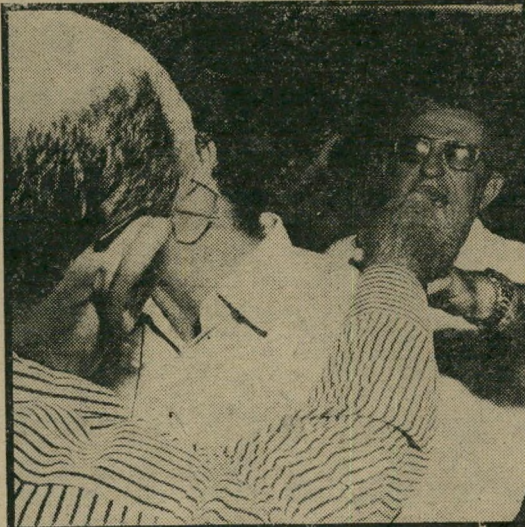
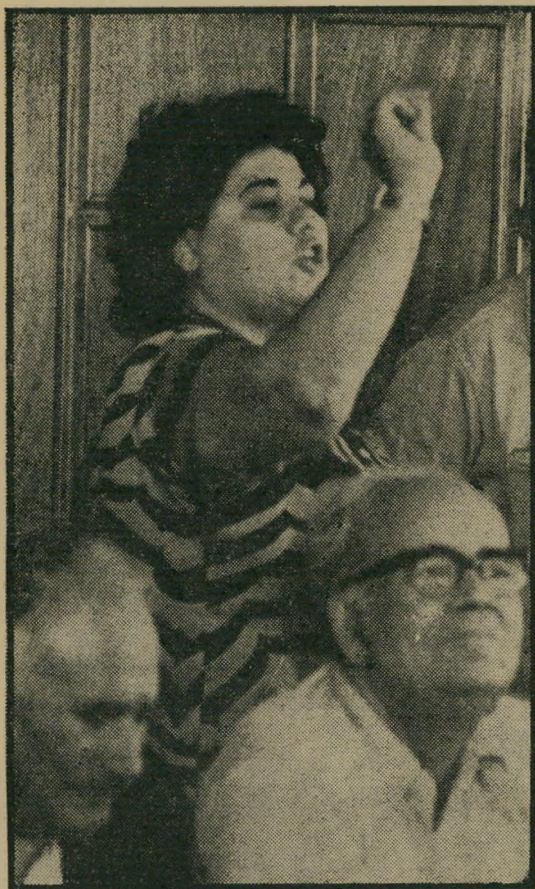
● ארובת רידינג בשעת מנוחה. אפרים כ"א-הרון, רח' ישיהו 14, בני-ברק

● מקלו הטובע של מתנחל זקן שפונה עלי-דין חיילי-נו. פרלשטיין 11, בת-ים

● אונית הכלכלה הישראלית ב"טביעתה. לביא נפתלי, רח' אחוזה, כרכור

● חשבוט ב"ריוביאין" בשעה 5.00 "פסטיבל" הציפור המנקרת בשעות 9.45 — 7.15 באד ספנסר, טרנס היל "הזהרו אנחנו עצבנים"

דניאל נחמני

הליכוד בוועד-הפועל של החסדרות, היה אחד התוקפניים בדיון הסוער שנערך בשבוע שעבר בוועד-הפועל. מרוב ניפנופי ידיים וצעקות, נפרע לבושו של נחמני, וחולצתו נשלפה ממכנסיו (בתמור נה מימין). דובר הוועד-הפועל ביקש מהצלמים להפסיק לצלם את נחמני, כדי שהוא יירגע. ואמנם, כל עוד נשמע טריטור המצלמות, המשיך נחמני במריבותיו (עם הגב למצלמה, בתמונה באמצע), אולם כשהפסיקו לצלם אותו, הוא נרגע. כוכבת הישיבה היתה חברת ועד העובדים של "תדיראן", אביבה זינו, אשר ליוותה את נאומו של שר-האוצר יהושע רבינוביץ בקריאות-ביניים רצופות. "אנא, תני לו לדבר!" התחנן בפניה מזכ"ל החסדרות, ירוחם משל. הישיבה לו אביבה זינו: "מה יש? אני צועקת רק בסוף כל מישפט שלו."

הגדולה והפסיקו לשר כדורגל בשבת. המערכה עברה לשרה השידוכים. הכתבת הענייני מיפי לגות של שידורי ישראל, שרה פרנקל, הופיעה בתוכנית ה-שידוכים ששורף מזני פאר בי גלי צה"ל. שרה חיפשה חתן, ומצאה בסוף סטודנט צעיר לי כלכלה בשם עידו. הם החליטו כי הפרס, אותו ידרשו כמקובל מהתחנה הצבאית, יהיה טיול משותף בארץ, אם כי מני פאר, הציע לשרה לדרוש מעידו טבי עת-אירוסין עם גביש של סוכר. אחר המאזינים, שהצליח לזהות את קולה של שרה אשר לא הוז' דהתה בתוכנית בשמה המלא, שאל אותה בטלפון. מבלי שזה שודר על גלי האתר: "קול" ישראל לא הצליח למצוא לך חתן, אז הלכת לגלי צה"ל?"

נראה, כי מי שסובל בי יותר, מקרב עובדי עיריית תל-אביב, מהמהומות בשכונת-ה-תיקוה, הוא דווקא נציג השכר נה במועצת העיר ויו"ר ועד השכונות של העירייה, חיים טסה. טסה, אשר הזהיר לפני חודשים מספר את ראש העיר "שלמה" ("צ"צ") לחט כי צ-פיות מהומות בשכונה בגלל מיגרס-הכדורגל, נענה אז במי שיכתבת ספקנית של צ"צ. אולם מאז המהומות בשכונה לא הופיע טסה עוד בבניין העירייה, מה שיצר את הבדיחה כאילו טסה נמצא במיקלט מאז המהומות.

במיסגרת הקיצוצים ש-אחרי הפיחות החליט להט, כי לא יוגשו יותר כריכים בישיר בות מועצת-העיר. כשהודיע על החלטתו זו, קרא אחד מחברי המועצה: "אז לפחות תן לנו קירקס!" חחלטתו זו של צ"צ הביאה לכך כי בכל ישיבה עורר כים כמה הפסקות, כדי שחברי המועצה יוכלו לדרת למינון ולקנות בעצמם את הכריכים להם הם רגילים.

הקיצוצים השפיעו גם על מזכירתו של להט, רות ניר, מי שהיתה בזמנו מפקדת בית-הספר לנשים נווה-הירצה, והובאה משל ללישכת ראש-ה-עיר. בראיון עיתונאי סיפרה ניר כיצד השפיע הפיחות עליה ועל בעלה, האחראי על הרכב במרכז הקיבוץ-הארצי: "אנחנו נפסיק לערוך כליכר הרבה מסיבות משוגעות", אמרה ניר. ואומנם, המסיבות בביתה היו ידועות כמסיבות פרועות ומוציאות, שנערכו בתדירות גבוהה ונמשכו עד לשעות הקטנות של הלילה.

המילחמה בין גלי צה"ל ושידורי ישראל התריפה, למי רות שגלי צה"ל נכנעו לתחנה

של האישים הללו לא צריך היה לחפש מקום, כיוון שרובם התי גוררו במלון וולדורף-אסטוריה, המלון אשר אירח גם את מנהיג אשף יאמר ערפאת, והי גימנה עם הקרנים ביותר בנייר יורק. באותו מלון נוהג להתאכססן גם משה זנבר, נגיד בנק ישראל, המטיף לצנע.

מדי פעם, כאשר מבקר מנהיגה הפרש של מקי "שמי" אל מיקונים, אצל נשיא ריר ניקוריו צ'אצ'סקו, מבקש ממנו הרומני לספר בדיחות. בפעם האחרונה סיפר לו מיקונים, לדבריו, את הבדיחה הבאה: "בישראל יש אופטימיסטים ופסימיסטים. הפסימיסטים אומרים: לא יכול להיות יותר רע. האופטימיסטים אומרים: יהיה יותר רע." סיים מיקונים: "אני דווקא שייך ל-אופטימיסטים."

ארגון קלאוזנר

יושבת-ראש אולפני ההסרטה בהצלחה ואם הספיריטו-אליסטים בארץ, נפגשה בשבוע שעבר עם ראש-הממשלה לשעבר גולדה מאיר, בהקלטת תוכנית-טלוויזיה שנערכה באולפנים חשויים לה. קלאוזנר סיפרה לגולדה כי אנשים רבים טעו לא פעם וחשבו כי היא עצמה גולדה מאיר. השחקן ריימונד בר ("צ'יף איירונסייד") התנפל עליה בשניות בעת ביקורו האחרון בארץ, בהאמינו שהיא גולדה. גולדה פרצה בצחוק גדול, לשמע הסיפור.

ביום השני בשבוע שעי בר, למחרת הפיחות, הוזמן ראש-הממשלה ויצחק רבין להיות אורחה של עיריית באר-שבע. ראש-העיר אליהו נאי ווי דרש מכל הפקידים של הי עיריה לצאת אל שערי העיר, לקבל שם את רבין, למחר אל מכוניותיהם, כדי לקבל אותו בשנית ברחבת בית-העירייה.

גולת-הכותרת של ביי קור רבין בעירייה-הגב היתה אי רוחת-צהריים חגיגית במלון נאות מידבר, אליה הוזמנו כל חברי מועצת-העיר, מפקדי הי מישטרה והצבא ועשרה עיתונאים. את הטקס ניהלה אשתו של ראש-העיר, כדוריה נאי ווי. רבין נראה נהנה מאוד מהארוחה, אשר כל מנה בה עלתה למשלמי-המסים 50 ל"י רות, והשתתפו בה 70 אורחים סה"כ הוצאה: 3500 ל"י. אולם הנאתו של רבין נפגמה כאשר סגן-ראש העיר המפ"מ, זאב זריז, הודיע כי הוא יעזוב את אולם-המסיבה אם אומנם תוגש לראש-הממשלה השמפנייה. אשר הופיעה בתפריט. כדי למנוע שערורייה, החליט נאווי לוותר על השמפנייה.

ירוחם משל היה זקוק לכל שלות-הנפש האגדית שלו, כאשר ניהל את הישיבה הסור ערת של הוועד-הפועל של הי הסתדרות. על המדיניות הכל-כלית החדשה, שהופיעה תכור פות על-ידי חברי הוועד-הפועל ועליי ציגי ועדי-העובדים שהוזמנו להשתתף. את המצב הכלכלי הסביר כך: "מה אפשר לעשות? לא נוכל לתבוע את משה רבנו לדין תורה, על שהבטיח לנו ארץ זבת חלב ודבש, והביא אותנו לארץ ע-בייה."

משל ביקש מראש-הממר שלה, יצחק רבין, ומשר-האוצר יהושע רבינוביץ, שנכחו בישיבה, להמתין עד סופה, וי

יופסק הנישוד!

על כל בעל מצפון יהודי להיאבק נגד המשך הפקעת אדמות הערבים ונישול הבדווים מאדמותיהם. מעשה-חלוצי זה משולבת בו רישעות עם טיפשות פושעת. הפוגעת גם בביטחון המדינה, עליידי ה"שינאה שמעוררים בלב העשוקים. לפעמים נדמה שאין ממשלתנו מעוניינת לשלב את אזרחינו הערבים בחוף מדינתנו, כי אם דווקא לדחוף אותם למחנה אויבינו — כדי ליצור אמתלה לגירושם. חנה לוין, תל-אביב

הקו הפרטי

של ברילב

בקשר לכתבתכם „לחזק את ח" חגורה — ולהמריא!" (העולם הזה 1940) על הטיסות הפרטיות של חשר חיים ברילב במטוסי צה"ל. ראיתי את חיים ברילב, בחיותו רמטכ"ל, מוסע עליידי נהגו לשדח דוב, משם היה מטיס את מטוסו לתל-נוף, כשהנהג יוצא מייד לדרך כדי להגיע מהר ל...תל-נוף. יצחק שביב, נתניה

נוסחה אקמוארית

דם + יזע + דמעות = ירידה. יפה שמעון, חיפה

פנייה ל„אדעל"

במצב בו אנו נתונים היום, האם חברת אל-על לא חושבת שכדאי להפסיק לחת כרטיסי-נסיעה חינם לעובדיה? זו מתנה יקרה מאוד, שכל דיילת-קרקע תקבל נסיעה לחוף-לארץ פעם בשנה! לדעתנו, מספיק לתת את המתנה פעם בשלוש שנים או פעם בסיום העבודה. תתארו לעצמכם כמה כסף היתה החברה מוכנה לקופתה, אילו מכרה את כל הכרטיסים שניתנים חינם.

קבוצת קוראים, תל-אביב

הימים הנוראים

יש לי תשובה למכתבו למערכת של הקורא אפרים בר, שגולל תלונותיו ב"מציאת מקום בבית-כנסת בתקופת החגים (העולם הזה 1939): אינני דתי, אלא „יהודי של חגים" כמוך אפרים בר. גם אני עליתי ארצה ב-1948. אמנם לא השתתפתי כמוך בארבע מלחמות (בגלל היותי, כנראה, צעיר ממך) אלא רק בשלוש מהן. אולם ידוע לי, לך ולכל אחד בארץ — שהרוצה להבטיח לעצמו מקום בבית-כנסת בימים הנוראים, עליו לגשת שבועות מוספר קודם לכן לבית-הכנסת. לשלם ולרכוש כרטיסי-ישיבה.

כנראה פשוט התיישבת ללא שאלת רשות במקום לא לך, ולכן פנו אליך וביקשו לפנות את המקום. להבא, כשאתה בא לקחת מקומו של אחר, אנא שים פתק בולט על חוץ, המודיע שהשתתפת בארבע מלחמות ושיש לך בנים בצבא, ולכן מגיע לך מקומו של אחר.

בנימין כרמי, חולון

איפה השכל הישר?

כל היהודים הם זונות, סרסורים, רמאים — הכל בגלל מיספר טיפוסים כמו סטא-וויסקי? (העולם הזה 1939). הכללות והאשמות קולקטיביות נובעות מבורות, ותכונה זו, כמו אי-ידיעה, הינן תופעה ביגלאומית. לפי מתכון זה, כל הרומנים גנבים, אי-רים שתיינים, וכל איטלקי הוא חבר הי מאפיה.

אנא רבותי, איפה השכל הישר, מול דיעות קדומות? א. קופר, אנטוורפן, בלגיה

● העולם הזה לא הציג טענה כזאת. הוא קבע שהמדיניות הכלכלית של מדינת ישראל, הנותנת גיבוי לרמאים בינלאומיים יהודיים, מחזקת תדמית שלילית זו בחו"ל.

נורכאלטקס

אנו מוכרים עדיין

במחירים הישנים של

לפני הפיחות

בתנורי חימום חשמליים מתוצרת דימפלס אנגליה למה?

נפט התייקר
סולר התייקר
חשמל התייקר רק ב-68% !!

הוסף לכך את היתרון הבלעדי של הפרמוסמט האלקטרוני
שבתנורי דימפלס הגודם

חסכון של 25% ומעלה!!!
בצריכת החשמל. כמו כן, אינך תלוי בספק
דלק - החשמל נמצא בביתך - תוכל להשתמש
מיד בתנור, ללא חלוח.

מ.ט קולטון, בע"מ
שביל המפעל 3, ת"א

אחריות לשנתיים + 8 שנים שרות
להשיג בחנויות החשמל המובחרות.

Dimplex
MADE IN ENGLAND

מחמם בשבילך את החורף

מה זאת אהבה?

בשפה המקורית של ספר הברית החדשה שהיא השפה היוונית, מופיעות שתי מילים המקבילות למילה „אהבה“. ארוס (EROS) ואגפא (AGAPE) באגרת „הראשונה אל הקורנתיים“ כל פרק י"ג מובא תיאור מקיף של האהבה במובן האגפא. יג אם בלשונות אנשים ומלאכים אדבר ואינני אהב הייתי כנוחשת חומה או כצלצל תרועה; ואם תהיה לי נבואה ואדע כל-הסודות וכל-הדעות ואם תהיה לי אמונה רבה עד להעתיק הרים ממקומם ואינני אהב הייתי כאין; ואם-אחדק את-כל-ההוני ואס-אתן את-גופי לשריפה ואינני אהב כל-זאת לא תועילני: האהבה מארכת-אף ועושה חסד האהבה לא תקנא האהבה לא תתפאר ולא תתרום: לא תעשה דברי-תפלה ולא-תבקש את אשר-לה ולא תתמרמר ולא תחשוב הרעה: לא תשמה בעוולה כי עם-האמת תשמה: את-כל תישא את-כל תאמין את-כל תקווה ותא-כל תסבול: האהבה לא-תבול לעולם אבל הנבואות תבטלנה והלשונות תכלינה והדעות תבטל: כי-קצת הוא שידענו וקצת הוא שנבאנו: וכבוא התמים אז עבור תעבור הקצת: כאשר הייתי עולל כעולל דיברתי כעולל הגיתי כעולל חשבתי וכאשר הייתי לאיש הסירותי דברי העולל: כי כעת מביטים אנחנו במראה ובחידות ואז פנים אל-פנים: כעת יודע אני קצתו ואז כאשר נודעתי אדע אף-אני: ועתה שלש-אלה תעמודנה האמונה והתקווה והאהבה והגדולה שבהן היא האהבה:

ומה עם הארטיקה או ארוס?

אנו מביאים בזה ציטוט ממאמרו של פסיכיאטר גרמני שפורסם בעיתון גרמני בתקופת המאבק על פירוש של המוסר שחתחולל באותה עת בגרמניה. במאמר שכותרתו חיתה, „לאן מובילה אהבה ללא מעצורים“, כותב הפסיכיאטר כי אהבה ללא מעצורים גורמת בראש וראשונה לריבוי חזנות. אחר-כך לסטיות מיניות והתוצאה הסופית היא סאדיזם (SADISM). וכן מתברר כי הארוס הוא דבר השונה בתכלית מהאהבה אגפא. והארוס היא אהבה מוסווית. דהיינו, הארטיקה הינה פעולה או דבר גלוי ומכוּוּר. ולמה נהפכה אהבת אבשלום לתמר אחרי שהוא הצליח לאנוס אותה? ! (שמואל ב', פרק י"ג 15-1).

האהבה האנושית הקיימת מורכבת משני יסודות אלה — שהם מנוגדים בצורה ובתכלית ניגוד מוחלט. וכך אין פלא שאנחנו כה קרועים ומנוגדים עם עצמנו. במלכות השטן (גחניס, תופת) שולטת ארוס בכל היצורים. פה יש גבול לכל סדזים — המוות. אך שם אין חגבלה זאת קיימת. במלכות השמים (גן-עדן) מבקשת ועונה האגפא הטחורה.

בנימין ברנר

במדור אנשים (העולם הזה 1941) נאמר עלי, כי לאחר שהוזהרתי בשווייץ מפני „חיטוט פלילי“ בענייני הבנק של טיבור רוזנבאום, „מיהרתי להסתלק משווייץ במטוס הראשון ב-יום השלישי לשהייתי שם.“

מרקוס

טיבור. הוזהרתי על השאלות החשטניות בקשר לפיקדונות הזרים בבנקאות השוויי (ג) לא נכון שהבנקאי „החוריר“. הוא דווקא לא-אהב את שאלותי בקור-רוח רב. (ד) לא חזרתי משווייץ לישראל ב-„מטוס הראשון“, אלא טסתי לבילוי חופי-שה בפריס. במטוס האחרון של היום. העולם הזה צריך היה לדעת זה מכבר שמי שעבר את בית-ספר השינאה והחרם של גולדה וספיר ולא קיבל „רגליים קרות“, מחוסן מפני אזהרה צימחנית ב-„ג'נבה. אלף אזהרות ואיומים של יצרני גבינת האמנטל ושעוני הקוקייה אינם עומדים מול מבט שוגא אחד של גולדה. יואל מרקוס, תל-אביב

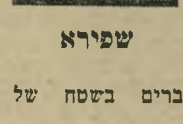
מזון במקום

גן ציבורי

העולם הזה (1939) טען כי חיים בסוק ייצג את בעלי מלון פרדיסו עם עיריית תל-אביב, בה בשעה שהוא משמש כסגן ראש-עיר.

ברצוני לקבוע כי מר בסוק לא הש-תתף ולא ייצג במשא-ומתן את בעלי הר-מלון. מר בסוק אף לא נכח בישיבות ועדת-הנכסים, בה הוא חבר, בעת שהגור-שא הועלה לדין.

גם הטענה כי העירייה מכרה אד-מה עירונית למק-מי המלון במחיר נמוך, אינה נכונה. שני שמאים, האחד נציג בעלי המלון והשני נציג העיר-ייה, קבעו הערכה מוסמכת של 750 אלף ל"י. בנוסף ל-188 מ"ר להערייה רחובות גובלים וכן שיעבוד שטחים לטובת הציבור במעברים בשטח של 330 מ"ר.

שמירא

עמיקם שמירא, דובר העירייה, ת"א

● עו"ד חיים בסוק עזב את הישיבה, בה נידונה פרשת פרדיסו, מכיוון ש-היה קשור ליומי המלון. דובר העירייה מאשר כי חיים בסוק לא השתתף בישיבה. אם לא היה קשור לעיסקה — למה לא השתתף? על הערכות השמאים יש חילוקי-דעות, אולם לא המחיר קובע, אלא מתן קרקע עירונית לבנייה ולא לגני ציבוריים.

„מכירת חיפוד“

אינה חיפוד

פירסמתם בעולם הזה (1936) כי חנות הרהיטים ברמת-השרון יורודייזין ער-רכת מכירת חיפוד. מאחר ואינה נימ-נית על ה„גדולים“, ואינה יכולת להת-חרות בחנויות רחטיים אחרות.

למענת מרשי, הפירסום אינו נכון ואין לו יסוד במציאות וגרם להם נזק רב. אמנם הוכרזה עליידי החנות מכירה של רחטיים, אולם לא היתה זו „מכירת חי-פוד“, אלא מיבצע מכירות כמקובל ב-ענף זה.

עו"ד עמיקם לויתן, תל-אביב

● כאשר סוחרים מפרסמים „מכירת חיפוד“, הם מתכוונים לחיפוד המלאי ולא לחיפוד העסק. לכן התכוונה גם הכתבה שמסרה, כי מיספר חנויות רחטיים, ב-יניהם יורודייזין, החלו במכירות-חיפוד. עובדה זו מאושרת גם במכתבו של עו"ד לויתן.

לנציגי המדינות נמאס לשמוע את תקוע * ההסכרה הציונית עזרה

לאש"ף * נאום עראפאת היה מלאכת מחשבת * נאום תקוע

היה אסון * מדוע דבק עראפאת במצע הקיצוני ביותר?

התקוע בגורו

לדבר פעמים רבות בוויכוח, בעוד שאני נאלצתי לומר את כל אשר רציתי לומר בעשר דקות. באו"ם, בניגוד לכנסת, אין זכות הדיבור נמדדת על-פי גודל הסיעה (או המדינה), ונציג העולם הזה (ישראל) יכול לדבר לא פחות מנציג המערב (ארצות-הברית) או הליכוד (ברית-המועצות).

משום כך, יש לי כל הסימפאטיה למצבו הפרלמנטרי הקשה של תקוע. אני יודע שהוא פיקח הרבה יותר מכפי שהוא נראה על דוכן הנאומים, כשהוא מחרף ומגרף את העורם.

הוא הסביר לי פעם, בחקופת זיהור, מדוע הוא נוקט בסיגנון זה של חרפות. מכיוון שכל הצבעה היא לדעת מדיניות ישראל, כדאי לישראל למנוע הצבעות על ענייניה. תקוע עשה זאת על-ידי כך שהסך כל ויכוח לבמה של השמחות נגד ברית-המועצות, לעיני מצלמות הטלוויזיה של ארצות-הברית, הוא רצה להביא לכך שברית-המועצות תחשוב פעמיים לפני שהיא יוזמת ויכוח על ענייני ישראל. כי הסובייטים היו אז רגישים מאוד לדעת-הקהל האמריקאי.

חלקתי אז על גישה זו. דעתי (אותה יישמתי בכנסת) היתה שסיעה קטנה צריכה להביע את דעותיה החריגות בלשון מתונה, להציע בכל נושא הצעות המתקבלות על הדעת, ולנסות בדרך זו לפגוע את מחנה יריביה. סיעה קטנה אינה יכולה לשנות את מאזן-הכוחות בפרלמנט, אבל היא יכולה ליצור אווירה של כבוד כלפי עצמה, ויודוע בלב הרוב זרעים של מחשבה חדשה, שלא יתבטאו מייד בהצבעה, אך היכולים להניב פירות כעבור זמן. תקוע נהג בדרך ההפוכה.

אולם אז נבעה שיטתו לפחות מחשבונו כדשהו. כיום היא נמשכת בני חשבון. היא איבדה כל קשר עם המציאות.

דעת-הקהל האמריקאית רוצה בהתפייסות עם ברית-המועצות, ושוב אינה ששה להשמחות. חלק גדול והולך של הציבור האמריקאי מתחיל לראות בישראל עושה צרות מיקצועיות, ולחשוב (כמו הרמטכ"ל גזר' בראון) שהשליטה היהודית כללי-התקשורת מובילה את אמריקה לאסון. משבר-הנפט העמיד את ישראל במצב עדין מאוד. המצב הפוליטי והאסטרטגי דומה לחנות של כלית-הרסינה. בחנות זו מתרוצץ יוסף תקוע כמו שור שברח מקורידה, כשהוא מלא רוח קרב, נוגח ימינה ושמאלה.

השבוע — שבוע היסטורי לאו"ם ולישראל — עשה תקוע את כל השגיאות האפשריות והבלתי-אפשריות. הטענה שפעל על פי הוראות ממשלתו אינה תירוץ. הוא האיש במקום. אם הוא מקבל הוראה אידיית, עליו למחות נגדה ולתבוע שינוי.

אולם לפי כל הסימנים, האידיומיזם הנורף בימים אלה מורשלים מתאים מאוד דרוחו של השגריר, השרי האחרון מתקופת גורדה-דיין, שזא שכת ולא דבר.

הכרעתו הנוחלית של יו"ר העצרת, עבד-אל-עזיז בוסטליקה, שהעניק לתקוע את הזכות להשיב פעם אחת בסוף כל יום, נתקבלה על דעת הרוב. בוסטליקה, שרה-חוץ האלג'ירי, הוא צעיר אינטליגנטי, הנהנה מאהדה

מאת אורי אבנרי

כללית. כשנאלצו הצירים לבחור בינו ובין תקוע, גוסף עוד גורם אישי על הגרם המדיני. אפילו צירים הדבקים, בדרך-כלל, בזכות-הדיבור החופשי, והחרדים לזכויות הר עמים הקטנים, הכריעו למען היו"ר. הם עיפים מתקוע.

שור בחנות חרסינה

דמה לי שאין אדם בישראל המוסמך יותר ממני לדון בתכסיסיו הפרלמנטריים של יוסף תקוע. כי במשך שמונה שנים מילאתי בכנסת תפקיד הדומה מאוד לזה של תקוע באו"ם. הן מבחינת היעדים, הן מבחינת הר נתונים הפרלמנטריים.

נודמן לי פעם להחליף על כך מלים עם תקוע עצמו, והיה מעניין לעמוד על מידת ההקבלה. שנינו יכולנו לומר, כדבריו של משה סנה המנוח: "המיעוט שלנו מובטח".

בוסטליקה בנס יו"ר העצרת

שנינו היינו "סיעת-יחיד", בבחינת 1 מול 119, או 1 מול 130. לשנינו קרה באופן קבוע שאחרי הצבעה ניגשו אלינו ח"כים (או נציגים) שהצביעו נגדנו, לחצו את ידינו והכריזו, בסודי סודות, שהם מסכימים עימנו. שנינו ניסינו לכפר על חולשת מעמדנו על-ידי פעילות מירבית, ניצול כל האפשרויות של התקנון, והמצאת תכסיסים פרלמנטריים מתוחכמים. מצאנו שבאופן יחסי צבנו שלו טוב משלי. הוא יכול

א יך הרגיש יוסף תקוע, כאשר הצביעו נציגיהו של אומות העולם, ברוב של שלושה נגד אחד, לסתום לו את הפה? זה לא היה רק ערבון לאומי, אלא גם ערבון אישי צורב.

מובן, ההצבעה נבעה מן המאזן הפרלמנטרי באו"ם, ומן השיקולים הפוליטיים של כל מדינה. אבל אין בכך הסבר מלא. ולראייה: היו כמה נציגים, התומכים באופן עיקבי בעניין הערבי, שלא הצביעו בעד השתקת תקוע. עניין חופש-התשובה היה חשוב להם לגופו. אין כל ספק שהצבעה זו היתה, נוסף על הכל, גם הצבעה אישית. הא ביטאה את מצב-רוחם של הנציגים, שהקשיבו לדברי תקוע יום לפני כן, אחרי נאום עראפאת. נמאס להם לשמוע את קולו של יוסף תקוע. ואי אפשר להתפלא על כך.

אחרון המחדלנים

רוב הדמויות הבולטות של תקופת-המחדל בישראל סולקו מתפקידיהם. גולדה הסכה סבתא טובת-לב לקישוט מסיבות. דיון מרצה בארצות-הברית, באנגליה לקולקת ובשכר גבוה. אבן מרצה באוניברסיטאות. באנר גלית המלכה זבשכר כיד המלך. ספיר הפך שוורצ-גורד בעולם. שני הרמטכ"לים, ברלב ודרו, אינם משרתים עוד בצבא.

המדיניות הכושלת נמשכת, אך לפחות האנשים שגרמו לאסון יוסף-הכיסורים הוגלו. ורק קול אחד בן הימים ההם נשמע עדיין ברמה — ורוקא ברמה הבינלאומית. קולו של יוסף תקוע.

אין קול המוכיר יותר את התקופה שבין שתי המיל-חמות, כאשר היה נדמה לממשלת ישראל שהיא תפסה את אלהים בזקן ואת העולם כולו במקום אחר. ארצות-הברית היתה מושבה ישראלית, הנשיא ניקסון קיבל הוראות מגולדה, ברית-המועצות נורקה מן המרחב, הערבים היו אבקי-אדם, השטחים הכבושים היו "נחלת אבותינו", והי פלסטינים לא היו ולא נבראו. קולו של תקוע ביטא את השחצנות הכתתי נסבלת של הימים ההם.

בכושר ריטורי מעולה שפך קיתונות של בוז על ערבים וסובייטים. הוא לעג לכל מי שלא קיבל את העמדה הקיצונית של ישראל ללא סייג. הוא הוכיח לנציגי האומות שאינם אלא חבורת כסילים אימפוטנטים. הנימה הכללית של דיבורו היתה: "זוהי עמדתנו, ואתם יודעים מה אתם יכולים לעשות".

ההתנשאות האינטלקטואלית של אבא אבן עוררה עליו שינאה אישית כללית בין נציגי המדינות. ההתנשאות של תקוע היתה הרבה יותר ברוטאלית. היא נשענה על הר אמונה בעליזנות המוחלטת של צה"ל ובאפסות המוחלטת של הערבים.

היה זה תקוע שהוכיח במאה נאומים שלא קיים עם פלסטיני. הוא התעלם תחילה מהחלטת מועצת-הביטחון 242, ולאחר מכן קיבל אותה בחצי-סנה, תוך פירושים שהפכו לכלי ריק. הוא מילא תפקיד חשוב בטרופוד שליחותו של גונאר יארינג.

בינתיים השתנו הנסיבות מן הקצה אל הקצה. יחסי-הכוחות, נתוני העוצמה הכלכלית והצבאית, המצב הכלכלי — כולם השתנו. אך תקוע נשאר תקוע בגורנו של האו"ם. ממשלת ישראל לא העזה להחליפו. ההצבעה על זכות-הדיבור שלו היתה הפגנה נדירה של מורתי-רוח קונקטיבית על כך.

תקוע רצה לדבר 20 פעם — אחרי כל נאום של נציג ערבי. אולם נאומו האחד, אחרי הצתת-הבכורה של יאסר עראפאת, הספיק למרבית הנציגים — גם לרבים הדבקים בלהט בחופש-הדיבור בפורום בינלאומי זה. עוד נחזור לתוכנו של נאום זה. את הנציגים הרגיו הסיגנון. היה זה אוסף של קללות וגידופים, בשפה יפה, שכוונה לא רק לעבר הערבים בכלל והפלסטינים בפרט, אלא לעבר מישפחת העמים כולה.

נדמה שתקוע היה אחוז דיבוק של מאמר מיום. אחרת קשה להבין איך הביא את חרבי רים לפלד הצבעה.

הליגה לתעמולה ערבית

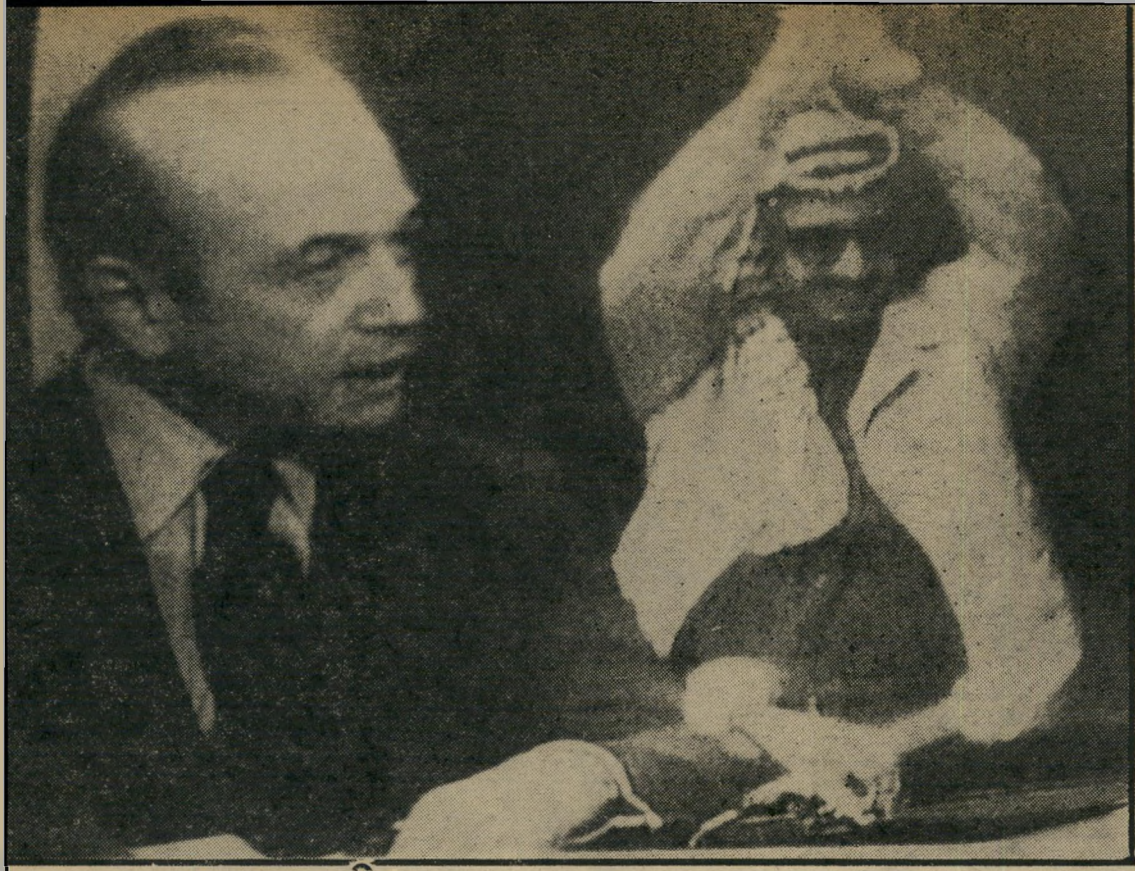
בדת הפנים ליאסר עראפאת באו"ם היתה מרגשת. שום נציג של "תנועת שיחרור" שהופיע בעבר במוסד זה זכה למעמד דומה.

ישראל ואוהדיה ראגו להשוות לביקור זה אופי דרמאטי ככל האפשר. זה היה הפרק הראשון בספר טימטומי השבוע.

על פי הוראות ישירות מישראל, ערכו "מנהיגי יהדות אמריקה" הפגנת-ענק המונית. המטרה היתה למחות על הזמנת עראפאת. למעשה הושג, כמוכן, הליפך: מסע-הפירסום סביב ההפגנה עזר לתת להופעת עראפאת, פירסומת מירבית, להפכה למאורע חשוב עוד יותר ולהגביר בכל כלית-התקשורת את הסקרנות לקראת בואו.

ההפגנה עצמה נכשלה. היה צורך בגיוס כל בני שטיפת-המוח בישראל כדי להעלים כישלון זה.

בעיר ניו-יורק יש למעלה משלושה מיליון יהודים. בארצות-הברית יש חמישה מיליון. יש המעריכים את מיוסר הישראליים בלבד בעיר מגרדי-השחקים ב-200

תקוע בטלוויזיה הישראלית, על רקע סיקור הופעתו של עראפאת באו"ם

אלון ומשה פרס. אך, כאמור, אין בכך שמץ של צידוק. תקוע גינה את עצרת האו"ם על הזמנת "ראש שבת המרצחים". בכך כרך יחד, ואיחד אוטומטית, ידידיישראל מסודתיים עם אויביה המושבעים, שהרי כולם הצביעו בעד ההזמנה. הוא קבע שעם הופעת עראפאת, שנתקבל זה עתה במחאות כספיים סוערות, "הגיעו הנה שפיות הדמים והבהמות, על-מנת לאסוף את השלל של הכניעה השפלה". כלומר: אתם, חברי עצרת האו"ם, עמי העולם כולם, כולכם מיפלצות צמאות-דם, בתמות או פחדנים נכנעים ושללים.

אכן, מלאכת-מחשבת של טאקטיקה פרימנטרית!

לא היתה בנאום אף מילה אחת שלא היתה השמצה גסה, המכוונת נגד כולם. פלסטינים, ערבים, קומוניסטים, מדינות אירופה, ידידיישראל. כולם מתועבים. אחרי ה"סינגון המחונן של עראפאת, נשמע קולה של ישראל קיצוני וצומרי. היתה בה נימה פאראנאודית, כצוקותיה של זקנה המאשימה את מישפחתה, את שכניה ואת העולם כולו בקשירת קשר נגדה.

אך גרוע מן הסינגון היה התוכן. עראפאת הציע פיתרון בלתי-מכריע — או "מדינה חילונית" דימונית. מזה העמיד תקוע — על פי הוראות וירושלים — פיתרון שמכונה היה להישמע, בשעה זו, באוזני כל מדינאי, כאירועים מוחלטים.

תקוע לא הציע מדינה פלסטינית, בצד ישראל. איך היה יכול? ממשלת ישראל מתנגדת לכך. והוא, תקוע עצמו, שלל את עצם קיומם של הפלסטינים בנאומים ללא-ספור.

עכשיו — בנובמבר 1974! — הציע תקוע בכל הרצינות שהפלסטינים (מניין צצו אלה פתאום?) ימצאו את פיתרוןם בממלכת-יירדן. שהרי ירדן, לדבריו, מהווה זה מכבר "מדינה פלסטינית"! הסיסמה האווילית, ש-המלך חוסיין עצמו ויתר עליה וקבר אותה רשמית, חזרה בפי הנציג הישראלי, שקיבל על עצמו לקבוע מי זה פלסטיני, ומי מדינה פלסטינית.

זה אפילו אינו מרגיז עוד. זה מצחיק.

אילו הציע עראפאת שהישראלים יחזרו לפולין ולי-מארוק, היה נמצא באותה רמה.

בקיצור, דבריו של תקוע לא היה רמז של פיתרון, אף לא שמץ של בשורה חדשה. אף לא קורטוב של אלטרנטיבה סבירה לדברי עראפאת.

הדבר כמעט לא ייאמן, אבל בתום יום זה נראתה ישראל באו"ם ובקונסול בירת קנא, אית, יתר קיצוניות, פחות פשרנית, מאשר יאמר עראפאת!

אחרי נאום זה, יכלו הנציגים להצביע במצפון שקט בעד קיצוץ זכות-הדיבור של תקוע בהמשך הוויכוח.

אם אין לנציג ישראל מה לומר מלבד השמצות צורמות, מדוע צריכים לשמוע אותו שלוש פעמים ביום, עשרים פעמים בשבוע?

שוב או"ם - שמו"ם?

אחרי חישג לאומי ואישי זה, הופיע תקוע למחרת היום בטלוויזיה הישראלית, מרוצה מעצמו ומדושו עונג, והסביר שחל בסדר.

(המשך בעמוד 28)

היוזמים הבטיחו שיבואו 150 אלף. הכתבים הישראלים דיווחו על 100 אלף, 150 אלף ואפילו — בשיא של התלהבות טלוויזיונית — על 175 אלף. יגאל אלון התמוגג מנחת הרצין מיברקת-הידה נלהב לעסוק יהודי כלשהו. **אכן, "ניו יורק טיימס" הפרוידהודי, המכיר בה, העריך את מוספר המפגינים ב-25 אלף, עשרים וחמישה. ומי שהסתכל היטב בצירומו הטלוויזיוני, והמכיר את המקום, נוכח לדעת שזהו מוספר מהימן.**

בא חלקיק קטן מן הציבור היהודי, ואף מן הציבור הישראלי בניו-יורק. כמה פוליטיקאים אמריקאיים, שרצו להיבחר מחדש באותו שבוע, נאמו. הנרי ג'קסון, המלך הגויי של יהודי אמריקה, המבקש לעלות בעזרתם אל כס הנשיא, נאם. אבן השמיע נאום נלהב באנגלית מצויינת (חינם?) ומשה דיין הוסיף דברים באנגלית עילגת (חינם?) המרוויח היתירי מכל המהומה: **יאמר עראפאת. המתח לקראת בואו גבר.**

אבל בזה לא היה די. הליגה להגנה יהודית, מין קאריקטורה של קורקלונסקי-לאן יהודי, ערכה ברעש רב מסיבת-עיתונאים, והודיעה שהיא עומדת לרצוח את מנהיג אש"ף. הכרזה כזאת היא טרף לכלי-התקשורת, והם נתנו לאיום פירסום מירבי.

מובן מאליו שהיה זה איום ריק של חבורת אפסים חולי-פירסומת. אבל הוא השיג שתי תוצאות חשובות. ראשית, צופה-הטלוויזיה האמריקאי נוכח לדעת כי אין הבדל בין טרוריסטים יהודיים וערביים, וכי עראפאת ויריביו הישראליים נמצאים באותה הרמה.

שנית, המתח לקראת ביקור עראפאת הגיע לשיאו. כל רקה משוערת שהייתה במרכז האו"ם הפכה רגע רממאני.

ההסברה היהודית-הישראלית בעולם מצטיינת בכיש-רונה. בייחוד כשהיא פועלת לטובת הערבים.

האם השתגע העולם?

הכל היה מוכן לבואו של איש. הכל רצו לראות: איך הוא נראה, האיש המעורר התרגשות כזאת? איך הוא מדבר? איך הוא מתלבש?

כאשר נכנס לאולם העצרת, היהדו מחיאות-הכפיים מקיר אל קיר. רבים מן הנציגים, וביניהם ידידיישראל מסודתיים, קמו על רגליהם כדי לכבדו. ראש-הטכס של האו"ם ליווה אותו למקומו — כסא על הרמה, השמור לראשי-מדינות.

לנוכחים היתה ההרגשה שהם עדים לרגע היסטורי — כמו שהייתה לקורמיהם, לפני דור, כאשר מישרחת ישראל תפסה לראשונה את מקומה באולם העצרת.

לישראלי, החי בעולם של שטיפת-מוח, נראה הדבר כאילו השתגע העולם כולו.

איך ייתכן הדבר?

מלך המרצחים, אלון חוטפיה-המטוסים, האיש שידיו מגואלות בדם ילדי קריית-שמונה ומעלות — והוא מתקבל בכבוד-מלכים?

הרי זה שפל חדש בתולדות העולם! האו"ם פשט את הרגל! ריח-הנפט העביר את העמים על דעתם! הנאציזם משתולל! העולם כולו נגדנו!

האמנם?

אפשר להסביר את הזמנת עראפאת בשיי קודים פוליטיים וכלכליים, כאינטרסים מוצקים ובנפנט נזול. אבל אין זה מסביר את החתלה בות, את מחיאות-הכפיים הסוערות, את הקימה על הרגליים.

לתופעה זו יכולים להיות רק שני הסברים:

או שנציגי כל האומות הם נאצים, השמחים על שפיכת דם יהודי, והנהנים למראה גוויות של ילדים יהודיים, מי שמאמין בזה, מקומו בכית-משוגעים או בכנסת.

או שהנציגים הריעו לאדם המייצג בעיניהם את העם הפלסטיני, וביקשו בדרך זו להביע את אהדתם לקורבן של טרגדיה היסטורית, הזועקת לפיתרון. אם כן, הם כיבדו את עראפאת למרות ששטות הפידאיון, מתוך תקווה ששילוב אש"ף במישפחת-העמים ובמוסדות הר בינלאומיים יתפכוזו לגורם אחראי, מתון ושקול, שיהיה מוכן לשלם עם מדינת-ישראל.

ההבדל בין שני ההסברים אינו תאורטי. הוא חשוב ביותר, לא רק מבחינת שפיות-הדעת שלנו, אלא גם מבחינת המסקנות המעשיות הנובעות מהם לגבי הטאקטיקה שלנו באו"ם.

הנאום שלא ננאם

אומנו של עראפאת היה מלאכת-מחשבת. משקיף פרו-ישראלי שנכח במקום, הסנאטור צ'ארלס פרסי, ש-הוא חבר המישלחת האמריקאית והתלוי בקולות היהודים במחוז-בחירתו, הגיב מייד אחרי סימו: "זאת היתה יצירת-אמנות. היא נוסחה בחוכמה בלתי-רגילה. הוא לא נתן לישראל דבר."

ואכן, עראפאת, שהופיע מגולח ומסודר, דיבר בסינגון מתון ופייסני, שהעלים את התוכן הקיצוני של דבריו.

דבריו סיברו את האוזן. דימויו ("אני נושא ביד אחת ענף של זית, וביד השנייה רובה של לוחם-שיחור")

* מדוע נערכה ההפגנה שבוע לפני הופעת עראפאת? מדוע לא נדחתה, כאשר נדחתה ההופעה? לפי גירסה סבירה, קשור הדבר במועד הבחירות. ההפגנה נערכה ערב הבחירות, ועראפאת הופיע אחריתו. ואכן, הסנטורים יעבץ וריבקיוף נבחרו באותו שבוע מחדש.

מנהלים רומן . ריצ'ארד צ'מברליין וטארין פאואר, בתו של השחקן **טיירון פאואר** המנוח. נפגשו על בימתהצילומים של הרוזן ממונטה-כריסטו ומאז אינם נפרדים.

נישואי . בהליווד, קליפורניה, כוכבת-הטלוויזיה האמריקאית **פגי ליפטון** והמוסיקאי הכושף **קוויןסי ג'ונס**. לזוג בן אחד, משותף.

התגרשו . בבית-מישפט בקליפורניה בריסטינה (טינה) סינטרה (23), בתו של הזמר-בדרן **פרנק סינטרה** ובעלה **וים פארל** (34). היו נשואים תיש"ע חודשים. סיבת גירושיהם הוגדרה כאי-התאמה שאינה ניתנת לגישור.

הוכתרו . כחתני פרס-ביאליק, המוענק על-ידי עיריית תל-אביב-יפו: הסופר **ישראל כהן** על סיפרו **יעקב שטיינברג** — האיש ויצירתו, המשורר **חיים גורי** על סיפרו **מדאות גיחזי וד"ר יהודה קומולוש** על סיפרו המקרא באור התרגום. טכס חלוקת הפרסים ייערך ב"י טבת תשל"ה, שהוא היום המסורתי להענקת הפרס.

נבחר . כחבר הקונגרס בארצ"ב מטעם המפלגה הדמוקרטית ג'וזף (יחי) **קרבם** (47), אשר בתחילת שנות הארבעים היה תושב הארץ, התגורר בבלי פוריה ועבד כרפתן במשק. עלה מגרמניה לארץ-ישראל בשנת 1933, למד בתל-אביב, עבד כחותך-הלומים ולפני מלחמת-העצמאות רודיגור לארצ"ב. למד מישפטים, שירת בצבא האמריקאי, משהשתחרר פתח מיש"רד עורך-דין בעיר פרסנו שבקליפורניה, התקדם במהירות מעלה, עד הגיעו למעמדו הנוכחי.

נחשד בריגול . ראש לשכת הקשר הפלמנטרי של פדרציית האיגודים המיקצועיים במערב-גרמניה **וולטר ביהם** (56). נעצר בדיסלדורף, ולאחר מעצרו פוטר ממישרתו וגורש מחברתו באיגוד.

הועלה בדרגה . על-ידי חמלן חוסיין, רמטכ"ל צבא ירדן **זעירבן שאקר** (40), מדרגת מייגור-גנרל לדרגת לייטננט-גנרל.

נפטר . בבית-חולים מהתקף-לב השחקן **אהרון מוסקין** (76) שנולד בפלך סמולנסק בברית-המועצות. שימש כעוזר

מוסקין (בהזויית שזר)
משיכמו ומעלה

לטכנאי-שיניים, שוליה לפושטת-עורות בית-המיתבחים, נער-שליח בבית-מיסחר לעצים. נתפס למהפכת אוקטובר והפך למהפכן צעיר. התגייס לצבא ושירת ביחידת האוקראינית. בן 18 היה הקומנדנט הממונה על מיניסטריון המזון שמול הרקמלין. הכיר את **הנה רובינא** ויעקב ורדי, שהביאו אותו לסטודיו של הבימה. היה מאז מבחירי שחקני ישראל.

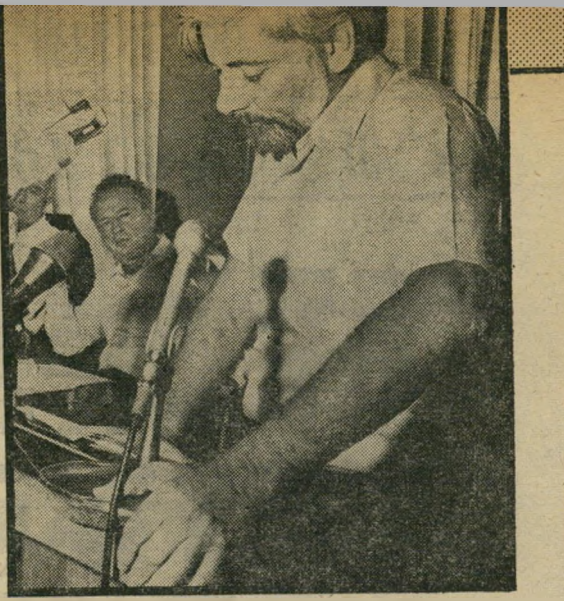
נפטר . בביתו שבחיפה **צבי מאיר רובין** (63), מגדולי הציירים בישראל. עלה לארץ מפולין ב-1934, הניח אשה, הסופרת **יהודית חנרל**, בן ובת.

גם ביציאתך לחו"ל
תשיג את BROADWAY שלך
במטוסי אל על
ובחנויות פטורות מכס

בשורה אחת עם הסיגריות
המפורסמות ביותר בעולם
סוכר קינג סייז
תערוכת אמריקאית
תוצרת זוכה

BROADWAY 100
INTERNATIONAL QUALITY

יצחק רבין מקשיב בישיבת הוועד הפועל של ההסתדרות לדבריו של אורי אבנרי, שתבע ממנו להראות דוגמה אישית ולהעביר למדינה „לפחות חלק“ משכר הרצאותיו.

נויכתב לראש הכנושלה יצחק רבין בעיקבות תקרית בישיבת הוועד הפועל

הייצוג „החשבונוט ההוצאות“ הסמויים, העומדים לרשות השרים ופקידיהם, הגבלת השתתפותה של ישראל בכל הקונגרסים הבינלאומיים לנציג ישראלי יחיד, בלא ליווי בני משפחתו — וגם זה רק במיקרה שהנציג הדיפלומטי הישראלי במקום אינו יכול למלא תפקיד זה בעצמו. קיצוץ דראסטי במשכורות הגלויות והמוסוות של מנהלי החברות הממשלתיות והציבוריות, ההסתדרותיות והסוכנויות, תוך פירסומן המלא. פירסום הצהרת ההון וההכנסות של כל שר, חבריכנסת ואישיציבור בכיר. עשרות הוראות מסוג זה היו צריכות להתפרסם ברומנות באותה מוצאישיבת שבה פירסמה ממשלתך את תוכניה. האמן לו, אפילו צימצום הסוכסידיות על לחם וסוכר היה מתקבל או בצורה אחרת.

ב צד הטיהור המוסרי החיוני צריך היה לבוא הי טיהור השלילי — ביעור הרע וכריתת האברים הי רקובים. בתודעים האחרונים נתגלתה בארץ סידרה מדהימה של פרשות-שחיתות שונות. בכולם מעורבים אישים ממשלתיים בכירים, ידידיהם וחבריהם של שרים. העיתונאי שלמה נקדימון כתב בידיעות אחרונות שבשעה שגיליתי באוונד, באותו נאום בוועד הפועל, פירסום על העלמות-המס הסיטוניות של סרסוריינשק ור קבלניביטחון, בעזרת השילטונות, הפלטת כמה פעמים: „לא ידעתי... לא ידעתי...“ לא שמתי לב לכך. אם אתה אומר שלא ידעת, אני מאמין לך. (אילו הייתי חבריכנסת, היית שומע על כך הרבה זמן לפני כן, ולא רק פעם אחת).

אבן עכשיו אתה יודע. התוכנית הכלכלית הדראסטית היתה מתקבלת על ידי הציבור באווירה אחת, אילו קרו הדברים תבאים: כליאתם בבית-המעצר באכרכלכור של מיכאל צור וכל מנהלי החברה לישראל שידעו (או שהיו צריכים לדעת) על הפרת החוקים וההערמה על החוקים; מנהלי צי"ם ובתי הדיקוק והפקידים הבכירים שהפרו את החוק, שקיבלו סכומים בלתי-חוקיים בחו"ל, שנתנו ודם לפירסום מאזנים ותשקפים כוזבים, כל עורכי-הדין ורואי החשבון שחתמו על מסמכים כאלה בידעם שהם כוזבים; סרסוריינשק וקבלני משרד-הביטחון שהעלימו מסים. מידה שמישהו מן ה„ל“ נהנה מעמדם של שר או ח"כ, יש לבטל את חסינותו. **השעייתו המיידית מתפקידו של כל מי שמעל בתפקידו, בזדון, תמורת שוחד או כתוצאה מרשלנות פושעת, וביניהם נגיד בנק ישראל שלא פיקח בראוי על בנק ארץ-ישראל בריטניה, ושהפקיד סוכמיינשק מכספי משלם-המסים בעיסקי ספסרות פסולים; כל מנהלי חברות חקורות שהצביעו בעדו נגד השעייתו מתפקידו של זאב קריב; כל מנהלי צי"ם ובתי-הדיקוק; כל פקיד משרד הביטחון שחפר על העלמות-המס של קבלנים וסרסורים; כל פקיד האוצר שידעו (או שהיו צריכים לדעת) על זריקת כספי המדינה לחברות ואדוויציות ועל עסקי-מטבע חושים של החברות הנ"ל; מנהל סול-ליונה צבי רכטר ששייתק פעולה בעסקי-הרמאות של סינור רוננבאום. מעצרים והשעיית המינויים כאלה היו גורמים להלם. אבל זהו הלם בריא, שהיה מוכיח לכל שנפתח דף חדש, וכי אתה אינך מוכן לסבול פכיכך שחיתות וזוהמה.**

א זה איננו העיקר, כמובן. העיקר הוא הטלת העומס במקום שבו הוא צריך להיות מוטל: על הישרונים ששמו ובעטו. בדבכד עם פירסום התוכנית של ממשלתך, ועוד לפני העלאת מחירי הלחם והסוכר, היית צריך לבצע שורות של פעולות מוחצות, אנטי-ישרוניות, כגון: **הטלת מסי-רכש דיפלומטי בדיעבד על כל פרסוריינשק, בסכום המלא הכנסותיהם מי אחוזים שגבו על אספקת ציוד-לוחמה זר לצה"ל.** הטלת היטל דומה על קבלניביטחון, בשיעור מלוא רווחיהם, מילבד שכר אישי צנוע. **סתימה מיידית ומוחלטת של כל חורי-המס, שדרכס יכולים בעלי-רכוש ואיליהון לפסור הכנסות של מיליארדי דים מתשלום מסאמת, או מתשלום מס בכלל, והפקעה בדיעבד של רווחים אלה שנעשו בשנים האחרונות. כל רואי-חשבון מתחיל בלכר את החורים האלה במסנתי-המס, — מסננת הפונה התו פסת את גרגוריינשק שז השכירים, והמע" ברה את גרגוריינשק של הפוטקציניר. אלה אינם אלא צעדים ראשונים בדרך לרפורמה. אבל אפילו בהתחלה צנועה כזו די היה כדי לשכנע את האזרח כי אין ממשלתך משקת לו, וכי עליו להקד את חגורתו. נניתי אלה כהא דאור מהשכיות אלה. היא לא נכעה מקנטרנות, אלא מן הרצון להעמיד אתך על הכעיה האמתית הניצבת בפניך: מעייה של מנהיגות ודוגמה אישית.**

בכסום נאות. אבל זהו עניין של טעם — ובנסיבות רגילות לא הייתי מעורר את הדברים כלל. אך כיום אין לנו נסיבות רגילות.

כ משהת ישראל, שאתה עומד בראשה, פנתה אל הציבור בקריאת-אזעקה. צפויה לנו שואה כלכלית, שתגרום גם לשואה ביטחונית ומדינית, אם לא תימנע בעוד מועד. כדי למנוע אותה, על הציבור להוריר את רמת-המחיה שלו באופן דראסטי, לוותר על הרבה מהנאות-החיים, ובשיכבות מסוימות גם על כמה מצרכי-המחיה הכפסיים ביותר. מישפחות מריבות-ילדים נדרשו לוותר על סוכר וזחם, אחרים נתבקעו לוותר על הדברים המעי ניקים להם הדוות-החיים.

דוגמה אישית

מן האיש העובד, השכיר והעצמאי, נשללה כל אפשרות לצאת לחו"ל, לרכוש מכונית פרטית צנועה, לעבור לדירה מרווחת יותר, להצטייד במכשירים המקלים על חיי מישפחתו, חינוך הילדים הפך בעייה כאובה עוד יותר. את כל זה סיפרת גם בישיבה ההיא של הוועד-הפועל, באוונד נציגי מקומות-העבודה. תיארת את העול הביטחוני הקשה מנשוא, שאין לנו ברירה אלא לעמוד בו, ואת המצב הכלכלי הנורא. **יכולת לצפות לכך שדברים פשוטים אלה, והפיתרונות הקשים שהחלטת עליהם, יתקבלו בציבור נאמן זה בהכנה ובהסכמה.** נדהמת להיווכח שאין זה כך, ורשמתי על פתק לשר האוצר שאין טעם להשמיע בפורום זה דברי-היגיון. האם לא שאלת את עצמך: מדוע?

אשר אדם מספר לך על אסון נורא שקרה לו, ותוך כדי כך הוא מתייך בעליצות — אינך יכול להאמין לו. דבריו של אדם אמינים, רק כאשר הבעת-פניו והתנהגותו תואמים אותם. **אין יכיר אדם נורמלי והאמין דממשלה האומרת לו שהינה-הינה מתרגש וכא עיניו אסון כלכלי נורא — כשהיא עצמה וכל הכי ריה מתנהגים כאילו הכל שפיר?** השרים מטיילים בחו"ל ונודדים ממלון-פאר אחד ל-מישנה. מכוניות-השרד המפוארות סטות על כבישי הי ארץ, שממם פונו האורחים עקב מחירי הדלק. כל ילד יודע שפלוגה, שכולו שופע שובע, המספר לנו בטלוויזיה שעלינו לחסוך בסוכר ובלחם, קיבל מתנות של מאות אלפי לירות מתחת לשולחן, וזרק מאות מיליוני לירות מכספי המדינה לבור של שחיתות. וזהו החשיבות של הדוגמה האישית. אין לה, אולי, מישקל כלכלי — אבל היא חיונית מבחינה מוסרית ור פסיכולוגית, אם רוצים לשכנע מישנה להסכים לקורבנות. **אילו היית מעביר עכשיו לקופת המדינה את שכר הרצאותיך בחו"ל, את שאינך חייב לעשות זאת — היה הדבר מעניק לך זכות מוסרית בולטת לתבוע מזולתך ויתוריהם.** אילו החזיר משה זנבר את הדירה שקיבל כבאקשיש מבנק ממשלתי, יתכן שהיו מתייחסים ברצינות לתוכחותיו. אילו הודיע חיים בר-לב שהוא מפסיק להשתמש במטוסי חיל-האוויר כממוניות פרטיות, היה זה מתקבל בברכה.

דהי, כמובן, רק ההתחלה. כדי להתאים את עצמם לדיבוריהם, על הממשלה וחבריה לשנות באופן קיצוני את סיגנון החיים. למשל: ביטול מכוניות-השרד הצמודות, ונסיעה ב"פול" מרכיב של מכוניות ממשלתיות. ביטול זכותם של כל השרים, מילבד ראשי-הממשלה ושרי-החוק, לדירות-שרד. ביטול המשכורות האישיים, המסווגים כנהגים או כאנשי לישבה. (הופעת אשת השר בסופר-מארקט תגרום לסטגנציה חיונית, בנגוד לביקורת התכופ בסלון אופנאית-הצמרת לולה בר.) הפסקת כל נסיעות השרים לחו"ל — מילבד נסיעות חיוניות מעטות, הקשורות במישרין בתפקידם, פסיבותיהן יוסברו לציבור בפורטרוט. ביטול כל הטוליה על-חשבון המגביה, הסוכנות ושאר המוסדות המשמשים לחלוקת שלל. הוצאת כל מיסעדות-הפאר אל מחוץ לתחום השרים, הפקידים והקצינים הבכירים. ביטול כל „קרנות“

שמעתי שהבעת השבוע כמה פעמים בפומבי תמיהה והתמרמרות על הדברים שהשמעתי בנוחותך בישיבה המחושמלת של הוועד-הפועל, בקשר לפרשת הרצאור תיר בצרצרות-הברית. אמרתי לך באותו מעמד שבבואך אל העם בדרישה לקורבנות מכאיבים, ומפליגים, עליך להראות לו קודם כל דוגמה אישית. **הצעתי לך להעביר לדי המדינה לפחות חלק מן ההכנסות שכאן לך מאותן הרצאות.** בוודאי שמתי לב לכך שדברי אלה נתקבלו בדממה דקה. אפילו חברי-הליסלגה לא הגיבו עליהם בזעם וב-סערה. על פני הנוכחים, וביניהם נציגי ועדי-העובדים מכל רחבי הארץ, הצטיירה הסכמה שקטה. **נדמה לי שזו הסעם הראשונה שדברים אלה הושמעו באוונד, ושניתנה לך החזרמנות לעי מור כל תגובת הציבור עליהם.** אנסה להסביר לך מדוע אמרתי את הדברים, ומדוע ראיתי בכך מילוי חובה בלתי-ניעמה אך חשובה.

אני צריך להזכיר לך שהתייחסתי בחיוב לבחירתך לראש-הממשלה. אכן, הייתי הראשון שהציע לנשיא-המדינה להטיל תפקיד זה עליך. זה היה עוד לפני למעלה מחמש שנים, עם פטירת לוי אשכול, כאשר הנשיא הזמין אותי רשמית להביע את דעת סיעתי בכנסת על המועמדים לראשות-הממשלה. למרות זאת, כאשר הובאו לי לפני שנתיים העובדות ביחס לפרשת ההרצאות שלך, החלטתי לפרסמן. זה היה הפירסום הראשון, אך באווירה של הימים ההם, הוא לא עורר כל תגובה. ערב בחירתך, ניסה מישו — ושינוי ידענו מיהו — לאוציא פרשה זו מן המגירה, כדי לפתוח נגדך במסע של ציד-מכשפות. **לא הצטרפתי למסע זה.** לא האמנתי בטוהר הכוונות של בעליו. סברתי שאין כפרשה זו כדי לפסול אותך כראש-הממשלה, ולמנוע ממך הודמנות נאותה להוכיח את עצמך בתפקיד הרם ביותר. **אולם אין פירוש הדבר שהפרשה עצמה נסגרה.**

א היינו זקוקים לדו"ח מבקר המדינה, שהוגש ביני תיים, כדי לדעת שמרחפים מעל לפרשת ההרצאות כמה סימני-שאלה. כל נאום של שגריר בארץ כהונתו שייך לתפקידו. אין השגריר צריך לגבות שכר עבור נאומיו, במיסגרת ציבורית ופרטית, ואין הוא צריך להעמיד את עצמו לרשות אמרגן מיסחרי, שיעשה מיסחר בהופעותיו. **בוודאי אין שגריר צריך ליהנות ממצבו המיוחד, הפומבי אותו מתשלום מיסים הן בארץ והנהגות, הן במזדרת.** כל זה ברור ומובן מאליו. מבקר המדינה רק אישר את הדברים. הוא מצא שהרצאותיך לא נגדו את החוק והתקשיר, מפני שאלה שכחו להתייחס למיקרה מסויים כזה. אבל המבקר המליץ על תיקונם, כך שלהבא יהיה ברור כי הדבר אסור בהחלט. **מסקנה זו של המבקר מהווה זיכוי טכני, אך הרשעה לגופו של עניין.** נדמה לי שלא היית צריך להשאיר לאחרמכן את הדברים תלויים באוויר. אילו נשאלתי, הייתי מיינעך לך להסיק מסקנה מעשית, בצורה של תרומה למטרה לאומית.

שלא פורסמו בעתוני ישראל

לעצור את כוללם!

הקומבינציות שזדורשו על מנת להתגבר על קשיי המימון של הגרמנים והצורך להתגבר על החוק הגרמני להשקעות אשר דרש כי ההשקעות תבואנה לבטרי בנכסים מסוימים ושההשקעות תבוצענה כדי 1/3 בהון מניות ו-2/3 במניות ארוכות טווח כאשר מותר אמנם למספיעים לקבל הלואות לתש ביצוע השקעתם ובלבד שלא יקבלו הלואות ממוסדות ישראליות. מסתבר כי לגרמנים לא היה כל הכסף הנדרש וכאן נכנס לתמונה טיבור רוזנבאום אשר העמיד לרשותם מימון תוך הבטחה מצור כי צור ידאג להפקדה מקבילה של החברה לישראל אצלו. קומבינציה זו היתה בסתירה לדרישת החוק הגרמני כי הכספים יושקעו מאחר ובפועל לא יקבלו הגרמנים הלואה אמיתית בלתי תלויה בישראל, כן כן היה צורך להוכיח לממשלה הגרמנית ולמוסד הגרמני לביטוח השקעות בגד סיכונים פוליטיים כי ההשקעות הגרמניות הושקעו בנכסים מוכרים. לדברי צור השתמשו בצים כמכתיר להוצאת הפקדון של החברה לישראל בבנק טיבור רוזנבאום מטמה של החברה לישראל לשמה של ציט, אחרת היה מתגלה כי למעשה קבלו הגרמנים את ההלואה ממקור ישראלי.

לרמות את הגרמנים
קטעיהמפתח מעדותו של מיכאל צור לפני ועדתהחקירה של "צי"ס, קטע זה לא פורסם בעיתונות, מחשש כי ממשלת גרמניה תגלה ש"החברה לישראל" עשתה קנוניה לרמות אותה. אולם איש לא שם לב כי באותה שעה עשתה "החברה לישראל" קנוניה לרמות גם את מסיחהכנסה בישראל. הקטע מצוין במפורש כי מטרת "הקומבינציות" היתה "התגברות על החוק הגרמני", והן היו בסתירה לדרישות החוק.

מאת יגאל לביב

מדוע עוצרים אורח הקונה והמוכר 100 דולר בשוק השחור בלילינגבלום? מדוע עצרו אחד בשם יצחק צוויינגבוים, המכונה "אצילה הגדול", וקראו לו "בנקאי" על שהחזיק בדירתו כמה אלפי דולרים? מדוע עוצרים אותם ואין עוצרים את ראשי המשק וצי"ס, המודים בעבירות חמורות ביותר על חוראות מטבע זר ועל מסי הכנסה? מדוע אין עוצרים את מיכאל צור ורעיו לחשבונות הסודיים, כולל מקבלי התשלום מים, כמו שעצרו את דניאלה דינור על חשד בקניית דולרים שחורים? גובר החשד כי מישרתת ישראל

מ יכאל צור מודה שהיה לו חשבון בנק של טיבור רוזנבאום בשווייץ. ממנו משך לעת הצורך "סכומים לא גדולים, 1000-1200 דולר כל פעם" כדי לכסות את כרטיסיאשראי שלו. כלומר: הוא מתן בהם את בילוייו והוצאותיו האישיות בטוילו בחו"ל. לצור, למשה קשתי ולמנהל צי"ס באנג'יה היה חשבון סודי, ממנו שילמו בכסף פים שחורים בחו"ל עשרות אלפי דולר לכל מיני אנשים, בלי רישום בספרים. גיבורי הפרשה מודים במעשים שהם עבירות מדיניות בישראל. מרע אינם נעצרים?

העם

מצפון תיבת הרעה

"כאשר מישור מתעטש בדמשק — אין ברירה אלא להכריז על גיוס!"

בערי אירופה, שהיו בנויות מעץ, ריחפה סכנת האש גם על הימים השלווים ביותר. כל אדם היה מוכן לקפוץ ממקומו בכל רגע, בהישמע קריאת-האימים: "אש!" יש ארצות שבהן יש כוננות תתי-הכרתית מתמדת לקראת רעש-אדמה פתאומי, או לקראת הוריקאן משתולל. בישראל, מוכן כל אדם, בכל עת, לקריאת המלחמה. האדם הישראלי למד כי המלחמה אורבת מאחורי כל פינה, ושגם בימי הרגיעה העמוקה ביותר יכולה הרעה להתחולל בכל רגע.

נשים חרדות. השבוע זה קרה שוב, ביום החמישי עוד היתה המדינה כולה

הנשיא אדיאפר מה ישראלי להפסיד?

דאיון בדרום-לבנון ("פתח-לאנד") וכיבוי שר. אלא שכיבוש כזה היה מעורר תגובה נזעמת בעולם, ועלול היה למוטט את הפסידה-האש גם בגבול המצרי והסורי. הסיבה האמיתית היתה קשורה בסוריה. המתיחות הכרונית בחזית צבאית-מדינית זו הגיעה לשיא עונתי. יעדת-החקירה הבאה. "כאשר מישור מתעטש בדמשק, אין לנו ברירה אלא לגייס בכל הארץ", אמר איש ביטחוני. "אף אחד לא רוצה לשמש נושא לוועדת-החקירה הבאה."

זאת היתה תוצאת הטרומה של מלחמת יום-הכיפורים. אין עוד ממשלה המוכנה לקבל על עצמה את האחריות ולוותר על גיוס-כוחות, כאשר ניכרת התנועה הקלה ביותר במערך הסורי. הדבר מוסר בידי דמשק אמצעי-לחץ קל וזול. היא יכולה להכריח את ישראל להכריז על גיוס כל כמה שבועות. די בהזות אוגדה סורית אחת. האם מעוניינת סוריה במלחמה? מכל הגורמים הערביים ובכללם אש"ף, היא היחידה שאין לה מה להפסיד. המוראל של צבאה גבוה, החימוש הסובייטי זורם אליה בכמויות גדולות, היא מקוזה לניצחון טאקטי בראשית המלחמה הבאה, והיא סומכת על אולטימטום סובייטי מאסיבי כדי לעצור את צה"ל בשערי דמשק בשעת-הצורך. הנשיא האפן-אל-אסד גם יודע שמצרים, ואולי אף ירדן, אינן יכולות לשבת בחיי-בוקידיים כאשר הצבא הסורי יעמוד על נפשו. ואם לא יפעל — אין סיכוי שיקבל חלק כלשהו מרמת-הגולן בחזרה.

השטחים

אש בגדה המערבית

דיין רמז ששימועון פרס אין שכל —

ופרס סיפק לו הוכחות

"איך היו צריכים לנהוג כלפי ההפגנות בשטחים?" שאל המראיין בטלויזיה. משה דיין עיוות את פיו בבזז, ואמר: "בשכל!"

כך, במילה אחת, הביע דיין את מלוא הוילזול שלו ביורשה, שרה-הביטחון שימיעון פרס.

עזרה לעראפאת. פרס היה ראוי לכך, ודיין היה ראוי לדבר על נושא זה בהתנשאות. כי לעומת כישלונותיו של דיין בשטחים האחרים, הוא הצטיין בגישה רגישה לבעיית השטחים המוחזקים. הוא הקפיד שלא ליצור קדושים מעונים, ולא לעורר מתיחות שניתן היה למנוע. שימיעון פרס, שלמה הלל ועוריהם, אינם מצטיינים ברגישות זו. השבוע הם עשו שגיאה אחרי שגיאה, ובכך הושיטו עזרה ישירה ליאסר עראפאת (ראה עמוד 18/19).

דגלים ברחוב. היה ברור כי הניצחון הפוליטי העצום של אש"ף בבירה הבינלאומית והבינערבית ימלא את האוכלוסיה הערבית בגדה המערבית בחושי-כוח מחר דשת ובנאוה לאומית. שיחפשו להן סורקן. אחרי שנים של אדישות פאטאליסטית, התעוררו לפתע השטחים המוחזקים. דגלים פלסטיניים הופיעו ברחובות, יחד עם תיכור ניסטים אחוזי התלהבות לאומית. היתה זו תגובה טבעית, והשכל הישר היה צריך לזווג על הממשל הצבאי להתייחס אליה בגמישות, בסובלנות מירבית, במינומם של אלימות. כך, בוודאי, היה נוהג דיין.

מזוה בג'נין. אבל שימיעון פרס, בניגוד לדיין, חייב להוכיח שהוא חזק ותקיף. לכן יצאה הפקודה: לנהוג ביד חזקה. האלות חלמו בראשים. החיילים ירו באוויר. בג'נין נהרגה נערה. הממשל מיהר לטעון שהיא נפגעה על-ידי אבן שנזרקה על-ידי מפגין, אך בשטחים המוחזקים לא האמין איש בכך, וגם בעולם נתקבלה הגירסה בספקנות גלויה. הממשלה לא מינתה ועדה לחקירת המקרה — וגם מחלל זה הוסיף לספקנות.

התוצאה: לפלסטינים ניתנה קדושה-מעור גה אידיאלית: נערה צעירה שמטרה בגבורה את נפשה למען שחרור פלסטין. הידיעות על ההפגנות מילאו את עיתוני העיר לפ, ובאו להוכיח כי גם אוכלוסיית השטחים המוחזקים עומדת כאיש אחד מאחורי אש"ף — ולא רק הפיאוליון שביצעו השבוע מיבצע זוועה-התאבדות נוסף בבית-שאן.

שקועה בעליית המחירים, בוויכוח על המדיניות הכלכלית החדשה של הממשלה (ראה עמוד 13), בהופעת יאסר עראפאת באו"ם (ראה עמודים 10-11). ביום החמישי התגייסה המדינה למיל-חמה.

נשים שוב החלו חרדות לבעלים שנעלמו מן הבית, גברים שוב החלו מכינים עצמם לקריאה פתאומית, ילדים שוב החלו מרי-גשים במתיחות של ימיהם, המעוררת בהם התרגשות.

השאלות הישנות שוב השתלטו על כל שיחה: האם תהיה מלחמה? היכן? מתי? מי יתקוף? מה רוצה הממשלה?

פיחות וגיוס. הסמיכות בין זעזועי הכלכלה לבין התכונה המלחמתית סיפקה חומר לצניקאים. אולי זהו תכסיס ממשלתי כדי להסיה את דעת הציבור? האם באה התכונה הצבאית כדי להוכיח לציבור שהממשלה צודקת בטענתה שהמצב הביטחוני מחייב את הידוק-החגורה? אלא שגיוס המוני כזה עולה במיליוני לירות, ואינו מתיישב עם אמצעי-החסכון. אורחים פחות ציניים האמינו, כי הממר שלה מבקשת להגיב על הופעת יאסר עראפאת באו"ם על-ידי פלישה לאזור-הפרי

ליום 31 בדצמבר, 1971 - 6,400,000 - Helvis Trust Reg.

ליום 31 בדצמבר, 1972 - 4,700,000 - Helvis Trust Reg.

500,000 - Luxinvest S.A.

5,200,000

ליום 31 בדצמבר, 1973 - 5,930,000 - I.C.T. Intercredit Trust

כולל 400,000 הנזכרים בפסק 2 לפתחן.

כפי שנמסר לנו על ידי החברה ובכני טרולס מן הכספים היו
Helvis Trust Reg. and I.C.T. Intercredit Trust
גובים הקשורים באינסטרומנט קרדיט בנק ושבתאמנות פתל
בנק זה (בכורה של Luxinvest S.A. - בנק זה קשור בבנק
לאומי לישראל ב"ב).

לפי החסברים שקבלנו והמספכים הסונים היו הפקדונות בגופים
הנ"ל חלק מן הפקדות של החברה לגבי אינסטרומנט קרדיט בנק
והדגום בסם הגופים הנ"ל היה אקס סכמי הורסלי בלמ אחר בא
למנוע נכוי סס בסקור כהרביית סנהקמה על הפקדונות האמורים.

פס של "צ"ס", שכן היא שנתנה את הסכום של שמונה מיליון
דולר הלוואה לרוזנבאום, שאיפשר את כל הפרשה. המכתב
חושף כי הפקדות בחברות הוואדוציות, וכן בחברה של "בנק
לאומי", נעשו כדי לרמות את שילטונות מסי'הכנסה בשווייץ.
על הכנסות מריבית יש לשלם בשווייץ מס של 30%. "צ"ס"
העדיפה לרמות את השווייצים, רשמה את הפקדות בחברות
וואדוציות שאינן משלמות מסי'הכנסה כה גבוה. כתוצאה מכך
הפסידה את הכסף, שהחברות הוואדוציות לא מסוגלות להחזירו.

כי יקבלו אותם כהלוואה מן הבנק של
טיבור רוזנבאום, שהוא מצידו יקבל אותם
מן החברה לישראל. צ"ס ובתי'הזיקוק.
הסיבוב הזה היה נחוץ, כי השקעה באמצ'
עות גרמניה נהנית בגרמניה מפטור ממס'
ההכנסה. תוך כמה שנים ניתן לנכות את
מלוא הסכום המושקע בישראל ממסי'הכנסה
גסה הגרמני, כך שלמעשה נתון האוצר
הגרמני את כל הסכום במתנה למשקיעים"
בישראל.

אולם למעשה הגרמנים לא השי'
קיעו כספים שלהם אלא כספים
שקיבצו כהלוואה מן החברה בה
היו אמורים להשקיע. דבר זה הוא
נגד החוק הגרמני, שאינו מתיר
קומבינציות כאלו לצורך ניכוי
ממס.

דבר זה הוא גם עבירה על חוקיה'החב'
רות באמריקה. בה רשומה גם החברה ליש'
ראל. שכן ועדת ניירות הערך האמריקאית
אוסרת על חברה לקנות את מניותיה של
עצמה.

בקצרה: כל הקומבינציה הזאת
מפריחה מרגל ועד ראש, מנוגדת
לחוק הגרמני והאמריקאי.

צור עצמי אומר בעדותו: "קומבינציה
זו היתה בסתירה לדרישת החוק הגרמני."
(הסדר פיקטיבי זה נחשף לראשונה ב'
העולם הזה 1935, בכתבה על מיכאל צור).
אולם הדבר שהוקרי "צ"ס" לא
שמו לב אליו הוא כי קומבינציה
זו מהווה גם עבירה על חוקי ישי'
ראל.

שכן החברה לישראל נהנתה מאז קומה
מפטור מלא ממסי'הכנסה, בהתאם לחוק
מיוחד שנחקק בכנסת. אולם עליה לנכות לע'
מוד בדרישות החוק, היה עליה לגייס הון
השקעה אמיתי. עצה מתברר כי ההון
שגייסה היה פיקטיבי, לא אמיתי, ומכאן
כי כל ההטבות שקיבלה לפי החוק לא היו
חוקיות.

המעשה שגישו ראשיה, כדי דרי'
מות את הגרמנים והאמריקאים,
הוא גם הונאה של מסי'הכנסה
בישראל.

האם החלה מהלכת החקירות של מס'
ההכנסה לחקור את הנושא, ולהעמיד לדין
את האחראים להונאה זו?
האם צור לבדו הגה, תכנן ועשה את
(המשך בעמוד 27)

מיסמך זה
רואה אור
לראשונה כאן, והוא קטע מדי'וחשבון שהגישו רואי'החשבון
קסלמ'קסלמן ליצחק טאוב, יושב'ראש הרשות לניירות-ערך של
האוצר. הקטע מראה את הפקדונות של "צ"ס" משך שלוש
שנים בחברות הוואדוציות של טיבור רוזנבאום, ותוא מגלה כי
צ"ס" הפקידה גם כספים בחברת המימון, לוקסאינבסט"
של "בנק לאומי" חברה זו אחראית לכל פרשת הפקדות הכס'

לרמות את השווייצים

האם תשאז המישטרה את מי
כאז צור מה קרה לכספי הריבית
על הפקדות של "צ"ס", כתי'
הזיקוק ויתר הגופים שניצלו?

בפרשת הקומיסיונים, מודקרים סעיפי'
אישום אפשריים אלה:

● גניבת כספי החברה, עדי'
ידי עצם גביית קומיסיונים ביד'
מנהלים, ואי'העברתם לקופת הי'
חברה.

● עבירות על תקנות המטבע'
הזר, עי'די החוקת מטבע זה כי
חז"ל בחשבוניות סודיים, מכדי די'
הצהיר על כך.

● עבירות על חוקי מסי'הכנס'
נסה, כך שחולקו לעובדי החברה

שותפת לקניניה למשמש את כל
הפרשיות הנחשפות. וי'אמר כרו'
רות: כל מה שפורסם עד כה הוא
קצהו של הקרחון. כאשר יתייחסו
למובא צור ודקעיו כאז עבריי'
נים פשוטים, וזה יתחילו לדבר,
ירעדו אמות הספים.

אולם נראה כי לא רק המישטרה נותנת
יד לטישטוש. כל העיתונות בישראל שור'
תפת למעשה ההזנחה וההעלמה של הפשי'
עים שנעשו. יומיים מפרסמים העיתונים
כי הם מוסרים את "הדי'וחשבון המלא",
בעוד הם משתפים פעולה עם ראשי המשק,
המזנונים את הפירסומים. עלידי כך מעד'
לימים מאורחי ישראל את המעשים החמור'
רים ביותר שנעשו. מרכיבים את תשומת'
הלב על דברים שוליים.

נוכח אישום

כ' למושל, מרחיבים הכל את הדיבור
על הפקדות של צור ושות' בחשבור
נות בנקים בשווייץ. הפקדות של כסומים
שקיבלו מעמלות בלתי-חוקיות על מכירות
של שתי אוניות של צ"ס.

בתקופת שילטון צוריקשתי כי
צ"ס" נמכרו ונקנו עשרות או'
ניות. מה קרה לקומיסיונים על כך
העיסוק האלה? אם על מכירת
אניה אחת לקחו לעצמם צור
ושות' מעד 50 אלף דולר עמה,
במקום להכניסה לקופת "צ"ס",
הרי שעד מכירת וקניות כ"ס 50 או'
ניות יכלו לקחת לעצמם עמלות
בשיעור של 2.5 מיליון דולר.

האם מישטרת ישראל חוקרת מה קרה
לעמלות על יתר קניות ומכירות האוניות
של צ"ס?

אולם קומיסיון משלמים לא רק בעבור
אוניות. החברה לישראל קנתה הרבה דבר'
רים למלונות שהקימה. היא קנתה בהולנד
ציוד בעשרה מיליון לירות לבית-קירור
חדש. אם בקניית ומכירת אוניות לקח
צור לעצמו קומיסיונים, מי בודק אם לא
עשה כך ביתר העיסוק?

דוגמה הוועקת לשמיים: בשנת 1973
היו לצ"ס כ"ס מיליון דולר בחברות הווא'
דוציות של רוזנבאום. בדי'וחשבון של
צ"ס לאוצר לשנת 1973 נמסר, כי ההכ'
נסות מריבית על הפקדות זרות בחז"ל היו
רק 72 אלף דולר.

לפי הנתונים שמסר צור עצמו,
הוא קיבל על הפקדות אלו ריבית
שג עשרה אחוזים בממוצע, שהוא
כ"ס 600 אלף דולר לשנת 1973. הי'
כן הריבית?

בדי'וחשבון של צ"ס לאוצר היא אינה
מופיעה. ואם גם היא הוחזקה שנה-שנתיים
בבנקים בחז"ל עד שתועבר ארצה, מי נהנה
מן הריבית על סכום זה של 600 אלף
דולר. ריבית שהיא לפחות 60 אלף דולר
לשנה? על שאלה זו המודקרת ממיסמכי
צ"ס. אין תשובה בשום מקום. צוות החוק'
רים היה כה עסוק בהר בעיות שגילה,
שלא שם ליבו לשאלה זו.

הכנסות ותקבולים		במסבי ישראל		במסבי חוץ	
		אלפי ל"י		אלפי \$	
דמי הובלת מסעני יבוא		211,482		14,276	
דמי הובלת מסעני יצוא		82,489		3,715	
מסענים בין במלים זרים		-		46,150	
החכרת אצרות		2,133		23,632	
דמי עמילות והכנסות אחרות		18,308		3,605	
הכנסות מרביית		2,358		72	
הכנסות ממכירת אצרות בתקופת הדו"ח		-		10,523	
ותקבולים בגין אצרות שנמכרו בשנים קודמות		-		939	
בסול הפרשות שאינן דרושות יותר		-		102,905	
קבלות הלוואות לזמן ארוך		310,770		207,817	
סך הכנסות ותקבולים					

של שישה מיליון דולר לערך. הריבית עליהם היתה לפחות חצי
מיליון דולר. אך ריבית זו אינה מופיעה בספרי "צ"ס". כיכן
היא? חוקרי "צ"ס" לא שאלו שאלה זו, כי לא שמו לב
לנושא זה, אולם נראה כי הריבית על הפקדות, "צ"ס" זרמה
במשך השנים לחשבוניות ממוספרים של אלמונים בשווייץ,
וטרם הגיעה לידי בעליהם החוקי - ממשלת ישראל.

זכו קטע
ואמיתב
רשמי של "צ"ס" לאגן מטבעי-חוץ של האוצר, מיולי 1973.
המיכתב מראה כי הכנסות "צ"ס" מריבית במטבע זר היו
בסך הכל 72 אלף דולר. לפי המיכתב של רואי'החשבון קסלמ'
קסלמן (למעלה משמאל) היו ל"צ"ס" באותה שעה פקדונות

לרמות את הישראלים

מה הן ההכנסות האמיתיות של מחוקקי ישראל כנסת מתחת לשולחן

הכנסת פה אחד הצעה לבטל את המשכורת החודשית ולשלם לח"כ רק עבור כל ישיבה שהוא משתתף בה בפועל.

● אין שום ביקורת על חשבון ההוצאות של חברי הכנסת, מאחר שנקבע כי הח"כ עצמו יצהיר על השתתפותו בישיבות המזכות אותו באש"ל, ואין על כך כל רישום אחר.

ח"כ ישר, הממלא את חובתו נאמנה, המשתתף בכל הישיבות, ושאלו לו הכנסה אחרת, נאלץ באמת להיות בצנע. דמי-האש"ל מכסים בקושי את הוצאותיו האמיתיות, ומשכורתו צנועה. אולם אפילו ח"כ זה חי מחוץ לחוק, החל על כל אזרחי המדינה — מאחר שאותם דמי-אש"ל אסורים לאזרחים רגילים, על פי תקנות מסי-ההכנסה. אזרח רגיל צריך להרוויח הרבה יותר, כדי לקבל לידיו את אותו סכום-נטו על שכר ואש"ל. תקנות מסי-ההכנסה מחמירות מאוד לגבי סכום האש"ל המותר, דמי-הנסיעה לעבודה וכו' — הוצאות שחברי-הכנסת שיחררו את עצמם מהן.

אולם הרוב המכריע של חברי-הכנסת אינם משתתפים בכל הישיבות, ורבים מהם נעדרים באופן קבוע. שכרם משתלם להם על אי-עבודה, והוצאותיהם משתלמות להם מקופת הכנסת למרות שהם מקבלים הוצאות ממוסדות ציבוריים אחרים. כך הופך חשבון-ההוצאות בכנסת לגבי רבים למשכורת שנייה — נטו. משכורת זו, אילו גולמה במשכורת ברוטו, היתה מגיעה לסכום-ענקי. "העולם הזה" בדק את ההכנסה האמיתית של חברי-הכנסת. התוצאות, המתפרסמות בעמודים אלה, עלולות להדהים רבים.

אחת האגדות הנפוצות בארץ היא שחברי-הכנסת חיים ממשכורת נמוכה, בצניעות מופתית. ואכן, כך נאה לחבריו של מוסד המחוקק את החוקים למדינה כולה, ושחבריו מצטיינים בתביעות משאר האזרחים להדק את החגורה ולהתנהג כמו "עם במצור".

מהי המציאות שמאחורי האגדה?
אמנם, משכורתם הרישומית של חברי-הכנסת היא צנועה למדי. אולם כמו רוב אזרחי ישראל, למיקצועותיהם השונים, המשכורת הרישומית אינה משקפת את המציאות. הכנסת היא דוגמה חיה לפיזיון הפופולרי: "ומתחת לשולחן — עם ישראל חי".

● חברי-הכנסת שונים מכל שאר העובדים במדינה מכמה בחינות. בין השאר: הם קובעים בעצמם את משכורתם. הדבר הוא בסמכות ועדה של הכנסת, הפועלת בחשאיות, ושהחלטותיה אינן מתפרסמות.

● אין הם כפופים לשום חוק החל על אזרחים אחרים, מאחר שהכנסת עצמה היא המחוקקת, והיא מחוקקת גם חוקים נפרדים הנוגעים להכנסות חבריה. כך התירו חברי-הכנסת לעצמם דברים שאותם הם אסרו בפירוש על כל שאר אזרחי המדינה.

● חברי-הכנסת אינם צריכים לעבוד, או אף להופיע לעבודה, אם אינם רוצים בכך. חברי-כנסת יכול להעדר מעבודתו במשך חודשים או שנים, אך משכורתו תועבר אוטומטית לחשבון-הבנק שלו באחד בכל חודש. (בשעתו דחתה

מאת יוסי ינאי

או אף מחוץ לעיר, אלא בסכום שעד 65 ל"י לחודש. לפי דמי כרטיס-האוטובוס בעיר העבודה. הוצאות-נסיעה בינעירוניות למקום-העבודה הקבוע אינן מוכרות.

מי מחזיק

את מי?

הראשון ברשימת חברי-הכנסת, לפי האלף-ביתי, הוא ח"כ הצעיר של המסך ד"ר אהרון אברהם-ציריא. אברהם-ציריא מכהן אף בתפקיד ראש-עיריית רמלה. המר שלמה לו את הוצאותיו, רכב, אירוח ולינה. באחד החודשים האחרונים הגיש אברהם-ציריא קבלות לעיריית רמלה, ממנה אין הוא מקבל משכורת, בסכום של כמעט 3000 לירות.

אברהם-ציריא אינו מקורב לצלחת השמנת, ממנה נהנים אחרים מסיעתו, המפד"ל. חברי-הכנסת יוסף בורג, יצחק רפאלי, מיכאל חזני (לפני היותם שוב לשרים) ורחל זרחפטיאן גישו חשבונות הוצאות לקרנות השונות והמשונות של המפד"ל. אשר הם עצמם אינם מצליחים תמיד לעקוב אחריהן. רובם לא ידעו מי בדיוק מחזיק אותם.

חברי-כנסת אשר כמעט ואינו מופיע בכניסת הוא שר החוץ לשעבר, אבנר אבנר. אבנר הוא כיום מולטי-מיליונר. לכסף הרב שהביאה לו אשתו, סוזי אבנר לבית אמש, מבייתה, מצטרפים מאות אלפי דולרים של הכנסות מספרים, אלבומים ובעיקר מתקליטי טים עם גאומי המפורסמים, עוד מתקופת היותו שגריר בווינגטון ובאויס. אבנר אף מקבל שכר שמן מאוניברסיטאות קולומביה וחיפה. בתו הוא מרצה. נקבע בכנסת שמר תר לחברי-כנסת לקבל כסף עבור הוצאות, כתבות או מאמרים בעיתונות ושידורי רדיו. שאלה אחרת היא: מדוע צריך משלם המיסים לשלם משכורת לח"כ אבנר אבנר באותם החודשים שבהם הוא נעדר באופן מוחלט מהארץ, ואינו משתתף בעבודת הכנסת או בהצבעותיה בכל צורה שהיא. מזה כמה חודשים נמצא ועובד אבנר אבנר בחו"ל.

שרי-החוץ הפך ח"כ-חוץ. בין חברי-הכנסת, אשר להם אין הכנסה נוספת, ואף אין מוסד שיחזיק אותם, נמצא ח"כ הצעיר של המרכז החופשי, אהרן ארליכט. ארליכט אינו הוצאות רבות, מאחר והוא מתגורר בירושלים, ורעייתו אף מקבלת משכורת כעובדת סוציאלית. יחסיו הגרועים עם "שמואל תמיר", ראש הסיעה שלו, מרחיקים אותו גם מקופת ההוצאות של המרכז החופשי, ממנה נה" נים הברים אחרים של סיעה זו. אבל הוא

לו. כך קורה, שבכנסת יש 15 עורכידיו, רובם פעילים במיקצועם. שכרם הרשמי של חברי-הכנסת הוא נמוך. קצין בצה"ל בדרגת סגן-אלוף מקבל משכורת גבוהה יותר, ושכרם של מרבית הפקידים הבכירים במישכר-הכנסת עצמו עולה על שכר ח"כים. שכר ברוטו של חברי-כנסת, אב לשני ילדים, הוא 2806 ל"י לחודש, וממנו נשאר לו ביד רק סכום-נטו של 1730 ל"י בממוצע לחודש. שכר זה מביא לכך שחברי-כנסת מוכרח,

ח"כ תמיר
שכר-סידרה

גם כאיש פרטי, וגם כחבר בגילדת חברי הכנסת, לדאוג לכך שהוא יקבל חוספות וטובות-הנהגה מתחת לשולחן. התוספות הן מוסדות הן בסעיף ההוצאות. ח"כ מקבל סכום של 80 ל"י, הוצאות גלובליות. לכל יום בו מתקיימת ישיבת מליאה. כן הוא מקבל סכום של 60 לירות עבור כל יום בו מתקיימת ישיבת ועדה בה הוא חבר, כשאין באותו יום ישיבת מליאה.

בנוסף אלאה מקבל כל חברי-כנסת הוצאות נסיעה בסכום של 360 לירות לחודש, ואין זה משנה כלל אם יש לו רכב אם לאו, או אם היא גר בירושלים או בקריית שמונה. על אלה מתווסף סכום בן 100 לירות. הוצאות קניית עיתונים. אזרח רגיל, הכפוף לחוק הרגיל ולתקינות הרגילות של מסי-ההכנסה, אסור לו לנכות ממסי-ההכנסה אש"ל בעיר עבודתו — ולכל הדעות ירושלים היא מקום-העיר בודה של ח"כים. מבחינה זו, לא חשוב כלל איפה גר העובד. עובד רגיל הגר בתל-אביב והגנוע כל יום לעבודתו בירושלים — אין לו אש"ל. לגבי נסיעות ברכב, מסי-ההכנסה אינו מכיר בנסיעת עובד לעבודה, באותה עיר

את איליהו יוסף ("יוסקה") קרמרמן (ליכוד): את זלמן שובל (ליכוד). מנהל הבנק שהוא חתן מישפחת מאיר העשירה; ואת אריק שרון (ליכוד). שיש לו רכוש השווה מיליוני לירות. כל אלה מקבלים מהכנסת את תשלומי ההוצאות, מבלי להגיד עפעף. הקבוצה השנייה של חברי-הכנסת, הגדור לה ביותר, מורכבת מחברי-הכנסת המוחזקת. אלה עוסקים בפעילויות ציבוריות, פטריות או מיסלגיות. רובם מגישים חש-

ח"כ קרגמן
כנסת

בוני-הוצאות לאותו מוסד שעבורו הם עובדים, כביכול בחינם, ואילו חשבון ההוצאות אשר הכנסת נותנת להם, מתחת לשולחן, הוא כסף נטו לחשבון הבנק הפרטי שלהם. הקבוצה השלישית מורכבת מאותם חברי-כנסת שבמיוזון הכנסת נהוג לקרוא להם "המיסכנים". אלה הם חברי-כנסת שאין להם שום מקור אחר לפנסיה או להוצאות, אשר מקום מגוריהם הוא מחוץ לעיר, ואין להם קשרים טובים במקומות הנכונים. אפרי לו תלושי-ההוצאות שלהם אינו מספיק להם לכיסוי ההוצאות הריאליות, והם צריכים לכסות את ההפרש ממשכורתם, שהוא נמוך לה למדי.

מה שמותר

ליופיטר...

על פי סעיף 8 של חוק שכר חברי-כנסת, אסור לח"כים לקבל "משכורת מכל מקור אחר, באיזו צורה שהיא". אולם מותר לו לעסוק בעבודה אחרת, ולקבל תמורה בכל צורה שאינה מוגדרת כ"משכורת". לחברי-כנסת מותר שיהיה עסק עצמי משי-

חברי-הכנסת ישראל קרגמן התיישב ליד השולחן במיוזון חברי-הכנסת. המלצר לא טרח לגשת אליו ולשאל לרצונו. משך שנים רבות אוכל קרגמן בדיוק אותו תפריט: מנה מחית תפוחי אדמה (פירה) וכוס תה. מחיר הארוחה של ח"כ קרגמן, עד הפיחות: 2.20 ל"י. בתום דיוני הכנסת באותו יום יצא קרגמן חזרה לתל-אביב, מקום מגוריו. בדרך כלל ממתינה לו מכונתו של נגיד בנק ישראל, הלוקחת איתו לביתה. באותו יום לא המתינה לו מכונתו. קרגמן ביקש טרם מחבר-כנסת אחר, ואף עמד על כך שיביאו אותו עד לרחוב צפת 4 בתל-אביב, מקום מגוריו.

בסוף החודש קיבל קרגמן את צ'ק ההוצאות שלו. הסכום: 2140 לירות. הסכום כלל 360 ל"י הוצאות נסיעות, למרות ש קרגמן לא השתמש מעולם ברכב משל עצמו. סכום של 80 ל"י דמי אש"ל ליום שבו מתקיימת מליאת הכנסת ו-60 ל"י דמי אש"ל ליום שבו מתקיימת ישיבת ועדת הכספים. שקרגמן הוא היושבי-ראש שלה. הוצאותיו האישיות של קרגמן (אוכל בכנסת ולינה) באותו חודש הסתכמו ב-52 ל"י.

בצ'ק ההוצאות יש גם סעיף "עיתונים". בכנסת ידוע כי קרגמן, כמו חברי-כנסת רבים אחרים, אינו קונה עיתונים, אלא קורא אותם בסיפריית הכנסת.

המצב הוא איסוף. כי בנוסף למשכורתו של קרגמן, יש לו תוספת-משכורת נטו, לאחר שהוא אוכל, ישן ונוסע, של 2088 ל"י. סכום זה, אילו קיבל אותו אזרח מהשורה, פירושו היה שהוא מרוויח עוד עשרת אלפים ל"י ברוטו במשכורתו. אולם קרגמן הוא רק דוגמה להכנסה מתחת לשולחן של חברי-הכנסת. הוא, אולי, דוגמה קיצונית במיוחד, מאחר שבכנסת מלגלים על ישיבותיה היומיומיות של ועד דת-הכספים ומכנים אותן בשם "אש"ל קרגמן" — אולם רבים מחברי-הכנסת האחרים מרוויחים סכומי-ענק נטו, בעיקבות שורה של חוקים. אשר מחוקקיהם חוקקו אותם במיוחד ובילעדות לעצמם.

עשירים, מוחזקים,

מיסכנים

אפשר לחלק את 120 חברי הכנסת לשלוש קבוצות עיקריות: העשירים, המוחזקים והמיסכנים.

בין העשירים אפשר למצוא את עורכי-הדין שמואל תמיר (ליכוד); ושרי-המשפט חיים צדוק (עבודה); את שימי זהר ארליך האופטיקאי (הליכוד); את ד"ר יהודה בן-מאיר (מפד"ל). העשיר בזכות משפחתו: את יגאל הורביץ (ליכוד). מנהל ומבעלי המחלבות והאונחדות;

גם לשרה לשעבר, שולמית אלזני, אין מה לדאוג מהבחנה הכספית. בקופת רשימתה של אלזני, ר"צ, מצויות מאות אלפי לירות אותן קיבלה הסיעה מקופת המדינה עבור שלושת חבריה הכנסת אותם הצליחה להכניס לכנסת. ממערכת הבהיר רות נשאר לה עודף של קרוב לחצי מיליון ל"י, ומדי חודש נוסף על כך מימון ממלכתי בסך של כ-40 אלף ל"י לחודש.

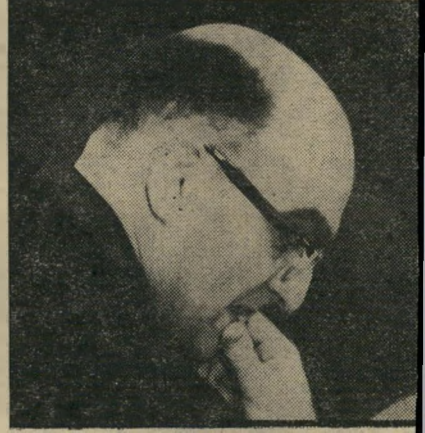
הוצאות המכונות של אלזני, האירות והלינה בירושלים, והנהג הפרטי שלה, מכר

ח"כ אבוק
ח"כ חו"ל

ח"כ אלזני
נהג צמוד

ח"כ האלון
דמיון

סות עליידי קופה זו. לאלזני הכנסות נוספות כבעלת טור קבוע בצהרון ידיעות אחרונות. ספרה, האדום ומדינתו, הוא ספר חובה בבתי ספר תיכוניים, ומכניס לה תמלוגים ניכרים.

המישפרה למנטים

בין עורכיה הדין המרוויחים כסף רב ממישרדיהם נמצאים ח"כ (ל"ע) ניסים אליעזר, ארי אנקוריון (מערך), יורם ארידור (הליכוד), ירדית בארי (הליכוד), יאנון דיציאן (הליכוד), מאיר כהן (הליכוד), עקיבא גוף (הליכוד), משה ניסים (הליכוד), ובראש ובראשונה

אמנם, החוק מתיר להכריז כנסת לשמש כעורך דין. אולם ברור לגמרי, כי העובדה שעורכיה מסויים הוא חברי כנסת, ועל אחת כמה וכמה יור' ועדה, עשויה להביא לו לקוחות, הסבורים בצדק או שלא בצדק שעובדת היות עורכיה הדין שלהם חברי כנסת ובעל קשרים במקומות הנכונים, תקדם את עניינם.

הדבר נידון לא פעם בכנסת ובציבור, והיו שראו בכך פגיעה חמורה ביותר הן באתיקה המישפית, הן באתיקה הפרלמנטרית. ועדה מיוחדת אף ישבה על מדוכה זו. אולם הלחץ המשותף של עורכיה הדין מכל המפלגות שבר כל ניסיון לשינוי המצב החוקי.

ידוע כי משקיעים גרמניים בארץ, שבנו את בתי המלון המפוארים, השתמשו בשרר תי משרדו של גרעון האלזני, שדאג להם יקבלו את מיזב ההלוואות מן משרד התיירות, אשר בראשו עומד השר משה קול, חבר סיעתו של השר האלזני. עם התמנותו לשר, הודיע האלזני שהעביר את חלקו במישרד לחתנו. לפני כן נודע כי האלזני קיבל מאות אלפי לירות עבור הרישום הסכני של החברה לישראל — דבר שהדיו הגיע אף לכנסת. כאשר נטען כי פרקליט ממשלתי שכיר יכול היה לבצע פעולה זו בחינם.

ידוע גם כי שר המישפטים חיים צדוק, אחד האנשים העשירים בארץ, זכה בשעתו בייצוג חברות חשובות הקשורות בממשל, ועריכת עסקות בין גורמים פרטיים לבין גורמים ממשלתיים או ציבוריים, גם משום שהיה ידוע ללקוחותיו כי בנוסף לכישורו הרב הוא מקורב לצלחת, וכי קשריו בשלטון הם רבים ומועילים. בין השאר ייצג צדוק את חברת ורד תמורת 400 אלף לירות לשנה, נוסף על הוצאות נסיעות שלו ושל שותפו לחו"ל, מאז התמנותו לשר מכר צדוק את חלקו במישרד שלו. אולם יש להניח שלאחר שהוא יפסיק לכהן כשר, הוא יקנה בחורה את החלק אותו מכר — כפי שעשה בעבר, כאשר חדל להיות שר המישפטים. בעיית פרישתם של שרים ממישרדי עורכיה הדין מעוררת בעיות חמורות. ידוע על מיקרים שבהם אמנם מכרו השרים את חלקם במישרדיהם לקרובים או לשותפים, אך לא תמורת מחיר קבוע, אלא תמורת אחוז מן ההכנסות השנתיות בשנים הבאות — כך שלמעשה נשארו שותפים במישרד שלהם, שקיבלו יוקרה חדשה עם הפיכת ראש המישרד לשר. אגב, אין כל חוק האוסר על שר לעסוק בכל עיסוק מכניס שהוא. משום-מה אין חל על השר אפילו האיסור לקבל משכורת פרטית.

כדאי להיות קיבוצניק

י וסף אלמוגי מכהן, מאז חדל להיות שר, כראש עיריית חיפה. ידוע מזה שנים רבות כי אלמוגי הוא אמן בניצול השבונות הוצאות שונים העומדים לרשותו. עיריית חיפה, ולפני כן מישרד העבור, דואגים לשלם לאלמוגי עבור כל כוס סודה אותה שותים אורחים בביתו, והעירייה אף מממנת את נסיעותיו, מכר ניותו, הנהג שלו בתפקידיו כחבר כנסת. פרשה בפני עצמה היא פרשת חברי הכנסת הקיבוצניקים. אלה הם אהרן אפרת (מפ"ם — עין-השופט), יצחק בן-אהרן (העבודה) — גיבעתיים מאר חד, יצחק גולן (ל"ע — אושה), אבי רהם גיבולבר (העבודה — אפק), חיי קה גריסמן (מפ"ם — עברון), צבי גרשוני (העבודה — גירעם), דב זכין (מפ"ם — להבות-הבשן), שר החינוך אהרון ירדן (עבודה — חצרים), קלמן כהנא (חזית תחת תורתית — חפץ חיים), דוד קורן (העבודה) — גשר הירוק, ומאיר תלמי (מפ"ם — משמר העמק).

ההסדר בין הח"כים הקיבוצניקים ביין המשק שלהם הוא בדרך כלל כזה: המשק מקבל את הצ'ק הקטן, צ'ק המשכורת של החבר, הח"כ משאיר בידי את הצ'ק הגדול, צ'ק ההוצאות. בנוסף לכך שוכר המשק על חשבונו חדר או דירה לחברי הכנסת, במידה והוא רוצה בכך, ואף מצייד אותו בדלק. כך קורה כי סכום הכסף, הנשאר בידי של חברי הכנסת ה- קיבוצניק, לאחר כל ההוצאות, הוא סכום נכבד, אפילו למי שאינו חבר קיבוץ.

(המשך הסדרה: בשבוע הבא)

תליאביב

מידרחוב השלוה

בשבת נפתח המידרחוב ההרבי-רגל — אך הציבור עדיין העריף את המידרחוב הבטוחה

כאמסטרדם שבהולנד, יש מיספר רחובות מרכזיים (הידוע שבהם מוביל מכיכר דאם לכיכר רמבראנדט) המיועדים ל-הולכי-רגל בלבד. ותנועת כלירכב אסורה בהם. משני עברי הרחובות: חנויות, בתי קולנוע, בתי-קפה ומסעדות. אין בהם כביש או מידרכה. הם בנויים על מישט אחד.

משך כל ימות השבוע הומים הרחובות אדם. ביום השבת, שהוא יום-הקניות הר מישפחתי, רבה בהם התנועה במיוחד. בימי ראשון לעומת זאת, שהם ימי-

רגיל. קהל הולכי-הרגל העדיף, משום-מה, את המדרכה הבטוחה והמוכרת. אירגון המוניות נכנע. יום רעיון המידרחוב, סגור-אשה-עיר חיים שיפמן, נשמע לעומת זאת מרצה מאוד, כשסיכם את תוצאות הפרוייקט: "עוד ב-1969 כשעדיין הייתי בארצות-הברית, הצעתי את רעיון לחברי העירייה דאז, אלא שאז לא אני קבעתי, ולכן גם לא קיבלו את הרעיון". סיפר סגור-אשה-עיר מטעם הל-כוד, שהוא גם ראש מחלקת התנועה של העירייה.

"אני מסתובב לפעמים בדיונגוף בשבתות, בעיקר בימי-החורף יפים כשאני לא הולך לים, וכימעט תמיד הפריעו לי שם חברה צעירים שבאו עם המכוניות שלהם. הם בעצם לא צריכים את הרחוב כדי לנסוע בו, חשבתי לעצמי, אלא כדי לעשות רושם, או למה שלא נהפוך את דיונגוף לרחוב המיועד להולכי-רגל בלבד?" מאחר שבתוקף תפקידו כראש מחלקת-

ידידים משחקים עך הכביש במידרחוב בתליאביב
שבת אמיתית —

מישפחה ממיידת במידרחוב
— כמו בעיריה

התנועה של העירייה, הוא בעצם האיש האחראי לפרוייקט מסוג זה, ניגש חיים שיפמן לטפל בנושא במלוא המרץ. הוא נועד עם שלושה גורמים: אירגון המוניות, המישטרה ומישרד התחבורה. בעוד שני האחרונים קיבלו את הרעיון בחיוב, התי-עוררו בעיות עם אירגון המוניות, שדרש בתוקף להמשיך לנסוע בדיונגוף בשבת. לבסוף הושג הסכם-פשרה: המוניות הורשו לנסוע ברחוב ריינס המקביל, ולחצות את דיונגוף בפרוייקט ובגורדון. גם כיכר דיונגוף נשארה פתוחה לנסיעת כלירכב, ותחום המידרחוב נקבע בין הכיכר ל-שדרות הקרן-הקיימת.

העיקר שהיה שמה, גם פעולת הרמזורים שונתה, ותחת שיפועו מדרום לצפון ומצפון לדרום, כלגיל, הופעלו ה-רמזורים בשישי-שבת ממזרח למערב, ו-להיפך. נמצא גם פיתרון לתושבי הרחובות הקטנים היוצאים מדיונגוף, וכך, ביום ה-

המנוחה לא תימצא ברחובות נפש חק. רחובות המיועדים להולכי-רגל בלבד, והמשמשים כמרכזי-קניות מבלי שהקהל בהם יוטד על-ידי מכוניות, מקובלים ו-קיימים בערים רבות במערב-אירופה. בשבת האחרונה נוספה גם תליאביב אל מפת הערים שניתן למצוא בהן את המידרחוב. אלא שבניגוד לערים האחרות, בהן המידרחוב שריר וקיים משך כל ימות השבוע, הופך רחוב דיונגוף הסופולרי ל-מידרחוב למשך עשרים-ארבע שעות ב-שבוע בלבד. החל משעה חמש ביום שישי אחרי-הצהריים ועד שעה חמש ביום ה-שבת.

שלא כבערים אחרות, לא צהל ושמה רחוב דיונגוף, ולא הפך סגור יותר. תחת שתושבי תליאביב, על נשיהם וטפם, ינצלו את הכביש הריק מכלירכב, היתה ביום שישי תנועה מעטה בלבד של הולכי-רגל ברחוב, ובבתי-הקפה שעל המידרכות לא ישבו יותר אנשים מכלל יום שישי

שערי יפו, שער-שכם ושעריהם — כש הם נושאים דגלי פלסטין, ומציירים בדרכם כתובות-הזדהות עם אש"ף ועראפת על הקירות.

סוחרים מיהרו לסגור את חנויותיהם, חלקם מתוך הזדהות, חלקם מפחד נזקים וביזה. תת-ניצב היינץ ברייטנפלד, מפקד מישטרת ירושלים, שהיה באותה שעה ליד שער-שכם, התחנן לתגבורת במכשיר ה-אלחוט הנייד שבידו.

בינתיים פנתה קבוצת צעירים מפגינים לעבר שער-שכם, וסגרה אותו. תוך כמה דקות התנפלו עליהם שוטרי מישטרת הגבול ופתחו את השער. המפגינים לא ויתרו, פנו לעבר שעריהם. כאשר ה-שוטרים דולקים אחריהם. הנסיון לנעול גם את שער-הפרחים נכשל.

היתה זו ההפגנה הראשונה מזה שנים רבות — הפגנה רבת משתתפים, אשר נערכה בירושלים, "העיר שחבורה לה יחדיו".

ההפגנות נמשכו כמה ימים, בכל רחבי ה-גדה, אולם היום השני היה יום שיא ההפגנות, ולא רק בגלל עובדת הצטרפות ירושלים לסידרה. בית-לחם ובית-גאלה, שתי הערים שנחשבו תמיד כמתונות ושקטות ביותר, הוכיחו גם הן את כוח ההפגנות שלהם, בסערה רבה. בקלנדיה הונף דגל, עליו מגן-דוד החובק צלב קרס. באל-בירה, עיר הגובלת בירושלים מצד אחד וברמא-ללה מהצד האחר, הצליחו מפגינים ללכוד

הכתובת על הקיר: אש"ף באנגלית ו"פלסטין חופשית" בערבית

בייש גדרה

באותה שעה בדיוק, נערך קרב ממש עם תלמידות בית-הספר לבנות אל-מא-מוניה מול מלון ריץ בירושלים המיוזרחית. בנות אל-מאמוניה היו תוקפניות וקיצוניות הרבה יותר מחבריהם באל-אברהימה. הן התנפלו על השוטרים בחמת-זעם, הטילו לעברם אבנים גדולות יותר, וקראו קריאות רמות יותר.

תלמידי המרכז להכשרה מיקצועית של אונר"א בקלנדיה, מרחק קילומטרים ספורים מירושלים, גילו יוזמה רבה יותר. הם התארגנו לגוש גדול, פנו לעבר תחנת המישטרה המקומית, פרצו אליה והיכו מכות נמרצות את השוטרים שהיו באותה עת בתחנה.

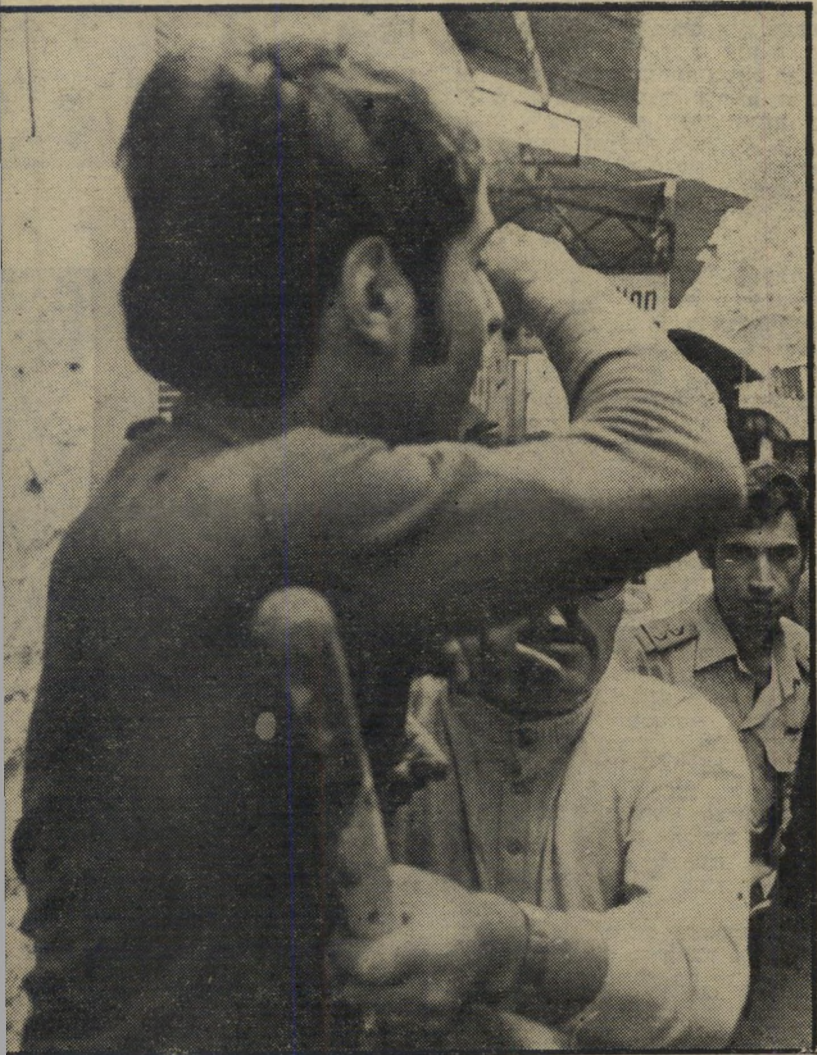

ר שמועה על המהומות נפוצה תוך דקות מיספר בין כל בתי-הספר ה-תיכוניים שבעיר. תלמידים עזבו את ה-

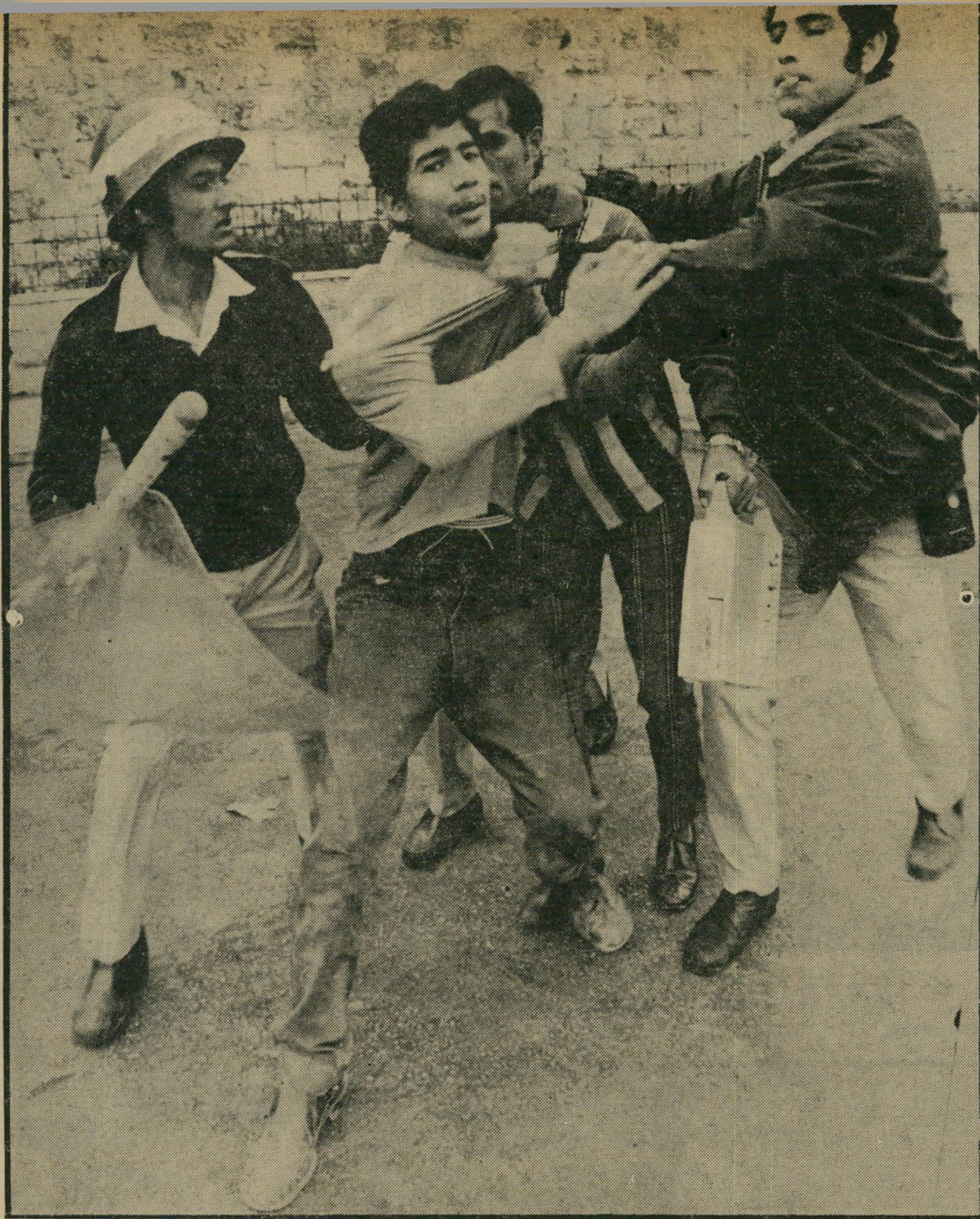
וטורים חבושי קסדות, נושאי מגינים וחמושים באלות הקדימו כי שעה שמונה בבוקר את פני התלמידים שהגיעו ביום השני האחרון לבית-הספר אל-אברהימה בירושלים המיוזרחית. למנהל בית-הספר, ניהאד אבו-רביע, היה ברור כי בכך ניתן האות להשלמת מעגל ההפגנות שנערכו משך כל השבוע האחרון בערי ועירות הגדה, אך לא הגיעו עד אותו רגע לירושלים.

ואמנם, תלמידי בית-הספר, מונהגים על-ידי מוריהם, לא נכנסו לכיתות, הסתובבו בחצר עד שבשעה שמונה ועשרים, כאילו על פי אות מגבוה, החלו ההפגנות.

התלמידים התנפלו על השוטרים כשהם קוראים "פלסטין ערבית!", "עראפת אנו חייליך!" אבנים הוטלו לעבר השוטרים, כרזות שהיו מוחבאות במקום-סתר הונפו. אל מאות התלמידים הצטרפו במהרה כמה עשרות אורחים בוגרים, שהיו במקום.

אלה מול אלה שוטר לבוש אזרחית הולם בתלמיד-תיכון מפגין באחת מסימטאותיה הצרות של העיר העתיקה. המישטרה וצה"ל הפגינו יד חזקה בטיפולם בהפגנות השבוע האחרון בגדה המערבית ובירושלים המיוזרחית. בתמונה מימין: סיור של מישטרת-גבול מחפש מפגינים בשוק.

מיפקדת בנות
ביח"ספר תיכון לבנות אל-מאמוניה בירושלים המזרחית, ממנו יצאו השבוע מאות מפגניות קיצוניות.

מעצרים
למאותיהם בוצעו בשבוע ההפגנות בירושלים עצמה נעצרו למעלה ממאה איש.

את דלתות שער שכם. השערים נפתחו במהירות, ואלה מבין המפגינים שלא נעצרו עלי ידי המישטרה, פנו לעבר שער הפרחים כדי לנסות לסגור אף אותו. בשל הסימליות שבסגירת השערים, התנפלו השוטרים על המפגינים. בחימה שפוכה.

באדים ובלעדיהם
שני שוטרים, האחד לבוש אזרחית והשני במדים, כשלאשו קסדה ובידו אלה, אוחזים בשני תלמידים מפגינים צעירים, דקות ספורות לאחר שהצעירים וחבריהם סגרו

באחד הרחובות יחידה קטנה של משמר הגבול, להמסיר עליה אבנים ופסולת, ור לפצוע את כל אנשיה. השוטרים נזקקו ליריות באוויר כדי להימלט מהמקום. רמאי ללה עצמה, דורא וטובאס, לא פיגרו אחרי אל-בירה.

להפגנות השבוע האחרון בגדה היה סממן של מגיפה מדבקת, הפגישה בין מהירות ממקום אחד למישנהו, מכה בעיר אחת וממהרת לאחרת, עוד לפני שסיימה את מלאכתה באותה עיר. ההפגנות נערכו בתהליך דומה, בכל אחת מעשרות ערי ועיירות הגדה שבהן הן התקיימו. תלמידים ותלמידות מתרכזים בחצר בית הספר, פורצים לרחובות, גורר פים עימם מבוגרים, בעיקר מחוגי הצעירים המתקדמים של אותה עיר. הסוחרים סוגר דים את חנויותיהם, ופוחחים אותם רק כי שעות אחר הצהריים המוקדמות, כאשר הי הפגנה של אותו היום דועכת, עד למחרת. חברי ועדת רוזוליו, המורכבת מאנשי צה"ל, המישטרה, שרות הבטחון הכללי ועיריית ירושלים, אשר התכנסו ביום הר שני, היו תמידיים בנושא אחד: הפגנות השבוע האחרון הן רק ההתחלה. סיכומי הביניים של הפגנת השבוע: הרור גה אחת, ארבעה עשר שוטרים וחיילים פצועים, עשרות מפגינים זכירים, וכמאת תיים מפגינים שפוטם למאסר וקנסות.

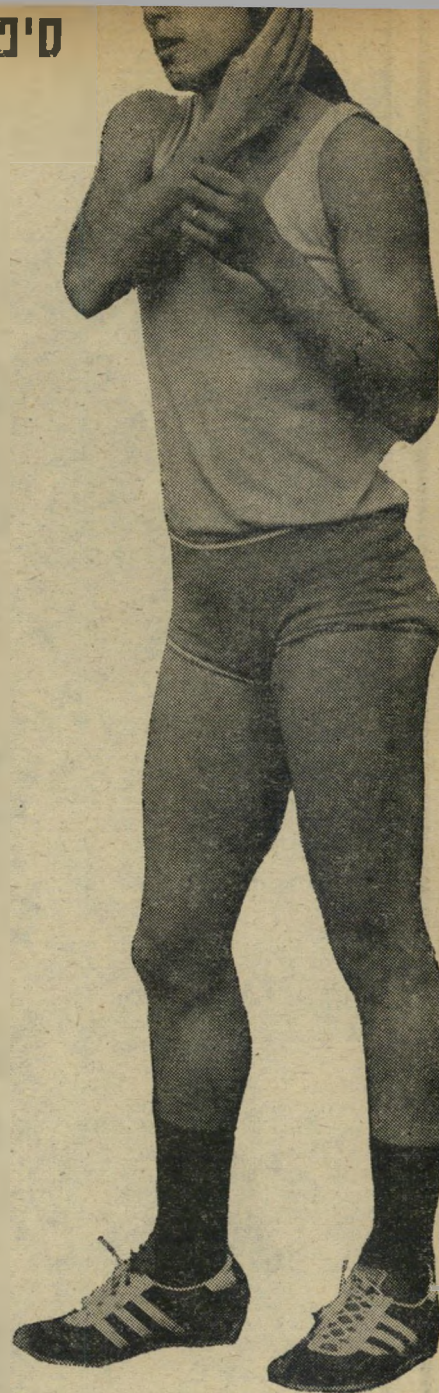
סוגרים את העסק
סוחר ירושלים המזרחית, כמו עמיתים בשאר ערי הגדה בהן נערכו הפגנות, מיהרו לסגור את דלתות חנויותיהם - חלקם מתוך הזדהות, וחלקם מפחד מפני נזקים וביזה.

לא רוצה לרוץ!

אותי או כאילו אני מנסה לסחוט הסבות מההתאחדות. הם נתנו לי רק אישור ל- משרד השיכון, לקבלת משכנתה.

פטר משרת היום בצבא כחייל סדיר, מדריך-ספורט, והוא עומד להשתחרר. בגלל העובדה שהוא המאמן שלי, הוא קיבל מהצבא אישור לעבוד בחוץ. שעתים הוא עובד בצבא, כמה שעות הוא עובד בבית-ספר, ובשאר הזמן הוא מאמן אותי. אחרי שהוא קיבל את האישור לעבוד בחוץ, פתחנו מכון התעמלות ואימונים לילדים. אבל אז פרצה המלחמה, וגאלצנו להשכיר את המקום למשך שלושה חודשים. אבל גם אחרי-כך לא יכולנו לפתוח אותו, כי הייתי צריכה להתאמן לקראת טהרן. סידרו אז בווינגייט מין בית-מלון ל- ספורטאים, וכולנו התאמנו שם. קשה לתאר

מאת

אסתר שחמורוב

נולדתי בת-ליאכוב. היום אני בת 22 וחצי, ואני בספורט מהיום שאני מכירה את עצמי. תמיד עודדו אותי בבית, בייחוד אמא שלי. היא עובדת באיוויר, ואבא שלי עובד בעירייה, כשומר. היינו בבית ארבעה ילדים, שני בנים ושתי בנות.

למדתי בווינגייט במילגה, ואז נסעתי לבנגקוק. זאת הייתה ההצלחה הגדולה הראשונה שלי. הבאתי משם שלוש מדליות: שתיים זהב, בקרב-חמש ובריצי-משוכות, ואחת כסף — בקפיצה-לרוחק.

את פטר רוט, בעלי הכרתי בערך באותה תקופה. אחרי בנגקוק, הייתי אז בת 18 וחצי, גם הוא למד בווינגייט, שנה מעלי. האולימפיאדה במינכן הייתה שנתיים אחרי בנגקוק. כשנסעתי לשם, כבר היה לנו תאריך-נישואין, והתחתנו כמה חודשים אחר-כך.

פטר הוא חבר ניבחרת ישראל בהתעמלות, עולה מרומניה. לפני שהכרתי אותו, היה לי רק ספורט בראש, גברים לא עניינו אותי בכלל. הוא היה החבר והגבר הראשון שלי. אחרי שהתחתנו, ההורים שלו עזרו לנו לרכוש את הדירה שלנו בהרצליה, של משרד השיכון, שכל הגודל שלה 70 מטר מרובע ברוט, 3 חדרים קטנים. יש לנו עליה משכנתה של 34 אלף לירות, שעליה היינו צריכים לשלם בשנתיים הראשונות 300 לירות לחודש.

חצי שנה אחרי החתונה נכנסתי להריון, ובני ירון הוא הילד בן שמונה חודשים. ההורים עזרו לנו בתחלה, לא העיתונאים סידרו את עניין הדירה, אף-על-פי שהציגו

הבעל המאמן

פטר רוט, בעלה של אסתר שחמורוב, המשרת כעת בצה"ל, משמש כמאמנה האישי מאז ניספה מאמנה הקודם, עמיצור שפירא ז"ל, באסון מינכן.

אין זה היה. אנשים קוראים ויודעים רק על הניצחונות, על המדליות, אבל אין להם מושג מה צריך לעשות בשביל זה. כי בשלושת החודשים הראשונים אחרי הלידה אסור היה לי להתאמן. ירון נולד בניתוח-קיסרי, אבל לא בגלל שאני ספורטאית או משהו כזה, אלא פשוט משום שהוא נולד בלידת-עכו, היה גדול, כמעט ארבעה קילו. מזל שהרופא עשה לי פרוקטציה, ותפר אותי כך שיהיו מה שפחות תפרים. הייתה לי דוגמה טובה מחנה שזיפי, שעברה כבר שני ניתוחים קיסריים, ובכל-זאת השיגה אחר-כך שיאים.

בגלל הלידה הקשה והניתוח נותרו לי רק שלושה וחצי חודשים להתאמן לקראת טהרן. את הזמן הזה כיליתי בחדר אחד עם פטר וירון החינוק, בווינגייט, והתיאמנתי בלי סוף.

כל אותו זמן לא היו לנו שום הכנסות. אומנם התגוררנו ואכלנו שם, אבל אפילו

עם כבוד לא

קונים אפילו לחם!"

מטפלת לירון לא יכולתי לקחת כדי שאוכל להתאמן בחופשיות. מקרן וולפסון לספורט טאים מצטיינים הייתי צריכה לקבל 4000 לירות, וזה צריך היה להיות גם בשביל מטפלת, אבל בסוף קיבלתי רק 1500 לירות. הקרן הזאת מיועדת רק לעזרה ב-הוצאות, לא יותר.

למינכן, למשל, התאמנתי יום ולילה, הייתי חופשייה אז. אבל עכשיו... אי-אפשר אפילו לנסות להסביר כמה קשה היה לי להתאמן לאליפות אסיה. ירון היה ממש חינוק. היה לנו פרימוס קטן בחדר, שי עליו חיממנו חלב ודייסות, ופיטר שימש בייביסיטר כשאני התאמנתי. חדר-האוכל היה מרוחק, וזה לא עשה את החיים יותר קלים.

הייתי מתאמנת מאוחר בלילה, בדרך-כלל בין 8 ל-11, ובשעות הצהריים, כשי-

ירון ישן. אחר-כך, כשהוא גדל קצת, היינו לוקחים אותו איתנו לאימונים ולכל מקום. פטר היה מאכל ומלביש אותו. היינו רצים מהחדר למסלול, בחזרה כדי להכין לו אוכל, ושוב אל המסלול. נוצר בינינו קשר שהוא הרבה יותר מאשר קשר בין זוג רגיל, ובין הורים לילד.

פטר מאמן אותי, אבל ההתאחדות לא מכירה בו בתור כזה, כדי שהוא לא יוכל להתלוות אלי לחו"ל. לכן הוא לא מקבל מהם משכורת. אבל הוא היחיד שמסוגל לדחוף אותי לרוץ, כי הוא אמר ביציוני ואידיאליסט, והוא מוכן לתת את הנשמה שלו בשביל זה. הוא תמיד מוכן לוותר על הרבה יותר ממני, ובלבד שאני ארוץ.

אני לא אוהבת לרוץ בלחץ. בשבילי ה- כ"ף, כן — אבל לא בתנאים של מתח ותחרות ומילחמה על ניצחונות. זה לא בשבילי. כולם יודעים את זה. לכן, תמיד היו צריכים לדחוף אותי לרוץ. בהתחלה זאת היתה אמה שלי, ואחר-כך עמיצור שפירא ז"ל.

עמיצור היה לי כמו אבא. הוא ליווה אותי שש שנים. היה מורה שלי בווינגייט, היינו הרבה ביחד, ונוצר בינינו יחס גורא

ישנה פטר לעבוד עבודה נוספת, מחוץ למיסגרת בין אימוניה של אסתר לבין השירות הצבאי. פטר הוא חבר ניבחרת ישראל בהתעמלות.

היסטוריה אסתר שחמורוב מאמנה אפוטרופסה עמיצור שפירא ז"ל, האיש שהביאה אל ההצלחה בספורט.

אישי. הוא דירבן ודחף אותי להישגים, היה בא ולוקח אותי מהבית לאימונים ומחזיר אותי. לולא הוא, לא הייתי טורחת בכלל לנסוע להתאמן. זאת היתה טירדה גדולה מדי.

אבל אחרי האסון במינכן לא יכולתי ל- התקשר עם אף אחד. לא יכולתי לרוץ עם אף אחד, זאת היתה מכה גוראת. מזלי שיש לי פטר. הוא לוקח אותי לאיצטדיון,

לעיתים. אבל פטר ואני לא שינינו את חיינו אפילו כהוא-זו בגלל התחרויות. עובדה. ירון נולד, ועוד בנימוח-קיסרי, ומייד אחר-כך התחלתי להתאמן לאלופות אסיה. עשינו ואנחנו עושים הכל יחד עם הילד, מהתחלה.

אחרי טהרן, ההוצאות שלי נעשו פתאום עצומות. שכר-הדירה של המכון הוא 1500 לירות לחודש, ובגלל האימונים שלי לק- ראת מונטריאול אני לא יכולה להתמסר לו. אז לקחנו עוד בחורה. המדריכה עולה לנו 70 לירות בחודש. אם היא לא היתה עובדת, והיינו יכולים שנינו לעבוד יחד, זה היה לגמרי אחרת.

אבל עכשיו אני מוכרחה להתחיל להתאמן לאולימפיאדה. זכאן מתחיל ה- סיפור הגדול. כי בצורה שבה אני מתאמנת היום, לא אגיע להישגים אף פעם. אני מתאמנת רק מתי שאני יכולה, כי אין לי אפשרות להגיע לאיצטדיון. לקראת אירוע כזה, אם רוצים שאני אגיע להישגים, אני צריכה להתאמן 10

אני נקראת כאן חובבנית. אך הזמן והכוח שאני מקדישה הם כמו של מיקצוענית

פעמים בשבוע. צריך לעזוב הכל, ולעסוק רק בזה. כמו מיקצוענית. אחרת אי-אפשר להגיע לשום דבר. עד מונטריאול יש עוד למעלה משנתיים. כדי להתאמן כמו שצריך אני מוכרחה לנסוע לאמריקה, כי בארץ אין לי מתחרות, ואין גם הציוד הדרוש לאימונים מהסוג הזה.

היה פה אדם אחד, יהודי-אמריקאי בשם בוב ג'ורס. הוא רצה לקחת את הספורטאים המצטיינים מכאן להתאמן באוניברסיטה באמריקה, שם יש מסלול מיוחד מגומי, שנקרא מסלול-טרנט. 400 מטר של החומר הזה עולים מיליון וחצי לירות. איפה אפשר לתת לי את זה כאן?

שהיית כזו באמריקה צריכה לעלות 200-250 אלף לירות. ההתאחדות שקלה את העניין, ואעבירה אותו להחלטת ה-

בוקסהול המיסחרית הישנה שיש לו עוד מלפני שהתחתנו — אנחנו מוכרחים מכר- נית, בגלל הריצות האינסופיות שלנו — ומחזיר אותי הביתה. כדי לאמן אותי טוב, הוא משתלם בספרים.

אם פטר לא היה לידי, לא הייתי רצה יותר. אבל הם, בהתאחדות, לא מבי- נים את זה ולא מוכנים ללכת לקראתנו אפילו צעד. הם לא מבינים שבלי דחיפה מאדם שאיכפת לי ממנו אני לא מסוגלת ולא מעוניינת לרוץ. אפילו לטהרן לא נתנו לו לנסוע, מפני שאי-אפשר היה לסדר לו אישור-כניסה לכפר. לי אין שום א- מ- ביציה לזכות בתארים או במדליות, מספיק לי מה שיש לי.

מי שרואה ויודע איך אנחנו חיים, נוכח בזה מייד. יש אנשים, למשל, שמתכננים את הילד לפי חמצן שלהם ולפי התוכניות

ממשלה. ההתאחדות אומנם עוזרת לי לשלם את המשכנתה, ואת מה שמגיע לי הם יתנו לי, אבל אני הרי אצטרך לשלם גם לאחרים, ואין לי ממה. הסברתי את זה ליו"ר ועדת-האחלטיקה, גילעד ויינגרטן.

(המשך בעמוד 22)

חופה ספורטיבית

העמידו האצנית אסתר שחמורוב והמתעמל פטר רוט. החתונה נערכה בכות תר- מות של אנשי-ספורט ועיתונאים.

השבוע עלה מינימום הכרם הראשון

800.000 ₪
(כולל העברה)

מינימום כלל הכרמים

1,200.000 ₪
(כולל העברה)

יום חמישי — המועד האחרון למסירת הפספים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

זה לקח להן רק שנתיים, כי אימנו אותן כמו שצריך ולא חסכו עליהן. אני שמחה בעיקר על דבר אחד, שהי ספורט בשבילי זה כיף, כיף אמיתי. מאז שאני מכירה את עצמי, לא יכולתי לתאר לי את חיי בלי ספורט. אין לי מושג אם הייתי מגיעה אל פטר ואל מה שיש לי כיום, לולא זה.

אבל גם ככה, אנחנו חיים באופן הכי צנוע שאפשר. אני לא מעשנת, ואוכלת הכל. פעם היה לי תיאבון גוראי, אבל היום אני מטפלת בילד, וכשאני איתו אני שוכחת מהכל. גם בגדים לא אומרים לי כלום. יש לי שתי שמלות, אבל אני כמעט לא לובשת אותן, זה רק בשביל להגיד שיש לי.

ואני כמעט לא מתרגשת. זה לא שווה. אני לא מתרגשת אפילו לקראת האולימפיאדה, אף-על-פי שההרבה יותר גדול משהרן. כשעובדים כל-כך קשה, ברור שמתרגשים קצת לפני תחרות. אבל אני רצה ריצות קצרות, ואין לי זמן לחשוב. אני לא אוהבת לרוץ הרבה, כי לאימונים ארוכים וממושכים צריך אופי, ואני שונאת ללכת נגד השעון.

ב שבידי, הפסלים מעצ־ויות שפטר מגלף, והוא נותן לי פסל כזה במתנה לכל יום-הולדת שלי, שווים הרבה יותר מ-100 מדליות-הזהב שיש לי בבית, ואיזה

שחמורוב
מחיד 1979

זהב, אפשר לחשוב שהתחביב שלי זה לאסוף זהב. מכימים הציפוי, אחרת כבר הייתי שמה אותן בכספת. אפשר להגיד שיש לי מאה ברזלים.

אני גם לא זוכרת שום רגע מרגש ביותר בקאריירה שלי. כל הישג מרגש מחדש, עובדים ועובדים, ומשיגים מדליה, ואז זה מרגש. אני יכולה היום להגיד בשקט שעשיתי כבר הכל וראיתי הכל. הייתי כבר ב-15 ארצות, וכבר לא מעניין אותי אפילו לנסוע. כיום, רק האימון הי-טור מעניין אותי, רק המטרה הטמורה. את ההנאות הגדולות ביותר כבר עברתי. ההנאה הגדולה ביותר שלי כעת זה לחזור הביתה ולגמור לסדר הכל, להתרחק, לי-היכנס למיטה ולחשוב: עשיתי את זה וזה. אבל העשייה עצמה היא סבל די גדול.

מה שמצחק הוא, שאם אפסיק לרוץ, רק אז יהיה לי ביטחון כלכלי. בלי חסדים של הספורט נוכל לעבוד יחד, ולהרוויח, ומצבנו ישתפר לאי-רעורר, ואז את כל הזמן הפנוי שלנו נוכל להקדיש לספורט. בשביל הכיף.

אני יכולה להמשיך לעסוק בספורט גם בלי מונטריאול, כי ספורט זה הדבר שאני נהנית ממנו הכי הרבה. אין דבר יותר טוב מזה, אלה שנהנים מספורט באמת הם אלה שעוסקים בזה רק פעמיים בשבוע. הספורט האמיתי הוא מעל ומעבר לתחרויות, הרבה מעבר לכל דבר אחר.

ואני בכלל לא מה שחושבים שאני, או כפי שמנסים להציג אותי. אני בדיוק כמו כל אחד, פלוס זה שאני ספורטאית. הי-כבוד לא שווה שום דבר, באופן ממש. זה סתם מושג, ובמיקרה שלי, עם הכבוד אי-אפשר לקנות אפילו לחם.

(המשך ממעמד 21)

אמרתי שאני לא מצפה להיות מיליונרית מספורט, אבל בלי עזרה מהם פשוט לא אוכל לנסוע. אין לי שום משא-ומתן איתם עכשיו. העניין בטיפולים.

המדובר הוא בי ובמתאבק במישקל-בינוני ויקטור זילברמן, עולה מברית-המועצות. הוא מחזיק במקום שלישי בר-אליפות העולם. בטהרן לא יכול להשתתף, כי היה אז פחות משנה בארץ, ואילו כדי לייצג את ישראל באולימפיאדה צריך להיות בארץ לפחות חמש שנים.

ויקטור כל הזמן נמצא בווינגייט. הוא גר שם, ומאמנים אותו שם. הוא בן 27, ורווק. כל החיים שלו זה הספורט. גם אני, כל החיים שלי זה הספורט. אבל אני לא לבד. יש לי בעל וילד, ואני לא יכולה כך סתם לעזוב את הבית ולקום ולנסוע לאמריקה לשנתיים.

ל מה שאני רוצה בחיים זה להיות עם המישפחה שלי ולעסוק בספורט, אבל יש לנו בעיות-פרנסה, וזאת המציאות. אני מצטערת רק על דבר אחד — שלא נולדתי להורים עשירים, כדי שאוכל להת-אמן בלי בעיות.

אין לי עזרת בבית ואין לי מטפלת. אני עושה הכל לבד, מנקה, מבשלת, עורכת קניות, מטפלת בילד, הילד הולך איתנו לכל האימונים. עכשיו הוא כבר מסתובב בדשא לידנו. הילד הזה יהיה ספורטאי, זה בטוח. מהיום הראשון שלו הוא אוכל ונושם ספורט. האנשים היחידים שהוא מכיר, חוץ מהמישפחה, הם אנשי-ספורט, כי החברה היחידה שלנו הם אלה מווינגייט.

אבל זה שאני צריכה לעשות הכל בבית לבד, וגם להתאמן, זה ממש מפיל אותי מהרגליים. בתשע בערב אני כבר מתה לשים את הראש שלי ולישון. אני גרדמת באמצע הטלוויזיה. הסבתות היו רוצות מאוד לעזור, אבל אמא שלי גרה ועובדת בתליאביב, ואמא של פטר גרה ועובדת בנהריה.

אני נקראת כאן חובבנית, אבל הזמן והכוח שאני מקדישה הם כמו של מיקצור ענית. עובדה, אני נחשבת היום בין שמונה הרצות הטובות בעולם.

בארץ אין דבר כזה שאתלטים מקבלים כסף. בכדורגל, קונים כרטיסים ונותנים לי-שחקנים כסף. בגרמניה, למשל, באים לר-אות אתלטיקה ומשלמים כרטיסי-כניסה. אצלנו, לא. ללידה של ירון, למשל, קיבלתי מההתאחדות זר-ספרחים, זה הכל.

כשחזרתי מטהרן ירדתי בלוד, נסעתי הביתה וישימתי למונית מכספי. מרק ספיק הוא כיום זמר ושחקן, ועושה מילי-יונים ממודעות-פירסומת. בכל העולם מקור בל שחברות גדולות מאמצות שחקנים ו-קבוצות ותומכות בהם. אצלנו, לא.

אחרי שחזרתי מטהרן התחילו להזמין אותי להרצות על ספורט בקיבוצים, אפילו ללא תשלום. הייתי מוכנה לנסוע, אבל אני לא יכולה, מפני שאין לי עם מי להשאיר את הילד.

אני לא חושבת שבגלל זה שיש לי מישפחה צריך להקשות לי על החיים. אם יש ציפיות ממני, אז צריך לעזור לי להגשים את הציפיות האלה, לא להפריע לי. לייצגמי אין ציפיות מאף אחד. אני יודעת שרוצים שאשתתף במונטריאול, ו-אני מתאמנת לקראת זה, אבל רק כפי ש-אני יכולה. וההישגים שלי יהיו בהתאם.

היום יש לי לפני עוד כ-10 שנים של פעילות ספורטיבית והישגים. הגיל הי-ממוצע העולמי של נשים בעלות שיאים עולמיים הוא 32. כלומר, מבחינה ספורי-טיבית אני עוד צעירה מאוד.

אני רצה משוכות, וזה מיקצוע קשה ונדיר מאוד אצל נשים, לכן יש לי סיכויים טובים מאוד להגיע בו להישגים. לרוץ כל אחד יכול, אבל במשוכות כמעט שאין לי מתחרות, אולי רק שתים-שלוש, כי זה מצריך שילוב של גמישות, קואור-דינציה ומהירות. השיא העולמי במשוכות נשים הוא 12.5 שניות, והשיא שלי — 13.2, השיא העולמי בריצת 100 מטר הוא 10.9, ושלי — 11.4. בשני המיקצועות האלה, האתלטיות המיוחסות-גמניות הן הי-טובות בעולם.

מה שמשגע אותי הכי הרבה זה כשאני רואה לאיזה הישגים מגיעות בחורות בי-עולם. רצות שרצו אתי בתחרויות והגיעו אחרונות, אני עברתי אותן כמו כלום. התגלו רק שנתיים אחר-כך כאלות-עולם.

* תחתון ח'נים

החזיות הצרפתיות 8 HUIT

בלי תפר * מקסים * סקסי * ביד צבעים

עם חזיות 8 HUIT את מרגישה „בלי“

(*) עם קנית חזיה כחולה, תקבלי תחתון ח'נים.

להשיג: סלון „מלכה“, פסז' דיזנגוף ת"א ובסלונים המובחרים.

שישי האחרון, בשעה חמש אחריצה צהריים, פתח חיים שיפמן את המידרחוב הישראלי הראשון.

"היה שם שישי ושימח", סיפר. "ביליתי שם את כל היום. יש לי רושם שכולם קיבלו באהדה את הרעיון: הילדים עם ה' אופניים, האימהות עם התינוקות, המטרה של המידרחוב איננה להפוך למרכז קניות כמו בחו"ל, אלא למרכז של הנאה. אני ארשה לבעלי בתריקפה להוציא כיסאות עד לצצה המדרכה. אתמול ביקשתי מהם להתקין מקלולים ולהשמיע מוסיקה לקהל, העיקר שיהיה שמח".

ומה בדבר אותם ילדים קטנים המור- שים ללכת על הכביש ביום השבת ולעומת זאת אינם מבינים מדוע אסור להם ללכת על הכביש ביום אחר? האם אין סכנה שילד שטייל על הכביש עד שדרות קרן קיימת ימשיך ויטייל בו גם אחר-כך? "אם בשבת לא הולכים לבית-הספר, זה אומר שגם ביום ראשון לא צריך ללכת?" שאל שיפמן, והשיב מייד: "אני לא רואה בזה שום דבר אנטי-חינוכי. להיפך, מדישה לילדים לשחק ברחוב מסויים, אבל זה לא אומר שכל העיר היא רחוב".

מידרחובים למכירה בקרוב מתכנן וונת העירייה להפוך את רחוב-הנעליים נווה-שאנן, שבתחנה המרכזית, למידרחוב נוסף אלא ששם, לעומת דיונוגוף, יהיה המידרחוב עניין של קבע. התוכנית היא להעלות את הכביש עד לגובה המידרכה, לייפות את הרחוב המזוהם ולהפכו למרכז קניות נוסח אירופה.

אילו הפכה העירייה את רחוב דיונוגוף למרכז קניות ולמידרחוב נוסח אירופה, אילו באמת בקעה מוסיקה מבתי הקפה ומבוסקים, אילו אפשר היה לערוך קניות בשקט ובשלווה, כל המשפחה ביחד, מבלי להיטרד עליידי רעש המכוניות, אילו אפי שר היה לשתות קפה על המידרכה ללא תוספת אבק ופיח, ייתכן שאז אכן היה הרעיון היפה של המידרחוב מצליח באמת.

מישפט

האסיר סידר את הקצין

האסיר נכח

והאשים קצין

בזיוף עדויות

השעה היתה שלוש וחצי לפנות-בוקר. שני כמרים נכנסו לכנסית הקבר הקדוש בעיר העתיקה בירושלים, כשהם מלווים בגבר שלישי, בצעדים מהירים הם ניגשו אל איזור הגולגולת שבכנסיה.

המבקרים נתקלו בדרם בכומר אחד, ואז שלפו שני הכמרים והמלווה שלהם אקדחים מתחת לגלימותיהם. הכומר פרנ- סיס קריינר, שעבד בכנסית הקבר, נתקף פחד. אך מייד התאושש וניסה להוציא את האקדח מידו של אחד הכמרים שניצבו מולו. הוא לא הספיק לעשות דבר, מהלומה הונחתה על ראשו, והוא צנח על מדרגות הגולגולת.

עובד אחר של הכנסיה, יוסף גריני, הצ- ליה להימלט מידיהם של שלושת המבקרים המזוינים ורץ כהזעיק עזרה.

הכמרים-האקדוחנים לא בוזו את זמנם בתפילות. הם מיהרו לגנוב לוח-כסף יקר קדוש לנוצרים, ניסו לגנוב גם רכוש אחר בעל ערך, ונמלטו מן הכנסיה.

האם זיוף הקצין? חודש יוני 1973 הפריצה לכנסית הקבר ב-29 במאי 73, ה- גישה פרקליטות מחוז ירושלים כתב-אישור בבית המישפט המחוזי, נגד האחיסיה-תאור- מים אלכסנדר ויהושע ויינגרטן, בני 27, בת-לאביב, על ביצוע שוד מזויין בכנסיה.

על האחים ויינגרטן לימדו סניגוריה עורכי-הדין משה רום וצבי סער, התביעה הביאה את העד מיספר אחד שלה, שמעון ביטון, השבוע עלה לזוכן, וסיפר: "אני אסיר פשוט, יושב בכלא 26 חודש. באפריל 1973 הייתי בבית-המעצר בירוש- לים, את הנאשמים הנמצאים כאן אינני מכיר. לא ראיתי אותם אף פעם ולא נפ- גשתי איתם, כי הייתי במאסר. המפקח שמ- עון של ממשטרת ירושלים הקר את המי- קר שלי. לא מסרתי לו שום הודעה בקשר לשוד בכנסית הקבר.

יום לפני שלל הזמין אותי אליו, ברחתי מהמעצר בירושלים. למחרת עצרו אותי שוב, והביאו אותי למחלקת-החקירות. אז המפקח שמעון טל אמר לי: 'אם תעזור לי, אעזור לך. אני מבקש ממך לתת אוכל

לאנשים שנמצאים בתא 13. ואנחנו נקליט

את השיחה ביניכם". "הכנסתי את האוכל לתא 13. מפקד בית- המעצר, מר מרצני התחיל לצעוק: 'איך בחור שברח רק אתמול, מסתובב כך?' אמרתי לו שאני מנסה את האוכל בפקודת המפקח טל. אז אמר לי מפקד הכלא שאסור לי, כי זה לא היה כתוב ברשימות שלו (על המשימה שהטיל טל על האסיר ביטון). עדיית-הכניסה הכחישה. 'כעבור שלוש- שתי-רבעי שעה בא אלי המפקח טל, ואמר לי: 'למה לא הכנסת את האוכל? למה לא דובבת את האנשים שם? אנחנו יכולים לעזור לך, יש לך עכשיו תיק של בריחה'. אמרתי לו שלא איכפת לי, אז הוא אמר לי: 'אין לך מה לדאוג. אני אספר לך את פרטי המקרה, ואהה תגיד ששמעת את הפרטים האלה מהאנשים שבתא, ואני מבטיח לך שהכל יהיה בסדר. אחה תשתח- רר'.

לדבריו, השיב ביטון למפקח כי איננו מוכן סתם להעליל על אנשים. הוא שאל את החוקר: 'האם תוכל להבטיח את חיי בבית- הסוהר, אחרי שאגיד דברים כאלה?' 'כתבתי מיכתב אל מפקד-המרחב של המישטרה', גילה ביטון, 'ואל סגנו, וביי קשתי שלא ישאירו אותי בירושלים. קיבלתי תשובה חיובית.

'לפני שהוסעתי במכונית האסירים, ממש לפני עלייתי, בא המפקח טל ואמר לי שהוא עוד יבוא לדבר איתי בכלא רמלה. הוא באמת בא, עם עוד איזה חוקר. הוא שאל אותי: 'שנית, דעתך בעניין אותם אנשים?' אמרתי: 'למה אשנה את דעתי?' אז הוא (טל) אמר לי: 'זה לא יועיל לך, יש לי הודאות ממך. עוד יזמינו אותך להעיד בבית-המישפט'.

הוסיף העד שמעון ביטון בבית-המישפט: 'לא מסרתי כל עדות כזו, לא מסרתי לטל שום דבר בעניין השוד'.

איש הפרקליטות ביקש להכריז על ביטון כעל עד עויין.

אחד מסניגוריהם של הנאשמים ויינגרטן, עורך-הדין משה רום, הודיע שאין לו כל התנגדות להכריז על העד כעד עויין.

פחד מפני ליניץ' על הסיוט שעבר

פרקליט רום

זיכוי מחוסר-הוכחות

עליו בבית-הסוהר, סיפר ביטון בבית-ה- מישפט המחוזי: 'כשהגעתי לבית-הסוהר, אמרו עלי — הנה המלשין הזה שהעיד נגד אברהם לוי ונגד האחים ויינגרטן. פחדתי שהאסירים יעשו לי ליניץ', אז ביי קשתי שישימו אותי בתא נפרד. בבית- הסוהר לא בודקים מה נכון או מה לא נכון, אלא רק גרישים כשישימו מוכן למסור עדות נגד חבר למאסר. אינני נמנע מלהעיד נגד האחים ויינגרטן מתוך פחד. הנה, העדתי נגד אברהם לוי וחבריו בנסי- בות דומות, כי הם באמת מסרו לי את התובנות שעשה לי המישטרה. לי איפה שאני הולך מצביעים עלי: הנה המלשין, הנה המודיע'.

עם התמוטטות עדותו של ביטון נעלם,

קלף אחד של התביעה. קודם לכן נעלם גם הקלף השני: הסניגוריה הטילה ספק בטענת המישטרה שיש זהות בין שמן שנמצא בכנסיה ושמן שנמצא על נעלי הנאשמים.

בית-המישפט המחוזי בירושלים הוציא פסק-דין עוד באותו יום. 'אנו מוכים את הנאשמים בגלל אי-הבאת הוכחות לכיסוס אשמתם'. קבעו שלושת השופטים.

דרכי חיים

הרומנים הסוערים

של הגניקולוג

הוא התחתן פעם ברוסיה,

ענה לארץ, התחתן שוב

מבלי להתגרש, ושוב נשא

לאישה רופאת-ילדים בטכס

מכויים כאודם-החיות

הנוסעים מיהרו אל המטוס, שעמד ל- תמריא לאירופה תוך דקות ספורות. שני שוטרים ניגשו אליהם לפתע, הוציאו את אחד הנוסעים מהשורה, והודיעוהו שיש נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ.

הגבר הציג את תעודותיו: רופא- גניקולוג, ד"ר אלכסנדר זולוטנר מתל-אביב, הנוסע להשתלמות מיקצועית בארצות- הברית.

הדוקטור בכה, התחנן, הסביר, הצהיר, וכימעט שהתעלף במאמץ לשכנע את ה- שוטרים שהכל סודר, באישורו של בית- המישפט העליון, רק לאחר שגילה כי הפקיד 70 אלף לירות בבית-המישפט. בוטל הצו שעכב את יציאתו לחו"ל.

השוטרים שמעו, אך לא תבינו כיצד יכול רופא-נשים להסתבר עם נשים כך שאסילו לא ידע מי מהן הוציאה את הצו נגדו. ואז התברר שגם הגניקולוג וגם ה- שוטרים צדקו. בידו של ד"ר זולוטנר היה אישור על ביטול צו העיכוב מתאריך ש- הגישה נגדו רופאת-הילדים ד"ר אידה אוסוביצקי, ואילו בידי השוטרים היה צו עיכוב שניתן לפי בקשתה של זוהרה זור- לוסר.

לבסוף נסע הרופא להשתלמות שלו. לא באותו מטוס, אלא רק לאחר שסודר העניין. בחודש שעבר חזר ד"ר זולוטנר לתל-אביב באופן פיתאומי. אך במקום שתאחל לו "ברוך הבא", עשתה מישטרת ישראל דבר-מה אחר. הוא הוזמן לחקירה במחלק המוסר, כחשוד בביגמיה.

התונה מכויימת. ד"ר אלכסנדר זור- לוסר בן ה-49 נראה עדיין טוב. רק הקרחת שהשתלטה על פדחתו מגלה את גילו. כשהתחתן לראשונה היה זה בשנת 1947, עוד ברוסיה. הוא היה בן 24. רעייתו, ברכה זולוטנר, איבדה אותו כאשר הוא עלה לישראל, לפני כ-16 שנה. היא נשארה ברוסיה.

בישראל בנה זולוטנר לעצמו שם תוך תקופה קצרה. הנשים עמדו במילפאתו ב- תור, מבוקר עד ערב. הנשים מילאו את כל חייו, והוא שכח כי הוא עדיין נשוי. בשנת 1958 התחתן עם המורה זוהרה בזוכר.

היה זה רומן סוער וזולוטנר ניהל אותו בנאמנות. לזוג נולדה בת. אחרי שבע שנים — הגיעו הגניקולוג ואשתו לסוף דרכם שהשתפת. זולוטנר שילם מזונות ל- בתו, וגם סכום-כסף לאשתו, זוהרה. אך היא לא רצתה בגט.

שוב חופשי, שוב מוכן להרפתקאות חד- שות, התעופף זולוטנר כפרפר מאושר אל אהבות חדשות.

הוא יצא לבית-ההבראה שביציון כדי לחזק עצמו לקראת העתיד. שם הכיר את רופאת-הילדים ד"ר אידה אוסוביצקי. כך החל רומן מיספר שלושה של ד"ר זולוטנר שובר-הלבבות. זה היה בשנת 1965.

בין הגניקולוג לרופאת-הילדים נקשרה אהבה ממבט ראשון. הם עברו לגור יחד, והרופאה נכנסה להריון. חבל היה על הזמן, וד"ר אוסוביצקי החליטה להעמיד חו- פה, מה שבטוח. הרופאה הסכים לרעיון, אך בתנאי אחד: הוא יארגן את המאורע ו- יביא את הרב, ויהיה חופה, וסעודה ואור- חים, ופרחים וגישקות וכוונות.

החתונה התקיימה ב-18 ביוני '66 ברח- חרמון 10 בחיפה. מזל טוב! אכן נגולה

אשה-שישית אוסוביצקי

חתונה ללא רב

מעל ליבם של הורי הכלה. שני אנשים בלבד ידעו את האמת: טכס החתונה היה מבוים.

הגניקולוג זולוטנר שיכנע מכר חיפאי שלו שיתחפש כרב ויתחן אותו עם ה- רופאה אוסוביצקי. אורחי החתונה אינם יודעים עד היום כי החתונה כולה לא היתה אלא הצגה.

חמש שנים אחרי חתונה זו, חתמה ד"ר אידה אוסוביצקי על תצהיר שהוגש לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. הצהירה הרופאה: 'המשיב, נשוי ואב לילדה מאשתו נשית, המשיב נפרד מאשתו ובתו לפני כ-10 שנים, ומאז מתנהלים דיונים רבים ומסועפים בינו לבין אשתו בבית-הדין הרבני.

"בעוד המשיב שוהה מחוץ לביתו, נק- שרו יחסי-אהבה בינינו (ב-1965) עברנו לחיות יחד וחיינו חיי-משפחה. עוד לפני שעברנו להיות יחד, ומאז ועד 1970, הב- טיה לי המשיב כי מייד לאחר שיתגרש מאשתו, ישאני לאשה. החל ממאי 1970 הלך המשיב והתרחק והתנכר לי. עבר לגור תחילה בדירה שרכש עבור אמו, ולאחר מכן החל, כפי הנראה, להתגורר עם אשה צעירה."

באמצעות עורכת-הדין חיה אזולאי, פנ- תה הרופאה אוסוביצקי אל בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, וביקשה להוציא צו עיכוב יציאה מהארץ נגד הגניקולוג ש- אותו ייצג עורך-הדין אהרון ברקאי.

בתצהיר הנגדי שהגיש סיפר הגניקולוג: "בחודש אפריל 1966 סיפרה לי המבקשת לראשונה על הריונה. נדהמתי לשמוע זאת, וגם ידעתי כי הריונה אינו ממני. תאריך היווצרות העובר היה מוקדם יותר להתחלת היחסים בינינו. מבחינה מוסרית לא האשמתני את המבקשת (ד"ר אוסו- ביצקי) בבגידה, מכיוון שלפני התחלת היחסים הגופניים בינינו לא היתה מוטלת עליה, לדעתי, התובה לשמור לי אמונים, ולכן המשכתי לבקרה". הקרב בין שני הנאהבים-לשעבר היה אכזרי. לאחר שה- גניקולוג גילה בפני הרבנים-הדיינים כי טכס-החתונה שלו עם הרופאה בחיפה היה מבוים, חייבו בית-הדין הרבני האיזורי בתל-אביב-יפו לשלם מזונות לבתה של הרופאה, בסך 400 לירות לחודש.

ד"ר זולוטנר נשם לרווחה. אך אז עלתה לארץ ברכה זולוטנר, אשתו החוקית הרא- שונה, שאותה השאיר ברוסיה. תביעה מישפטית שהאשה הגישה נגדו בוטלה, אחרי שסוכמה ביניהם פשרה כספית.

אז התכונן הגניקולוג, לנסוע לחו"ל. הרופאה הגישה לבית-המישפט בקשה למנו- צו עיכוב, גם "אשתו" השנייה הוציאה צו כזה, במקביל.

מה הביא את הגניקולוג חזרה לארץ? על שאלה זו יכולה, אולי, להשיב צעירה בשם אלינור, שלפי טענותיה של רופאת- הילדים בבית-המישפט, היא גושה הרומן (המשך בעמוד 26)

מאמן הכדורגל האנגלי הארי גיים לא הופתע כלל בשבוע שעבר, כאשר קיבל את הודעת הפיטורין מהקבוצה הישראלית בה הועסק — הפועל תל אביב. בשל מיר קומה של הקבוצה, בתחתית טבלת הליגה הלאומית, ציפה לצעד זה מצידה.

אך גיים בכל זאת הופתע, כאשר גילה כי בהודעת הפיטורין אין כל זכר למה שהתרחש מאחורי הקלעים ואשר השפיע על הפיטורין באופן ישיר. הוא גם לא קיבל את הטענה שפוסטר מאחר שאילו הושר אר בתפקידו, היתה הקבוצה צריכה להור סיף למשכורתו החודשית סכום של 1,520 לירות (גיים קיבל את משכורתו בדולרים — 800 דולר לחודש, נקי ממס, למעט הוצאות), בגלל הפיחות.

הוא ראה בכך טיעון בלתי-משכנע, והוא מתכוון כעת לתבוע את הפועל תל אביב לדין על הפרת-החוזה, ועומד להגיש תביע עת-פיצויים. המאמן האנגלי קריהמזג לא אבה להשלים עם כך שיתייחסו אליו כאל שוטה.

„אינני ילד, או מאמן ישראלי, שאפשר לשחק איתו“, אמר. „אני רוצה תשובה כנה ואמיתית על סיבת הפיטורין.“ ותשרי בה זו הוא אומנם קיבל. נאמר לו כי

בנייהונתן גיים
הסיבה — והתוצאה

שחקני-הקבוצה אימו להכריז מרד ולא להתייצב לאימונים ולמישחקי-הליגה, כל עוד ישמש הוא כמאמנם. היר שבחשה בקבלתה. גיים הסתפק בתשובה. לא היה בה משום חידוש לגביו. הוא ידע היטב כי מאז החל מאמן את הקבוצה בחשה בקבלת יד, שקוממה את השחקנים כנגדו.

אותה יד, ידע, שייכת לקפטן הקבוצה ושחקנה הוותיק שמעון בנייהונתן (31), פקיד-בנק במיקצועו. שחקן זה הספיק כבר לעמוד בעבר מאחורי פיטוריו של המאמן היהודי-אוסטרי ריכרד לוי, מי שאימן את הקבוצה לפני ארבע שנים. גיים לא היה צריך להתאמץ, כדי להבין מדוע דווקא בנייהונתן הוא שחתר תחתיו. כאשר פנתה ההנהלה הפועל תל אביב אל גיים בבקשה שיאמן את הקבוצה, שימש בנייהונתן כמאמנה הזמני. לאחר הדחתו של ריכרד לוי, מינויו של גיים לתפקיד זה התקבל במורת-רוח רבה עלידי בנייהונתן, שביקש להפוך למאמן של קבע, והוא האשים אז את ההנהלה כי הפרה את הבטחתה לו למנותו כמאמן קבוע.

אך גיים התקבל עלידי השחקנים באהר דה רבה, בעיקר בזכות הצלחתו עם קבוצת הפועל תל אביב בשנות השישים. בנייהונתן, מצידי, חיפש כל הזדמנות וניצל כל מישנה שלו כדי להוכיח שגיים הוא מאמן כושל. חיכוכים אלה העכירו במהרה את היחסים בין הקפטן למאמן, ולפני כשב תיים הסיק גיים את המסקנות. הוא היה מיומני העברתו לקבוצת הפועל חדרה, בה שיחק בנייהונתן בשנה שעברה.

קיצוץ כספים. גיים סבר, לתומו, כי הצליח סוף-סוף להיפטר מן השחקן. בתחילת העונה החליט גיים לקצץ את כני פיו, לא שיבצו בהרכב הראשון של הקבוצה במישחקי-הליגה. לבנייהונתן לא נותרה ברירה אלא להכריז מרד גלוי, והוא סחף עימו את כל שאר השחקנים.

המרד נחל הצלחה. בנייהונתן מונה מא- מן הקבוצה, ובשל חוסר ניסיון מיקצועי מספיק, נעזר בעצתו של מאמן הניבחרת הלאומית, דויד שווייצר. לתפקיד קפטן הפועל תל אביב נתמנה ישעיהו פייגנבוים, הנימנה כיום עם ותיקי הקבוצה. בשבוע האחרון ניתן היה לשמוע את

המחצב הכלכלי במדינה
מכתבי צו שטה -
"יעול והגברת
הכריון"
ברוח זו
יצרנו
שרות חדש
שמטרתו -
יעול וחסכון.

"שרות אנשונ" בנק הדואר

ב. לכתוב שיק אחד לזכות בנק הדואר בסכום הכולל של כל החשוליםים בשני המקרים אוא הקפר לציין את כתובתך מאחורי השיק. את השיקים, בצירוף החשבונות לחשולים עליך להכניס למעטפה ולשלוח ללא כול לפי הכתובת: "שרות אנשונ בנק הדואר" ירושלים 9199. תוך מספר ימים תקבל לבייתך את שוברי החשולים החומים. עם אישור על ביצוע הפעולות. החשולים ניתן לעשותו בשיק של כל בנק השתמש בשירות זה וחסוך מעצמך בזבוז זמן ועמידה בתור.

באמצעות "שרות אנשונ בנק הדואר" תוכל לשלם כל חשולים, כגון חשולים חשבון החשמל, המים, הטלפון, מיסים שונים וכו'. באמצעות משלוח כדואר. נאם אתה בעל חשבון טילוקין בבנק הדואר תוכל לבצע בדרך זו גם העברות מחשבון לחשבון. תוכל לשלם במרכזי חשולים המיועדים לגורמים שונים. מבלי לבזבז זמן וכח על המתנה מיוענת בחורים מתמשכים. משלוח זה אף פטור מבול דואר.

אנו נשמחים לעמוד לשרותך
בנק הדואר
יכל חשולים שיוחן לעשותו בשיק של כל בנק או בהוראת חשולים של בנק הדואר.

כיצד תשתמש ב"שרות אנשונ"?
אם ברצונך לבצע מספר חשוליםים, לפיך שתי אפשרויות:
א. לכתוב שיק לזכות כל מוטב בנפרד כגון: חברת החשמל, עיריה, שירותי הטלפון וכו'.

לשכת הפרסום הממשלתית

מלכת היופי הובאה לתחרות בארגז

הקהל הריע ממושכות למלכה הבלתי שיגרתית.

ביקש לערוך את ההצבעה ואמנם לא היה ספק בדבר. לידי קריסטל נבחרה למלכת היופי — פה אחד. בקול נרגש הציג המנחה את המלכה החדשה: לידי קריסטל, עולה מצרפת ער סקת בשטח הכביסה מזה שנים רבות ובעלת נסיון ומוניטין רב. מידותיה אי-דיאליות 60x40x80. תוכניותיה — כל תוכניות הכביסה הן אפשריות.

הפתעה גדולה נמונה לצופי תחית מלכת היופי, כאשר דפתע, ממש כרגעי השיא של שכם חבי חירה, הובאה מלכת היופי דחיכה בתוך... ארגז.

המנחה כבר החל לקרוא לבמה את המועמדות הסופיות, כאשר ניגש אליו מנהל הטכס ולחש דבר מה על אוזנו. לרגע עבר רחש של הפתעה בקהל, והמנח חת פנה למיקרופון ואמר: „נמסר לי ברגע זה כי מלכת היופי תגיע ברגעים אלה לבמה.“ הקהל החל למחוא כפיים ואל הבמה הועלת ארגו עץ מסתורי שחעלה לשיא את המחת בקהל. המנחה נתן את ושני גברים הסירו במהירות את מחסה הקרשים ואז נתגלתה לעיני כולם לידי קריסטל במלוא יופיה. מחיאות כפיים וקריאות סוערות ליוו את המנחה כאשר

בסיסונות
שמלות הריון
מכנסי הריון
טוניקות הריון
חליפות הריון
כהן מודל
תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

שירותי הדפסה ותידגום
ש.ה.ת.
חייג אלינו
טל: 821004
נבוא אליך לקבלת החומר
ונחזירו לך.
ביצוע מהיר,
מקצועי ומעולה

דורסנית קומאן
הקיבוצניקים איכזבו

שתיהן בנות 19, ושתיהן משרתות את מולדתן: ז'קלין עובדת כפקידה בבולשת בעיר-מגוריה, ואילו רחל משרתת בצה"ל. הן החלו לשחק כדורסל באותו גיל, 13, מה שמורה על יכולתן הטובה, ושתיהן הגיעו לקבוצותיהן הנוכחיות מקבוצות המישנה של מועדוני-הספורט שאליהם הן שייכות. רחל הגיעה לחכבי תל-אביב מ"מכבי דרום, וז'קלין — מלה"לויים ב"ל לה"לויים.

ההבדלים הבולטים היחידים ביניהן קשורים במיבנה-גופן. רחל גבוהה מז'קלין ב" 11 סנטימטרים שלמים (גובהה 1.84 מ'). שערה של רחל שחור, ואילו ז'קלין בלונדית. פניה של רחל מאורכים, ואילו אלה של ז'קלין עגולים.

אך ההבדל המהותי ביותר הוא בכך ש"קבוצתה של רחל, מכבי תל-אביב, ניצחה במישחק (59:51) ועברה בכך לשלב הבא בתחרויות על גביע אירופה. רחל חייתה מאושרת מאוד בסיומו של המישחק ואילו ז'קלין, שלא הצליחה להסתיר את דימעות אכזבתה, אמרה לאחריו:

"התאכזבתי פעמיים, פעם בגלל ההפסד ופעם בגלל הקיבוצניקים. בבגיה תיארתי לי אותם כגברים יפים וחטונים, נסיכרי חלומותיה של כל אשה. והנה באתי ל"קיבוץ, ומה אני רואה? גברים מגודלי כרס, פרוע-שיער, מרושלים, ממש אכזבתי חיי".

ורסנו וקומאן נאבקות על הכדור
שמירה לוחצת

הקלעית הראשית של קבוצתה, וחייבת לכן להתעלות מעל לחברותיה, כדי לסייע לקבוצתה במאמץ הניצחון. אבל, מה עור שים כאשר נוסף לכך שהן מיטיבות ל"קלוע, הן גם מיטיבות לשמור זו על זו?

את התשובה לשאלה זו קיבלו הצופים כאשר הבחינו, כי קומאן וורסנו שינו ב"מהלך המישחק את סיגנוןן והירבו למסור כדורים לחברותיהן, כדי שאלו תקלענה במקומן. זו היתה גם הסיבה לכך ששתי הקלעיות הראשיות מיעטו מאד לקלוע. ז'קלין הבלגית קלעה רק 10 נקודות, ואילו רחל הישראלית — 9.

הקיבוצניקים איכזבו. העובדה ש"שתיהן משחקות כדורסל, אינה הדבר היחיד המשותף להן. ניתן למצוא קווים משותפים ביניהן גם בכל הקשור לחייהן מחוץ למגרש.

כדורסנית ורסנו
ח"ן על המיגרש

חוגי הספורט מתלוצצים בזו הלשון: "כדאי לבן-יהונתן להיזהר עכשיו, כדי שפייגנבוים לא יעשה לו מה שעשה הוא לגיים".

בדרך אל גביע אירופה

חברי קיבוץ שפיים, שזכו בשבוע ש"עבר לארח מישחק-כדורסל בינלאומי של נשים, בין קבוצות מכבי תל-אביב ולה"לויים מבלגיה, לא הסתירו את התרגשותם למראה שפע היופי הנשי שהתרוצץ וקיפץ בין שני הסלים על מיגרשם.

במיוחד צדו את עיניהם שתי כדורסלניות, והם הירבו להצביע לעברן ולהריע להן. היו אלו הבלגית ז'קלין קומאן, ו"הישראלית רחל ורסנו, שתיהן שמרו זו

על זו במישחק בצורה אלגנטית אך צמודה, שהיקשתה עליהן את מלאכת הקליעה לסל.

כל אחת מן השתיים ממלאת את תפקיד

ורסנו (במרכז) בתדריה-הלכשה
אכזבה מנסיכיה-חלומות

קומאן במרכז המישחק בשפיים
— וניצחון לישראל

דרכי אדם

מזל טוב, אבל...

החודש נולדה בישראל

שלישייה. איך יגדלו

את הידדים?

איך מסתדרת אמה לשני ילדים המתגורר-
רת בדירה בת שניים וחצי חדרים קטנים
בבתים. כאשר היא יולדת במכה אחת
שלישייה? בקושי. בייחוד במצב הכלכלי
של היום. כשמחיר החלב, המזון העיקרי
של הילד, עלה פי-שניים.

עד לפני שבועיים הסתדרו בני הזוג
קוברגירו איכשהו, יחד עם שני ילדיהם
בדירה הקטנה. אבל לפני שבועיים ילדה
ברכה קוברגירו שלישייה למזל טוב.
השימחה בבית היתה גדולה. אבל בצד
השימחה התגנבו ספיקות. בעלה של ברכה
הוא שכיר. משכורתו הספיקה עד כה ל-
קיום בצינעה ובחסכנות. מהיכן יבוא ה-
כסף לקיום השלישייה?

המרכז לדמוגרפיה נרתם לעזרת המישפ-
חה. מסייע לה באחזקה חלקית של מטפלת.
מישרד-השיכון אישר לבני-הזוג הלוואה
בסך 40 אלף ל"י. אך את ההלוואה יש
צורך להחזיר, ולמישפחה קוברגירו אין
כל אפשרות להפריש להחזרת ההלוואה
אפילו אגורה אחת.

קצב ההתייקרות. שאל השבוע ידיד
של בני-הזוג, שבא לביקור: "מדוע הלוואה
ולא מענק? הרי מדברים אצלנו בלייטוף
על עידוד הילודה. אישי-ציבור רבים מדב-
רים הרבה על הצורך בעלייה פנימית. ומה
קורה לשבאה לעולם שלישייה והוריה אי-
נם מדביקים את קצב ההתייקרות? מה
קורה למישפחה כזאת שאינה רוצה להיפך

(המשך מעמוד 23)

מיספר ארבעה של זולטר. אך הרומן
הזה. עדיין סודי. הוא לא הגיע בינתיים
לבית המישפט.

עיריות

במעלה המדרגות היורדות

שיטון החוק נעלם, כשמדובר

בעורך עיתון יומי בתל-אביב

מרדכי צאנץ הוא עורך עיתון יומי
באידיש. לעצטע-נייטס. יעקב אקשטיין הוא
רואה-חשבון. שניהם שכנים בבתיהם ב-
רחוב שטריקר בתל-אביב. אבל כשמדובר
בבנייה, התהפכו היוצרות. תחת שעורך
העיתון יחשוף ויילחם בבנייה בלתי-
חוקית. הפך אקשטיין ללוחם נגד הבנייה
ללא רישיון של צאנץ — הנתמכת על-
ידי העירייה.

בנובמבר 1973 החל צאנץ בבנייה נור-
ספת בביתו בן הקומה האחת ברחוב
שטריקר. הוא הוסיף קומה. החל מוסיף
קומה שלישייה, ובנה גרם-מעלות חיצוני
לקומה השנייה. גרם-המעלות חרג מעבר
למה שנראה לשכנו אקשטיין כמותר ו-
חוקי, והוא התלונן רישמית במחלקת ה-
הנדסה של עיריית תל-אביב. לאחר כמה
תלונות בעל-פה הוא פנה בכתב. באמצעות
עורך-דין. התגובה: העירייה הוציאה ל-
צאנץ רישיון-בנייה.

ראשי-העיר הוטעה. אקשטיין לא
ויתר, פנה לראשי-העיר והראה כי ל-
ועדת בניין העיר לא היתה סמכות להוציא
רישיון-בנייה כפי שהוציאה. ללא אישור
ועדת בניין ערים המחוזית. בחודשים
כאס ואפריל השנה היו חילופי-מיכתבים
בין אקשטיין לראשי-העיר, ופעמיים טען

אתה-
אוהב נוחיות?

רכוש
טופס לוטו
רב-שבועי.

זוהי

זוהי לשימוש בינלאומי בע"מ/לשכת הפרסום הממשלתית

אם קוברגירו והשלישייה
החיתולים — רבע המשכורת

למיקרה סעד?
בינתיים החליטו בני הזוג כי הם יישנו
בסלון. שני הילדים הגדולים יישנו בחצי-
החדר, ואילו השלישייה החדשה תקבל את
החדר הנותר.
חיתולים דחצי שנה. השבוע קיבלה
המישפחה עזרה קטנה. ממקור בלתי-רשמי:
חברת סלואופלט לייצור חומרי חבישה
העניקה לה שירות-בית חינם של חיתולי-
נייר למשך חצי שנה.
אמרה על כך ברכה קוברגירו: "אפילו
דבר פשוט כמו חיתולים לשלושה תינוקות,
היה גזול ממני רבע ממשכורתו של בעלי."

שלמה להט כי הרישיון שהוצא הוא חוקי
וכדין.
ביוני השנה העביר אקשטיין לראשי-
העיר חוות-דעת של המהנדס המומחה רר-
ברט הוף. הקובעת כי מה שצאנץ בנה
הוא בניגוד לחוק ולתוכנית שאושרה. נוסף
לכך החל בשיבת-שבת, במחלקת-ההנדסה
של העירייה.

וראה זה פלא: למרות שראשי-העיר כתב
פעמים אחדות כי הכל כדין, הגישה מחי-
לקת-ההנדסה ביולי ובאוגוסט השנה שתי
תביעות משפטיות נגד צאנץ, וביקשה
צווי-הריסה לבנייה הלא-חוקית שביצע.

בטלויזיה במסגרת

כל
ההתחלות

כיום ב', 25.11.74
בשעה 20.00:

משא קיטרוג נוקב על
החברה הישראלית, בסרט:

"האשה
האמריקאית"

לארונות מיטבה - חדרי שינה - חדרי ילדים -
ציפוי קירות ותיקרות ועבודות נגרות מיוחדות.

ביקור
וייעוץ
ללא
התחייבות

חב' לעבודות נגרות ושיפוצים בע"מ
רחוב יצחק שדה 32, תל אביב, טל. 39561

סידהארתה
SIDDHARTHA

סרטו של קונרד רוקס
ע"פ רב החכר של
הרמן הסה

ממוצ"ש, 23.11, "תכלת"
בכורה ארצית

כלבים

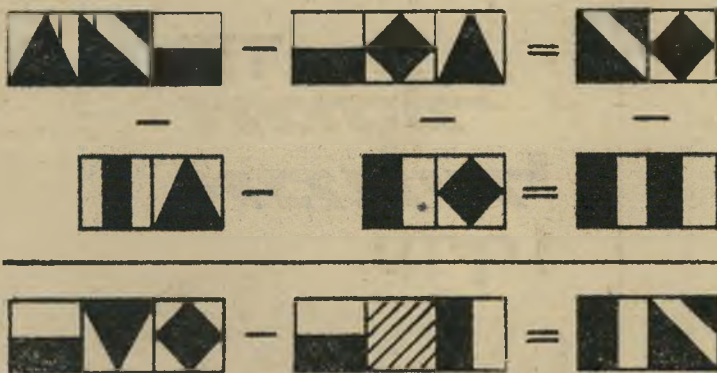
וחיות שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין
וכל סוגי כלבים וגורים ברי-
אים, חתולי-בית וחלתולים,
טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-
סיון לכלבים וחתולים, אמב-
טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-
אביב, רח' סלמה 30, יפו.
טל. 03-827621

חשבע 1942

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספ-
רות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחסור
כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש נובמבר מנוי על

"העולם הזה"
יקבל הנחה של 40 אחוז

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

אחת הברירות העדיפות בפר-
שה היא כי מועצת-המנהלים מיני-
תה חלק מהברית לחקור את הפר-
שה, כאשר היא עצמה חשודה כי
שותפת מלחמה למעשי מיכאל צור.
מי שזקוק לעוד הוכחה לממלכת האפי-
ליות והאיפה-יואפה בעולם הצדק הישראלי,
יביט במה שקורה בתחום שעלה לכותרות
כתוצאה מפרשת רוזנבאום.
מנכ"ל קונצרן טולל בונה, צבי רכטר,
עשה עיסקות רבות עם רוזנבאום באמצעות
טולל-בונה, וכן עיסקות רבות עימן באופן
פרטי, או כמייצג חברות של מפא"י. רכטר
שותף עם רוזנבאום בשורה של חברות כלי-
כליות בישראל. והנה, רכטר השתמש ב-
כספי טולל-בונה לעיסקות עם רוזנבאום.
עיסקה אחת היא הלוואה של מיליון

רואה החשבון
זלמן
גרוס,
בעל משרד קסטמן-קסטמן (שבכליו המקו-
ריים נפטר). אחראי לדוחות של צ"ם.

וחצי דולר באמצעות חברה-ית של
טולל-בונה בארצות-הברית, ריינהולט. הי-
לוואה ניתנה לחברה ואדונית של רוני-
באום, ונראה כי הכספים אבדו. עיסקה
נוספת היא מתן מיסמך כונן לרוזנבאום:
רכטר כתב לרוזנבאום מיכתב-אישור בשם
טולל בונה, ובו נאמר כי לזכותו של
רוזנבאום בסולל-בונה כמה מיליוני דולר.
במקביל לקח רכטר מרוזנבאום מיכתב
נגדי המבטל מיכתב זה.

מתן מיכתב-ערכות פיקטיביים
אזה היא, בלשון החוק הפלילי,
"מצג מייסמך כוזב". היא גם עני-
נה על הוראות הפיקוח על מטבע,
זר ועבירה על פקודת החברות,
שכן עיסקות אלו אינן מופיעות
בספרי החברה, ולא דווח ובעני
המניות כי רכטר הוא "צד
מעוניין" בהיותו שותף עם רוזני-
באום באופן פרטי.

על עיסקות אלו דיווח בהרחבה ידיעות
אחרונות, ומאום לא קרה. חוקרי מישטרת-
ישראל והיועץ המישטרי לממשלה, הקור-
אים את העיתונות, לא טרחו אפילו לזמן
את רכטר לחקירה. את זאב קריב, מנכ"ל
מקורות, ידע היועץ המישטרי להעמיד לדין
על חתימה על מאזן כוזב. מדוע אינו עושה
דבר נגד מנכ"ל חברה גדולה, שחתם על
מיסמכים כוזבים, שרימה את שילטונות
שווייץ וישראל? האם בגלל היותו בעבר
גיבור מפא"י והיום אחד מראשי מפלגה
זו יש במישרד-המישטרי הפליה לטובתו?
דומה כי רק דבר אחד יכול לעי-
זור: אם שילטונות גרמניה,
שווייץ וארצות-הברית יתחילו כי-
חקירה של הפרשה.

אולם בינתיים פועלים ראשי המשק להי-
צלת הבנק של רוזנבאום, בשקט. שליחים
דחופים יצאו לגרמניה, להכין עסקה חד-
שה, בה תיתן ממשלת ישראל בהחבא
ששים מיליון דולר לבנקים הגרמניים.
כך זאת כדי להעלים ממשלם-
המסים הישראלי כי ממשלתו עז-
מדת להשקיע 50% מיתרות המטבע
חזר של המדינה כדי לחפות על
בנק מפוקפק של טיבור רוזנבאום.

מעשה ההונאה הגדול הזה? אומר מיכאל
צור בעדותו:
"מסרתי זאת למועצת המנהלים. אז היה
הוויכוח עם מנכ"ל בנק לאומי, ארנסט
יפת, שלא רצה לאשר את המאזן. על עי-
קה זו ידעה מועצת המנהלים, ויש פרטיכל
עוד לפני שעשיתי זאת. יש פרטיכל סודי
בכספת של החברה לישראל. יפת לא רצה
לאשר את המאזן, מסיבה שהפיקדון לא
קשור להלוואה, ולכן החברה בסיכון של
8 מיליון דולר."

מה משמעות הדעה זאת של צור?
פירושה כי התוכנית לרמות את
שילטונות גרמניה, ארצות-הברית
וישראל הובאה עליהם לאישור
מועצת המנהלים, שאישרה את
התוכנית. לדבריו, רק יפת התנגד,
אבל מפניות של ביטחונות בדרך-
ביצוע ההונאה, לא מתוך התנג-
דות לעצם ההונאה.

שכן השלב הראשון של ההונאה בוצע
כך: צי"ם נתנה שיעבודים של אוניות
שלה לחברה של בנק לאומי בשם לוקסאין-
בסט. כנגד שיעבוד זה גייסה החברה של
בנק לאומי 8 מיליון דולר, הפקידה 6 מיליון
דולר אצל החברות הוואדויות של טיבור
רוזנבאום, ושני מיליון דולר השאירה אצל
לה לשימוש שלה. טיבור העביר את שתי
מיליון הדולר לקבוצה הגרמנית, שהשקיעה
אותם בחברה לישראל כהשקעה בהון המ-
ניות. כעבור שנה העבירה לוקסאין-בסט
את יתרת שני מיליון הדולר לבתי-הזיקוק,
שהעבירו אותם לחברה הוואדוית של רור
ונבאום, שהעבירה אותם לקבוצה הגרמנית,
שהשקיעו אותם בחברה לישראל. החברה
לישראל עצמה לקחת את שמונת מיליון
הדולר, והפקידה אותם תורה בצי"ם ובתרי-
הזיקוק, והכל בא על מקומו בשלום. בדרך
הרווחה הבנק של רוזנבאום מעמלות, ובנק
לאומי כמבצע העיסקות.

האם הם נחקרו?

תוכנית רמאות זו אושרה במועצת
המנהלים. מי הם חברי מועצת המנה-
לים של החברה לישראל?
אברהם אגמון, מנכ"ל משרד-
האוצר.

יעקוב ברין, נציג המשקיעים הק-
נדיים בשופרסט.

משה בנו גיטר, מנכ"ל בנק

דיסקונט.

"אדמיראל" מורדכי לימון, (כך

כתוב במאזן). נציג הכרז רוטשילד.

טיבור רוזנבאום.

סם רוטברג, יושב-ראש מיפעל

אגרות הפיתוח בארצות-הברית.

מיכאל צור.

אשר ירדן, מנכ"ל קופת-חולים.

ברוך יקותיאל, נציג בנק לאומי.

לאה נוספו נציגי המשקיעים הגרמניים.

דפי עדות מיכאל צור, כי אזה

שותפים לקנוניה הגדולה של הי-
נאת שילטונות ישראל, גרמניה

וארצות-הברית.

האם החלה המישטרה לחקור מישוה

מהם? האם מישוה מהם יועמד לדין? האם

עוצרים בישראל רק גנבים קטנים. בסכור

מים של 100 לירות, ואין נוגעים במי שמר

ציא במימרה מאוצר המדינה מיליוני ל"י?

חלקו של בנק לאומי בפרשה מחמיר

לעומת היתר, כיוון שלפי דיווח-שבון של

רואי-השבון של צי"ם, קסלמן-קסלמן, ש-

נמסר ליושב-ראש רשות ניירות-הערך יצי

חק טאבו, החזיקה לוקסאין-בסט בחצי מיל-

יון דולר פקדון מכספי צי"ם.

אגב, קסלמן-קסלמן מאשרים כי

רוזנבאום עבר גם שורה של עיני

רות על פקודת החברות, כאשר

לא דיווח כנדרש כי הוא בעל עניין

בשורה של עיסקות שעשתה הי-

חברה עם חברות ואדויות. מיכאל

צור ידע על כך ושתק גם הוא.

וכמו לא נחקר

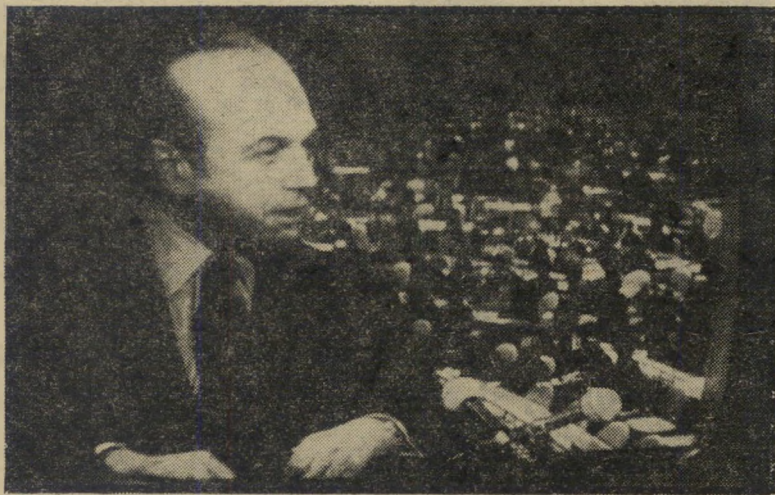
על חלקם של רואי-השבון בפרשה,
די אם נצטט את עדותו של החוקר
המיוחד, רואי-השבון יוסף קסירר, שקבע
כי קסלמן-קסלמן נתן אישור לא-נכון לי-
צי"ם, באשרו כי הפקדות צי"ם בחברות
ואדויות כמחזיקות בחלקים, מפני
שניתנה להן ערבות בנקאית. אישור דומה
נתן עוזי שטיינברג, רואי-השבון של
החברה לישראל.

מדוע חזר על המצע הקיצוני ביותר של אש"ף, והבליע את ההחלטה האופרטיבית להסתפק (לפחות לפי שעה) במדינה פלסטינית בחלק מן הארץ? מדוע לא השמיע אף רמז אחד על האפשרות להכיר בקיומה של מדינת-ישראל ולהתפשר עימה? אינו עשה זאת, יכול היה דבר כוש את עוזמו, פשוטו כמשמעו. הוא יכול היה לפתוח באופן דרסי מאתי דף חדש בתולדות העם היישובי, רדוף-המגוריה.

עראפאת כבר הוכיח את עצמו כפוליטיקאי ממדרגה ראשונה. לולא היה כזה, לא היה נשאר זמן כה רב בצמרת התנועה הפלסטינית הסוערת והמפולגת. בתנאים כה קשים.

הוא עומד תחת לחץ מצרי-סעודי חזק מאוד להסכים לפשרה. חלקים ניכרים של אש"ף וגם באירגון פתח, יחד עם מנהיגי האוכלוסיה בגדה, לוחצים באותו כיוון. דובריו כבר אמרו, בשיחות בלתי-רשמי מיות, שהם מסכימים למדינה פלסטינית בגדה וברצועה, ושה מחייב הסדר עם ישראל.

מדוע, אם כן, נקט עראפאת באו"ם בקו הקיצוני ביותר? יש לכך הסבר פשוט למדי.

תקוע על רקע עצרת האו"ם
לא, לא, לא

עראפאת עורך את חשבוננו כך: אין לאש"ף הרבה מה להציע לישראלי. כדי לקבל ממנה את השטחים, יכול אש"ף לתת לישראל רק הכרה בקיומה. אם כן, מדוע לאש"ף לשלם מחיר זה לפני שישראל מוכנה לתת לו משהו? מדוע לו להכיר בישראל, כשזו מכריזה שלא תכיר באש"ף כ"שום תנאי, ולא תסכים למדינה פלסטינית כשום מחיר?

נטישת העמדה הפלסטינית המסורתית, והסכמה לפשרה, תביא למילחמת-אחים בקרב הפלסטינים, ולעימות בין מרכז התנועה ובין האירגונים הקיצוניים. מדוע לגרום לעימות זה בטרם זמן, לפני שיש ראל מוכנה להסכים לפיתרון סביר? איך תיראה הנהגת אש"ף בעיני הפלסטינים במחנות-הפלטים, אם תסכים לוותר היסטורי מכריע, מבלי לקבל שום תמורה שהיא?

אש"ף עומד ברגע זה מול חרטום ישראלי — שלושה לאוויים בלתי-מתפשרים. לא הכרה בעם הפלסטיני כשותף להסדר, לא הסכמה למדינה פלסטינית בגדה וברצועה. לא נכונות לשאת ולתת עם אש"ף, גם אם זה ישנה את עמדותיו. במצב זה, אין כל תמריץ חיובי לעראפאת לשנות את עמדותיו המוצהרות, אין תמריץ ליסודות המתונים בקרב העם הפלסטיני להחזיק על אש"ף, אין תמריץ להיתפלות המהנה הפלסטיני ולכבוש דור הקיצוניים שבו.

להיפך, יש תמריץ שלילי. כדאי לעראפאת, במצב זה, להישאר בעמדה קיצונית מוצהרת, לשמור על אחדות המחנה שלו, ולהחזיק את הקלפים בידיו. מה גם ש מאורעות השבוע מכיחים שהוא יכול להצליח גם במצב כזה — הודות לאיוולת הישראלית.

זה היה שבוע היסטורי. מבחינה ישראלית, זה היה שבוע שחור.

העולם כולו הפסיד, אנחנו ניצחנו.

האו"ם נגדנו? או מה? מה זה בכלל האו"ם? איזו חשיבות יש לו? האו"ם יחליט להעניק לאש"ף את הזכות על השטחים המוחזקים? או מה? להחלטות או"ם אין כל השפעה על "המצב בשטח". קובעות העובדות בשטח, לא העובדות באו"ם.

אמירה זו לבדה מספיקה כדי לחייב סילוקו המיידי מתפקיד זה. אדם הסבור שתפקידו אינו חשוב, שכל הנעשה באו"ם אינו אלא אוסף שטויות חסרות-ערך, מוטב להעבירו לגיהנום בית ברל בכפר-סבא, או לשגרירות ישראל ב"טיוואן או רודזיה. (אם אין לנו שם שגרירות, מוטב להקימן. אם תימשך הדיפלומטיה המזהירה של ישראל באותה דרך, נהיה בקרוב במצבן של שתי אלה.)

דקביעה עצמה אין שחר, כשם שאין שחר לשטיפת-המוח שנערי כה למחרת היום בכניחת-קשורת של ישראל, כאילו הגיב העולם כולו בסלידה על נאום עראפאת וכאילו גוברת האהדה לישראל. (בכל בירה עולמית יש איזשהו עיתון פרטי ישראלי מושבע, ואותו אפשר תמיד לצטט בהרחבה. אפשר לסמוך על דיילי טלגרף

נהג!

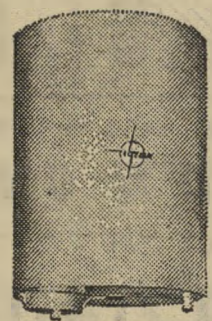
חסוך כל טיפת דלק!

לנוחותך והנאתך סע ברכבת ישראל

מים צהובים? דליפה?

אם להחליף, דוד אמקל אחאיל עדיף!

לבחירתך: דוד שמש או חשמל

8

שנות אחריות מפני-גזילה

המפיצים: **אחמא** וסוחרים מורשים

לי תמכור דוד אמקל

חרטום ישראלי

נחזור-נא לשאלה אחת, שהיא מרכזית ועיקרית לגבי כל מאורעות הי שבוע ההיסטורי הזה:

מיסעדות

גביות, יין ואמנים צעירים

בידיו שקט ואינטימי

ובמה לאמנים צעירים

בפונדק מקסים

בפאתי רחוב דיונונה

בקצה רחוב דיונונה, בשוליו של מרכז השעשועים הסואן שוכן לו מקום קטן, מקסים, די חדש אבל מאד יוצא־דופן, מאלה שבא לקוות שהפיתוח יפסח עליו. אפשר לשבת שם עד לשעות הקטנות, ללגום יין טוב או מן החריף־חריף מאד, לטעום כ־15 סוגים שונים של גביות, לאכול סלטים ביתיים טעימים ולהאזין למוסיקה חרישית ובלתי־מחייבת הבוקעת מן הרמקולים הסטריאופוניים. ובניגוד למקומות אחרים, אפשר גם לשוחח שם, ובשקט.

כי בג'ניפה הכל מתנהל בשקט ובנחת. המנות — מנות, התאורה אינטימית והכל יחד עושה טוב על הגשמה. ומאחרי הבאר מצנחת על המלאכה צעירה קצוצת־שיער, יהודית בן־יור, שנוסף להיותה הבארמנית והמלצרית, היא גם בעלת־המקום. לזכר הג'ניפה, את יהודית וזכרים, בצעם, כצלמתי־עיתונות. לפני שנים אחדות נסעה לפריס, ושם עבדה בחברת־פירסום גדולה. באחת ההזדמנויות נתבקשה לעזור ביצירת פלאקאט עבור הזמר ג'והני האלידי, ו־17 איש עסקו יחדיו ביצירת הפלאקאט האחד והיחיד הזה.

ראתה יהודית, והחליטה: בצילום אין פשרות. או שמקדישים למיקצו את כל החיים, או שנוששים אותו. החליטה, ועשתה. היא נטשה את המיקצו, שבה ארצה והחלה מחפשת לעצמה תעסוקה. תקופה מסוימת עבדה כמלצרית כי מועדון 77, והרעיון מצא חן בעיניה. או הגיעה לחלטה נוספת: אם מלצרית, אז למה לא מלצרית לעצמה? ושוב, אמרה ועשתה.

כך, עם מעט עזרה מידידה, פתחה לפני כשלושה חודשים את פונדק היין והגביות ג'ניפה. גם מאחרי שמו של המקום חבוי סיפור. רבים מידידיה הקרובים של יהודית, שהם כמובן גם אורחים קבועים במקום, נימנים עם הקצונה הגבוהה הצעירה של צה"ל. בתקופת מלחמת יום־הכיפורים שהו רבים מהם מעברה האחר של התעלה, באפריקה, על ג'בל חשוף שכוח־אל, שלא רבים מהם נזכרים בו בשמחה. אבל כאשר חזרו, ויהודית העלתה באוזניהם את רעיון הפונדק החדש ביקי

מתודעים מייד אל כולם, הרי בתקופה האחרונה יצא שימצו למרחוק בזכות רעיון חדש, המושך אליו אורחים גם מירושלים הרחוקה.

מדי יום ישי עורכת יהודית בפונדק שלה ערבי כשרונות צעירים. המטרה היא להעניק במה למשוררים וסופרים צעירים המבקשים להביא לקהל מפרי עטם. גם זמרים מוזמנים להופיע במקום, ואחת כזו כבר מופיעה בו באורח קבע.

עורך עידם מי נעלם?

זוהי דניאלה בלשן בת ה־20, השרה שירי עמים שקטים בליווי הגיטרה שלה. אשר לחורף הקר, כמקולה, הבא עלינו לטובה, הרי לערביו הקרים מכינים לנו בג'ניפה תה רותח בטעמים שונים, פפה אירי מהול בוויסקי או רום ומקושט בקצפת ועוד כהנה וכהנה דברים טובים, שדרכם לחמם את העצמות בלילה־חורף צונן.

ומי שירצה מרק חם, אין לו אלא לבקש פפה, ומייד יוחקן התבשיל במיטבת ה־מיניאטורי המקומי, מתחת לאפו ממש.

צנוורה

צנוורה עם כל חבר

דכמיקון האישים החדש עבר

טיפוז צנוורה קוסמטי

שרירותי — ששיקוליו

אינם כרוזים

נראה כי הצנוורה בישראל שלטת לא רק בנושאים הביטחוניים, אלא גם בנושאי אי הסיפיות, הרוח והאמונות, אולם במקררה של הספר אלף יהודים בעת החדשה, לא היו אלה מיספרי הצנוורה הצבאי שחת" כי בצורה מגמתית שמות של אישים ב־ שטחים שונים, אלא מיספרי הוצאת־הספר רים צנוורה־ביתן־מודן אשר הוציאה את הלכסיקון לאור.

מלאכת כתיבת החומר ועריכתו הוטלה על יגאל עילם, מי שהיה מנהל לווין אפשיטיין. עורך שבוועון הסטודנטים פ־ה האחוון ואף כתב ספר על הציונות. עילם ריכז 1050 מונוגרפיות על אישים יהודיים שונים בעת החדשה, כשהוא יודע כי למערכת, שבראשה עמד עורך דבר השבוע איהד זמורה, יש הזכות לצמצם את המיספר ל־1000.

"היו לנו בעיות רבות עם הספר," מספר אחד משותפי ההוצאה, עודד מודן. "אנחנו התחייבנו בפני דבר, אשר קנה מאיתנו את המהדרה הראשונה, להוציא ספר בן 240 עמודים. עילם כתב למעלה מ־360 עמודים, והיינו חייבים לקצץ. יצאנו מכל העסק הזה, מתבחינה הכספית, בשן־ועין." אך נראה כי הקיצוצים שאותם ערכו זמורה וידידיה, לא נשא חן בעיני עילם. קיצוץ ללא־רחם. "המערכת החלי" טה," מספר עילם, "שלא על דעתי ובני" (המשך בעמוד 31)

פונדקאית יהודית

יין ואמנים

שוה, מטעמי נוסטלגיה צרופה, לכנות את הבאר הקטן והחמים בשמה של אותה ג'ניפה. כך נולד ג'ניפה. לאחרונה בוא לאמנים צעירים. הכניסה יהודית חידוש למועדון. אם עד עתה היה זה מעין מועדון־חברים, בו חכל מכירים את כולם וחדשים גם הם

עצה. זה כרוך בסיבוכים ואולי אף במחלות. אם יש לך בעיות כס־פיות, נסה לשבת עם נושך, ולסדר כל הני תן לסידור. אבל אל תסתבך בישיבות מסור־בכות ביום א' הבא, המסוכן מאוד מבחינה פיננסית ואל תוותר על פסיק, בענייני יוקרה או סמכות. אין זאת אומרת שתתיר רסן לעצמך ולמצבי־הרוח שלך. פשוט — היה זהיר ונהג בתבונה רבה.

★ ★ ★

חבל, לא הישגת את מטרתי, אפילו הלכת בדרך קשה. הבט אחור: הדרך בה עברת לא סוגה בשושים. לא תמיד הקשיחות במקור מה, מעט אנושיות בכל מעשיך, תגדיל את חוג מכריך, ובעיקר את המיספר הדעום של אלה אותם אתה מכנה "חב"רים". הנערה בלבו, אותה פגשת בבית־הקפה, היא נערה כלבבך.

★ ★ ★

היא אוהבת אותך וזה מה שקובע. על כן אל תחשב בסערות קט־נות. את בת תאומים, פנקי אותו אם הוא מתקצף. זה חלק מן העניין. עסקיך: תח־זית לא ורודה, הפסק להתלהב ואל תעשה דברים נחמדים. ברי אות: ככה ככה. אתה יכול לשמור על עצמך. החורף עדיין לא הגיע, אולם המזלות עוינים את ריאותיך.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

יננות להוכיח על־עצמם. התלהבותכם תשרה השבוע אווירה של התלהבות על אלה הסובבים אותכם. כדאי להזכיר שהשנה היא שנה טובה לבני מזל מאזניים החושבים ל־הינשא. לכן, מוטב אר־לי לך להזדרז לפני ש־השנה תגיע אל סיומה.

★ ★ ★

אתה בטוח שאתה מסוגל לעמוד לבדך בלחץ: אין זו אלא אשלייה. בתולה או סרטן עשוי לעזור לך — אבל אם תסרב להראות לו את המצב לאמיתו, זה אבוי. יום א' בתחילת ח־שבוע יביא לך שפע של הזדמנויות. צריך רק לעשות מאמץ קטן — אבל לעשות אותו באמת. אחרת תישאר קירח מכאן ומכאן.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

רומן סוער, משוגע ממש, נפתח בפניך, בת גדי, אם יהיו לך רק העניינים לר־אות את האיש, חנר־אח כבלתי־נכון. זה יתחיל בריב, יימשך בסערה, ויגיע לשיאו באהבה גדולה. גם ב־נייני־כספים יש סע־רות, דע לעמוד על־שלך, אך ברכות ובאצי־לות מסויימת. שמור על עצמך מבעיות־קי־בה — ואל תתן למועד־סיום הביטוח שלך לחלוף. זה מסוכן. כל הנוהגים הגדלים חייבים להיזהר.

★ ★ ★

כפות המאזניים מתחילות לנשטות לכיוונכם. המאבק אותו התחלתם לפני שבועות מספר — ואשר נראה, כי יוֹיך לכם, הוכיח את עצמו. דווקא אתם מת־חילים לקצור את הפ־רות ולא כמו שנראה בהתחלה. אל תהסס להשתמש במרפקים, כדי לפלס את הדרך הנראית לכם ככונה. במישור הרומנטי, הצ־חה כרגיל. אסור להחמיץ את ההזדמנויות.

★ ★ ★

בחירה בלתי מוצלחת — תיגמר ברע. הסיבה! היא רוצה ללכוד אותך, לכן היא מתנהגת כליכך יפה. אבל אין זה פרצופה האמיתי. זאת לא היא. הפרצוף האמיתי ית־גלה לך בזמן הקרוב. לכן, עוד הפעם: הי־זהר! אם אתה צייר — החלף מחר את חמיקצו! אחרת עוד תגוע ברע. לא עתה הזמן לדרוש חללאה גסבלנות לחודמנות.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. תחליט אתה מה עדיף.

★ ★ ★

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא־המאמץ ה־דרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע. אל תש־קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך ב־נקודה אחת ויחידה. ת

עכשיו במיוחד כדאי לחסוך בתכנית צמודה למדד יוקר המחיה

- ★ הצמדה למדד
- ★ 10% מענק
- ★ המענק נושא ריבית והפרשי הצמדה למדד
- ★ המענק, הריבית והפרשי ההצמדה פטורים ממס
- ועוד מבחר תכניות חסכון צמודות למדד יוקר המחיה

כח
10000

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

פרטים בכל סניפי בנק לאומי, בנק אגוד, בנק קופת עם ובנק ערבי-ישראלי.

בעליהון בשווייץ?

מן המפורסמות היא כי לא ניתן לברר זהות של מפקידים בבנקים שווייציים. בכל זאת, יש דרך לברר אם למישהו יש חשבון בבנק מסויים.

השיטה פשוטה: מפקידים על שמו, באותו בנק, סכום כסף. אם הכסף אינו חוזר, אות הוא שיש לו שם חשבון. אם הכסף חוזר — סימן שאין לו שם חשבון. בון. בתנאי, כמובן, שזהו חשבון על שמו של האיש, ולא חשבון ממוספר.

„רסקו“

מוחקת הפסדיה

המאזן המאוחד של קונצרן „רסקו“ למרס 1974 יראה רווחים של 20 מילי-יון לירות על מחזור של 200 מיליון לירות. הווי אומר, הרווח הוא 10% על המחזור, רווח נאה ביותר.

עם המאזן הזה תישאר יתרת הפסדים של „רסקו“ שישה מיליון לירות. כזכור, בשנת 1967 התגלה כי ההפסד המצטבר של „רסקו“ הוא 120 מיליון לירות. ההפסד הוקטן על-ידי הגדלת הון של הסוכנות היהודית, בשיעור של 40 מיליון לירות. יתר ההפסדים מקורם זיזים על-ידי רווחי החברה. מנכ״ל „רסקו“ הוא יגאל וינשטיין, שחלף את ישראל קרוא, שנפטר מהתקף לב.

„רסקו“ הפסיקה כימעט לחלוטין את הבנייה העצמית, ועוסקת בעיקר בבנייה לעולים וזוגות צעירים. היא שותפת בשי-שית בפרויקט גדול במדינה זרה, עבור חיל-הים שלה. השותפים האחרים הם המשקיע היהודי מגרמניה איגנץ בר

מנכ״ל וינשטיין
מקזזים, מקזזים

ביס, ושותף מקומי. החיקף הכולל של הבנייה הוא 120 מיליון דולר תוך ארבע שנים. תכנון הפרויקט נעשה על-ידי הארכיטקט דן איתן, וחברת „שירותי הנדסה לישראל“.

המיפעל הוקם על-ידי קבוצת „גולד-שטיין-לבנטא“, שהממשלה קנתה מהם את חלקם ולקחה על עצמה את כל החורבות. גולדשטיין הוא סוכן „פיאט“ בישראל, ויכול לשלם מרווחי „פיאט“ את הפסדי „סיבי דימונה“ במקביל למתנה שנתנה לו הממשלה, הוא תרם לקרן-ספיר תרומה של חמישה מיליון לירות.

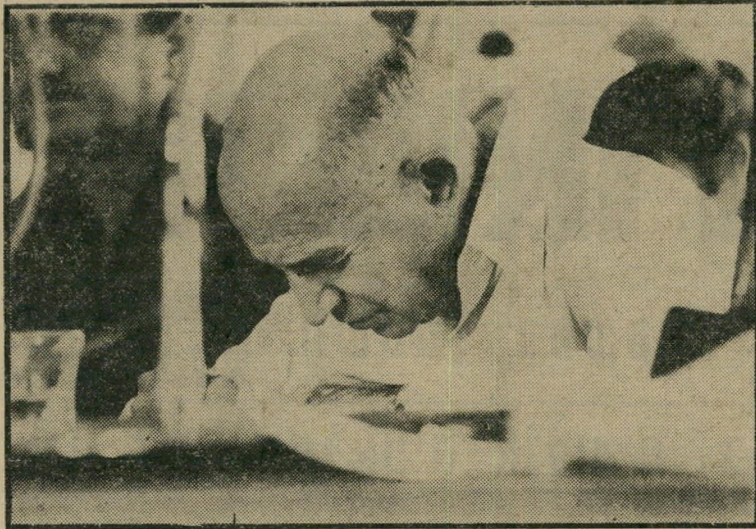
איך להרוויח פעמיים על הפיחות

לתשומת-ליבו של יהושע רבינוביץ:

מי שחשב כי בעליהון הרוויחו בפיחות ובהתייקרויות רק את עליית שער האיגרות-החוב — טועה. מי מהם שהוא חכם, ויש לו יועצים טובים, כבר הרוויח את הפרשי הפיחות פעמיים. ומי שטרם עשה זאת, יקרא טור זה בתשומת-לב וירוך לעשות זאת.

ובכן: כל מי שהחזיק באיגרות-חוב לפני הפיחות, נהנה מעליית-שער גדולה, בגלל הפיחות. עכשיו ניח כי מכר את האיגרות-החוב שלו מייד אחרי הפיחות, ומימש את הפרשי-השערים שהם תוצאה מהפיחות. הוא נשאר עם כסף מזומן, ואינו יכול לרכוש שוב איגרות-חוב צמודות בשערים של לפני הפיחות. רק רגע! אינו יכול? נוי אמר זאת? בישראל, שהיא גן-עדן לבעליהון, אין דבר שלא ניתן לעשות.

איך אפשר כיום לקנות השקעה צמודה בשערים של לפני הפיחות? שתי דרכים: האחת, דרך תוכנית-החיסכון של הבנקים. כמה מהן, כמו תוכנית „יתר“, ו„פלס“

שרי-האיזר רבינוביץ
נא לקרוא

של „בנק הפועלים“, מאפשרת לכל המשקיע בתוכנית, עד ה-15 בכל חודש, להצמיד את כספו לפי השער של ה-15 בחודש הקודם. היו רבים, שמשך שלושת הימים שחלפו בין הפיחות לבין ה-15 בחודש מכרו את איגרות-החוב שלהם, מימשו את עליית השערים של הפיחות, הכניסו את הכסף לתוכנית „יתר“, ו„פלס“ ושוב נהנים מעליית שער הפיחות.

מה אתה יכול לעשות כיום, אחרי ה-15 בחודש? לך אל חברות-הביטוח. הללו, בגלל טימטום האוצר, מחשבות את כספי המשקיעים בתוכנית החיסכון אצלן פעמיים בשנה, בינואר וביולי. פירוש הדבר הוא כי מי שמשקיע כסף בתוכנית-חיסכון של חברות-ביטוח עד ה-31 בדצמבר, כספו יכול להירשם לפי שער המדד של יוני! האוצר משלם לחברות-הביטוח את ההפרשים.

אז למה אתה מחכה? מכור את איגרות-החוב שלך, רוך לחברות-הביטוח ותרוויח את הפיחות פעמיים. מי אמר שישראל מכיידה על החיים בה?

מסו"ת מסרב לייבא בשר זול

1400 טונות הוטן. זהו בשר מעולה, אולם למרות מחירו הזול הוא יימכר לצרכן במחיר המופקע של 20 ל"י לקילו.

האמריקאים יוצאים

מ.סיבי דימונה

הקבוצה האמריקאית שקנתה לפני כמה חודשים את מיפעל-הענק לטקס-טיל „סיבי דימונה“, חודיעה על חסתל-קוטה מן העיסקה. הקבוצה נסוגה, למי-רות שקיבלה מן הממשלה תנאי-קנייה מדהימים בזולותם.

למעשה קנתה בשמונה מיליון לירות מיפעל שההשקעה בו מגיעה ל-70 מילי-יון לירות. האמריקאים השקיעו שני מילי-יון לירות, סירבו להשקיע יותר. מנכ״ל המיפעל, איתן צור, התפטר.

עתה יחזור המיפעל ל„בנק לפיתוח התעשייה“, הנושה בו ב-50 מיליון לירות.

בגלל לחץ של איגוד הנוקדים (מגדלי הכבשים) בוטל המיכרז הממשלתי לייבא בשר-כבש. איגוד הנוקדים איים לעלות עם עדריה-צאן על משרד-המסחר-והתעשייה בירושלים. אילו התירה הממ-שלה ייבוא בשר-כבש, היה מחירו לצרכן 13.5 לירות הקילו, לעומת מחיר כבש מקומי לצרכן, שהוא 30 לירות הקילו.

בחודש אפריל יתחילו בייבוא טלאים מארגנטינה, על-סמך רישיון-ייבוא שהור-צא לפני כמה חודשים. הרישיון ניתן לשלמה גרובר, שייבא טלאים עם „המשביר המרכזי“ ועתה עבר לשותפות עם חברת „אשור“.

מישרד-המסחר-והתעשייה סירב עתה להתיר ייבוא בשר-עגלים זול מארצות-הברית במחיר של 1200 דולר הטונה, לעומת המחיר של 1600 דולר, ששילם המישרד לפני כמה חודשים. אילו היה המישרד מתיר ייבוא בשר זה יכול היה מחירו לצרכן להיות 15 לירות הקילו, לעומת מחיר של 35 לירות הקילו כיום. הממשלה מתנגדת בגלל לחץ של מגדלי-הבקר המקומיים, הרוצים לשמור על מחירים גבוהים של הבקר. בימים הקרובים יתחיל לחגוע ארצה בשר קפוא מצרפת, שנקנה במחיר של

(המשך ממעמוד 29)
גוד מפורש לדעת, להוציא מהלכסיון את כל נציגי הסיפרות העברית הצעירה בדרור שלאחר דור הפלמ״ח. כך קרה ששמותיהם של סופרים ומשוררים חשור-בים, אשר איתרע מזלם ואינם שייכים לדור של גורי את חפר, יוצרים כנתן זך, יהודה עמיחי, עמוס עוז וא.ב. יהושע — הוצאו מהספר.

אולם הצנזורה לא ריחמה גם על אי-שים שאינם משתייכים דווקא על שדה הסיפרות והשירה. עילם כתב ערכים ל-שמות כאבא אחימאיר, אורי אבנרי, פרוץ-ישעיהו ליבוביץ, ד״ר ברוך קורצוויל ואחרים, אשר זמורה והמערכת שלו הח-ליטו להוציאם ממיסגרת 1000 האישים המועדפים שלהם.

אולם הטענה החמורה ביותר שאותה השמיע עילם, היא דווקא נגד אותם אי-שים ששמותיהם מופיעים בספר: „אישים פוליטיים בני-זמננו כמו משה דיין, שמ-עוז פרס, דויד בן-גוריון, לוי אשכול, גול-דה מאיר ולובה אליאב — עברו ניתוח קוסמטי, בכל הקשור באירועי עשרים הי-שנים האחרונות.“

נראה כי אפילו נושאים תמימים, כמו הוצאת לכסיקון לאישים, אשר תפקידו, כתפקיד כל לכסיקון שהוא, לחיות זמן רב אחרי עורכו ומצנוריו, אינם מצליחים בארץ להתעלות מעל לשיקולים וחישור-בים של מיפלגות, דיעות פוליטיות, כי-תות ויחסים אישיים.

תחבורה

ליזכרו של חבר

מיבצע לבדיקת רכב — יעזור
נהגים בפיקוח על המוסכים

מנהלי חברת-הגיריה מוגור החליטו להג-ציה את זכר שותפם פינחס „פיני“ מר-נין, שנהרג בקרבות ברמת-הגולן במלחמת-יום הכיפורים.

הם רכשו בחו״ל מכשירים אלקטרוניים חדשים הבודקים את מערכת-ההשמל ב-מכונית, מערכות התנעה והצתה, צריכת-דלק ומצב המצבר, יזמו מיבצע בדיקת-רכב חינם לכל מנויי החברה.

במיבצע חורף-ללא-בעיות של מוגור, נבדקות מדי-יום כ-200 מכוניות. בדיקתה-של כל מכונית נמשכת כ-10 דקות. החילה תוכנית החברה לסיים את הי-מיבצע ב-22 בנובמבר, אך בשל ההיענות

בוחני „מוגור“ בפעולה.
המישרד המליץ, אבל...

הרבה של מנוייה לבדיקה, היא שוקלת כעת את האפשרות להאריך אותו.

תנאי מוגור. הבדיקה, שאינה כוללת כיוון אורות, בלמים וצמיגים, לא מהווה תחליף לבדיקות הבטיחות של מישרד-התחבורה. אך היא מאפשרת לנהגים לקבל מושג על מצבה הטכני של מכוניתם, דבר המסייע להם כאשר הם מכניסים את הי-מכונית לחיקון במוסך.

כאשר גודע לאחראים במישרד-התחבורה על קיום המיבצע, הם גילו נכונות להמליץ-עליו, כתנאי שהוא ייערך רק במוסכים מורשים. התנאי עורר גיחוך אצל בעלי-מוגור.

הסיבה: ממוסכים המורשים חברים בי-איגוד-המוסכים, שהוא בעל חברת-הגיריה שמוגור, המתחרה בחברת מוגור.

הכללית הרווחת בין הפסיכולוגים היא כי הד"ר רודי אגונסטי ואכסהיבסציוניסט. ייתכן שבשל עובדה זו, ומשום שאינו מעוניין להתקבל לאירגון הפסיכולוגים הכללי ומפגין זילזול בעמיתיו למיקצוע שאינם גורסים את שיטתו, קיימת נגדו התנגדות. מבקר "העולם הזה" החליט להתרשם אישית מן הנעשה במכון. בכתבה זו הוא מתאר את אשר ראה, במשך חודש וחצי בהם נכה, כמשקיף, בסידרת טיפולים בקבוצת-מישפחה. בגיליון הבא יביא מבקר "העולם הזה" תגובות אנשי-מיקצוע על שיטות אלו, ויבחן את הדברים לגופם.

לפסיכותרפיה אנאליטית. במכון צוות בן עשרים פסיכולוגים, המטפל במאות מטופלים. רבים מחפונים לעזרת המכון נידחים, מחוסרי-מקום. ד"ר רודי טוען כי המכון שלו זוכה להצלחה בלתי-מבוטלת בשיטות טיפוליות חדישות, שטרם הונחו במקומות אחרים בארץ. טענה זו שרויה כעת במחלוקת קשה. פסיכולוגים רבים מתנגדים לשיטות הטיפוליות של ד"ר רודי, אך מיעוט מהם תומך בשיטותיו, טוען כי ההתנגדות לו היא על רקע קנאה אישית. כל הפסיכולוגים, כמעט ללא יוצא מן הכלל, מסכימים כי ד"ר רודי חריף מוח וכישרוני בצורה מדהימה.

חדשן או שארלאטאן

מבקר העולם הזה השתתף כמשקיף, במשך חודש וחצי,

בטיפול קבוצתי, במכון לפסיכותרפיה אנליטית, בהנהלת הד"ר רודי

שלך עם חברת המישפחה, עדנה. מבטי כל הנוכחים הופנו לעברו של יעקב. העליצות שהיתה נסוכה על פניו קודם-לכן נעלמה. עתה ניראה מתח. רגליו היו משולבות ניכחו וידין אחזו בבירכיו. "היה זיפת, כרגיל", אמר, "סתם ביובו זמן. עדנה השתדלה להיות נחמדה כלפי, אבל אני הרי יודע שהיא לא סובלת אותי, אכלתי אצלה ארוחת-ערב. בזמן האחרון, כאילו לא בכוונה, הקניטה אותי בהערות קטנות, אבל מושחזות היטב. אחרי הארוחה רציתי לראות את הוואי חמש'אפס. היא עיקמה את האף, אבל בסוף הסכימה, כי היא הרי היתה צריכה לשחק את המישחק של בחורה נחמדה. "אחרי התוכנית בטלוויזיה נכנסנו למי-טה. אני רציתי לישון, כי הייתי עייף עד מוות. באותו יום היתה לי עבודה קשה מאד במישרד (יעקב, 29, משמש ככלכלן בכיר במישרד ממשלתי). עדנה התחילה לדבר בלי סוף. מרוב דיבורים עבר לי החשק לישון. היא ידעה, כי אמרתי לה עוד קודם במפורש, כי אם אינני מצליח להירדם מייד אחרי שאני נכנס למיטה, אני תמיד נשאר עד כל הלילה.

"זה באמת מה שקרה. מרוב דיבורים הרגשתי את עצמי עד לחלוטין. זה הרגיו אותי, מפני שידעתי שגם למחרת מחכה לי יום-עבודה קשה במישרד. "אבל עדנה לא הסתפקה בדיבורים. בשלב השני באו החיבוקים והנשיקות. בסופו של דבר שכננו. לא שאלתי אותה איך היה, אבל אני בטוח שהייתי רע מאד ושהיא בכלל לא נהנתה. "אחרי-כך, עדנה נדרמה. אני חושב שלא ישנתי יותר משעה-שעתיים כל אותו לילה. בבוקר, עדנה הכינה קפה. שתינו אותו במיטה. אחרי-כך היא החלה ללשף אותי בחלקים האינטימיים של גופי. זה היה כבר מוגזם. סילקתי את ידיה. התי-קלחתי והלכתי למישרד. הפסיכולוגית פנתה אל עדנה, היספהייה הבלוגדית שישבה בצידו השני של החדר, מול יעקב. "תארי את איך עברה עליך אותה פגישת", ביקשה.

כללית, אמרה רות. "יעקב, הדיווח שלך אינו מוצא חן בעיני. השבוע נתחיל אתך. ספר לנו איך עברה הפגישת האחרונה

מהנוכחים הציתו סיגריות. "עיינתי בדיווחים השבועיים שלכם על פעילותכם החברתית ועל הרגשתכם ה-

בחדר הטיפול הקבוצתי המתין שלוש בחורות ושלשה בחורים ל-בואה של הפסיכולוגית-המטפלת. היתה זו קבוצת-מישפחה רגילה.

במקום שררה אוירה עליזה. הנוכחים שוחחו בעצירות. דומה כאילו נערך כאן מיפגש חברתי בין ידידים ותיקים.

דוקניהם של שניים מן הבחורים יכלו לקשט כל כרזת-עמולה של הסוכנות היהודית או חברת-התעופה הלאומית. הם ניראו חסונים, נאים ולבביים, נוסח מיטבי הנוער-הישראלי. האחד משרת במילואים כסמל-צנחנים, והשני כקצין-שיריון.

הבחור השלישי, גרסיקאי מזוקן, התנאה באוזני אחת הנוכחות על הצלחת עבודתו האחרונה.

מבין שלוש הבחורות היתה אחת יפה-סייה, בלונדית מיניאטורית בעלת עיני

מאת

זאב יפת

מלאך רכות. השתיים האחרות היו נאות ולבושות בקפידה, ונטלו חלק פעיל בשיחה. לפני שהצטרפתי, כמשקיף, לקבוצת-המישפחה הזו, תודרכתי ארוכות. הוסבר לי כי איש מבין חברי הקבוצה אינו מסוגל לקיים קשר המשכי עם בני המין השני. קשריהם החברתיים של אנשי הקבוצה זמניים, מסתיימים לרוב בסצינות של מריבות חריפות. כל חברי הקבוצה מודים עים לחוסר יכולתם ליצור קשר המשכי, ולכן הם רדופים חרדות.

אחדים סובלים מדיכאונות הגורמים להם לבלות זמן רב בשינה. מקשים עליהם להתרכז בלימודים או בעבודה. אחרים מתלוננים על כאבי-ראש טורדניים, על פחד מפני "הסתגרות טוטאלית", חרדה מפני שיגעון. אחדים מתלוננים על קשיים מיניים.

בשעה היעודה נכנסה לחדר הפסיכולוגית-מטפלת רות נחמי, בעלת תואר שני (מ.א.) בפסיכולוגיה.

דנת נראתה מופתעת. "אני טי-כימה בשום אופן עם קביעתך של יעקב שהכל היה 'זיפת' כרגיל", אמרה.

• שמות המטופלים בדויים.

הדוקטור

לפסיכולוגיה ד"ר רודי, עומד בראש המכון בו מונהגות שיטות טיפול חדשניות השנויות במחלוקת. מאות מטופלי המכון מעריצים את ד"ר רודי, טוענים כי הטיפולים הניתנים להם בו מחווים לגביהם קרש-הצלחה, סיכויי אחרון לאפשרות של השתלבות מועילה בחיי החברה.

הברי הקבוצה, שהיו מפורקדים על מיוזני גומאוויר, הודקפו. אחדים

נעים מאד.
לפני שיעקב בא, הייתי מלאת חרדה.
חששתי שמא, בניגוד לרצוני, כבר אמצא
דרך לפוצץ את הערב ולהרעיל את האויר
רה. החלטתי שאעשה הכל כדי לא להס-
תכסך אתה. אינני זוכרת שבזמן הארוחה
דקרתי אותו בהערות עוקצניות. להיפך,
יעקב היה חביב מאד וניהלנו שיחה נעי-
מה. לא הפעלתי את הרועילב המפורסם
שלי. אחרי הארוחה, יעקב רצה לראות
את תוכנית הטלוויזיה הזוהי המשפ-
שמת מאד, כי גם אני אוהבת את
הסידרה הזו.
"אחר-כך נכנסנו למיטה. יעקב פירט
בהרחבה את הדרך שבה הוא מגיע לקבלת
החלטות בנושאים כלכליים. הנושא לא

..בסוף שכבנו. אני נהייתי מאד, ואני בפוחה שגם הוא נהנה."

עניין אותי בכלל, אבל השתדלתי להיות
עירנית ולגלות עניין.
"בכל פעם הוא התלונן על עייפות
כרונית. זה נראה לי קצת מוזר, כי בסופו
של דבר הרי הוא עובד בממשלה, ויש
לו שעות-עבודה קבועות. אני עצמי עובדת
הרבה יותר קשה ממנו. עבודתי כמורה
אינה קלה כלל, ואחרי העבודה אני רצה
לאוניברסיטה ולוקחת את הלימודים בשנה
השלישית ברחיצות רבה. כדי להצליח,
אני חייבת להקדיש ללימודים זמן ומאמץ.
עם זאת, אינני מתלוננת על עייפות
כרונית.

"אחרי ההרצאה של יעקב, שכבנו.
נהייתי מאד, אני חושבת שגם הוא נהנה.
על-כפינים, לא התעוררו שום בעיות.
שינוי גמרנו יחד. אני חושבת שאי-
אפשר לדרוש מגבר יותר מזה.
"בבוקר, כשתעוררתי משנתי, הכנתי
לשנינו קפה. כשיעקב סיים את הקפה
לקחתי ממנו את הצלחת והכוס, והתי-
כוונתי לתניח אותם על הריצפת, ליד
המיטה. כאשר התכופתי, נשענתי בידי
השמאלית על בטנו. או הוא התפרץ
נגדי: "תדרי ממני, לא רוצה לשכב עוד
פעם! האמת היא שבכלל לא חששתי
בכיוון הזה."

צחקו שכל ברוך קטע את הדממה
שנשררה בחדר.
"מדוע אתה צוחק, ברוך?" שאלה
הפסיכולוגית.
"יעקב מדבר לפעמים בצורה מזוהה,"
השיב ברוך.

"אתה צריך לשים לב להערה של
ברוך, פנתה הפסיכולוגית ליעקב.
"אני חושבת שההירסה של עדנה הרבה
יותר אמינה, התערבה מירה. גם אחרי
הפגישות שלי עם יעקב הוא תמיד טען
שהכל זיפת אחד גדול, בסך הכל, מבין
כל הבחורים כאן. אני חושבת שיעקב
מגלה את הפתיחות הכי גדולה, ברוך לי
שאם אחיה פעם בצרה ואזדקק לעזרה,
אזיע את יעקב ראשון. אני בטוחה שהוא
יבוא מייד ויעשה מעל ומעבר ליכולתו
כדי לעזור. הוא מעניק הרגשה של אחד
שאפשר לסמוך עליו.

"הוא אומנם מרבה להתאונן בנושא
המין, ותמיד מקטר שהוא בטוח שהוא
לא מוצלח. אבל עובדה היא שדווקא אותו
אין לי שום בעיות." הגיב יעקב בחיפזון,
"בסדר, סדר," הוסיף יעקב כקפיץ.
כששפתיו קפוצות וגופו מתוח כקפיץ.

..הקשיים נובעים מתוך חרדת-עזיבה מודגשת."

אגליזיזיה ועזרים ביצבצו על מצחו.
"מבחינה הגיונית השתכנעתי שאני רואה
את הדיברים בצורה מעוותת, אבל אני
מופרח להשתחרר גם מההרגשה האישית
הקשה.

"אני בטוח שיכול להיות ראש-ממשלה
או שר-צדא שכל העולם חושב אותו
לגאון, ומתנהג אליו בהתאם," אמר,
ואילו הוא-עצמו מעריך את עצמו כאספ.
מבחינה שיכלית אני יכול לשכנע עצמי
מבוקר עד ערב שאינני יצור אבוד, ובכל-
זאת, מבחינה ריגשית, אמשך להרגיש
רע."

אני ויודואלי ובעזרת הפגישות המישפ-
חיות, נעזר לך להתגבר גם על בעיית
זו," הרגיעה אותו הפסיכולוגית בקול רך.
■ ■ ■
מכון לריפוי נפשי בדרך-אנאלי
1) טיט שוכן בוילה רחבת-ידיים דור
קומתית בהרצליה. צוות המכון מונה
דופאה פסיכיאטרית, עשרה פסיכולוגים
בעלי תואר אוניברסיטאי שני (מ.א.) ו-
שמונה פסיכולוגים-מתחילים, בעלי תואר
אוניברסיטאי ראשון (ב.א.).
הפסיכולוגים הזוטרים ממשכים בלי-
מודים לקראת התואר השני, ונעזרים
בפסיכולוגים הבכירים ללימוד שיטות
העבודה המיוחדות למכון זה.
בראש צוות המטפלים ניצב הדוקטור
לפסיכולוגיה, דוד רודי. על-פיו יישק
דבר, כל הפסיכולוגים במכון נקראים
בשם הפרטי, רק ד"ר רודי מכונה,
ביראת-כבוד, בשם-המישפחה שלו.

מטופלי המכון קנאים לו, משוכנעים
כי הצלחם הנפשית תבוא דרך הטיפול
במכון. כאשר גבר או אשה ממטופלי
המכון מצליחים להינשא, למרות שמשך
שנים רבות לא עלה בידיהם ליצור כל
קשר עם בני המין השני, ומיקרים כאלה
מתרחשים לעיתים קרובות, מתחזקים
שאר המטופלים באמונתם כי גם שעתם
היפה שלהם תגיע, וכי גם הם יצליחו
להיחלץ מן הבדידות ומן החרדה הנפשית
שלחכה ניקלעו.

ד"ר רודי טוען כי הוא זוכה להצלחה
בלתי-מבוטלת בנוסף שיטות טיפוליות
חדשות, שטרם הונהגו בארץ. כזו היא,
למשל, שיטת הטיפול בקבוצת-המישפחה.
פסיכולוגים רבים מתנגדים לשיטות
הטיפול של ד"ר רודי (נימוקיהם המפור-
טים יובאו בכתבה נפרדת). מיעוט מבין
הפסיכולוגים תומך בשיטותיו, טוען כי
ההתנגדות לו היא על רקע קינאה אישית
בהדשנותו, בהצלחותיו הטיפוליות וכתור
צאה מכך הכספיות.

פסיכולוגים רבים שעייסם שוחחתי מס-
כימים כי ד"ר רודי חריף מוח וכישרוני
באורח מזהים. עם זאת, הדיעה הכללית
בקרב הפסיכולוגים היא כי ד"ר רודי הוא
אגוצנטרי ואכסטיביציוניסט. יתכן שבשל
עובדה זו, ומשום שהוא אינו מעוניין
להתקבל לארגון הפסיכולוגים הכללי ומפ-

..עם ביטחון יחסי חדש מתחיל האדם להתקרב אל מקורות פחדיו."

גין זילזול בעמיתיו-למקצוע שאינם גור-
סים את שיטותיו. קיימת התנגדות נגדו
בקרב ציבור פסיכולוגים לא מבוטל.
מסביר ד"ר רודי מהי קבוצת-המישפחה
ולאיזה צורך הוקמה:

"ניסיון זה מבוסס על ההנחה כי הקשיים
להבטיח קשרים הדדיים אצל אישיות מסוג
מסויים, נובעים מתוך חרדת-עזיבה מוד-
גשת החותרת לכל אורך הניסיון הקיומי.
אנשים אלה אינם שבים להסתכן בקשרים
בגלל ניסיון חדר-משמעי, שלפיו כל פתי-
חות לאדם אחר חסותים גם היא בעיניו.
"כדי להבטיח המשיכות מסוימת בקשר
ריס אצל סוג זה של אישיות, שאלנו מן
החיים טכניקות שאותן פיתחו אנשים
דומים במיבנה. כדי לשאת את החרדה
בקשרים עם אובייקט אחד, יוצרים אנשים
אלה קשרים מקבילים עם מספר אנשים,
כך הם כאילו מתגברים על התחושה
כי באיבוד אדם אחד — ניגמר הכל.
הבטחנו מתכונת של טיפול על סמך
ניסיון זה, ויצגנו קבוצה מורכבת משלו-
שה גברים ושלוש נשים הנפגשים זה עם
זה, כך שבמשך השבוע נפגשים כולם עם
כולן, לסירוגין. מדובר כאן על קשרים
עם כל הממשעויות שלהם, ממש כמו
קישורים-מישפחה.

"מישפחה כזו ניסגשת פעם בשבוע
יחדיו עם המטפלת המישפחתית, ושם
מדווח כל אחד על קשייו, ועל קשייהם
של האחרים שאיתם נפגש.
"כך, מתוך ביטחון יחסי חדש מצד כל
אחד ואחד, והקשור בהשתייכות, מתחיל
האדם להתקרב אל מקורות פחדיו."

■ ■ ■
ות נפחתי הפסיכולוגית-המטפלת,
מסבירה כי עדנה, שהיא בת יחידה
להוריה, גדלה למעשה כיתומה. הוריה
היו תמיד עסוקים בגיהול חנותם, לא

תמונה סימלית

זו משקפת את בעיית החרדה, המציקה לשני המינים
ביחסיהם ההדדיים, ומונעת מהם כל אפשרות ליצירת
יחסים חברתיים-המשכיים, גם במקרים בהם אין, לכאורה, כל סיבה חיצונית
לחרדות כאלו. בעיות אלה עומדות במרכז הטיפול המתואר בעמודים אלה.

■ ■ ■
מין עם נשים. הניסיונות הבודדים בהם
נתנסה גרמו לו להרגשת בחילה."

אנשי המכון רואים בקבוצת-המיש-
פחה ניסוי ביצירת קשר המשכני,
רצוף, בין חברי המישפחה. לטענתם, יתרון
המישפחה הוא בחוסר-הברירה שבה, מוכ-
רחים להמשיך להיפגש עם בני הזוג,
נאלצים לתקן את ההתנהגות. אלמנט
החרדה — אם בניהוג יבוא או לא יבוא
לפגישתה, ירצה או לא ירצה בבן-הזוג
— נעלם, כיוון שברור לכל שחברי המיש-
פחה חייבים להופיע לכל הפגישות.
לא פעם השמינו אנשי המישפחה, זה
כנגד זה, טענות אבסורדיות ביותר שחץ
מלוות בהתקפי שינאה.
אולם כאשר חשענות הספציפיות הוש-
מעו, ושאר אנשי המישפחה שלא היו
מעורבים ישירות בסיכסוך הגיבו בגיחוך
כיום, יצאה הרוח מהמפרשים והמריבה
נתגלתה במהרה כחסרת כל יחס לחשי-
בות הממשית.
אלה מבין אנשי קבוצת-המישפחה ש-
התגוררו עם הוריהם, חוייבו לעבור
להתגורר בחדרים שכורים, כדי שיוכלו
לנהוג בחופשיות, כשהם משוחררים מלחץ
ההורים.
עקרונית — אם לא בחודש הראשון,
הרי לאחר-מכן — חייבים בניהוג לקיים
ביניהם יחסי-מישפחה מלאים, כולל מגעים
מיניים.

"אין לך מושג עד כמה הפגישות האלה
קשות לי," אמר יעקב באחד הערבים,
כשיצאנו מאחד הטיפולים הקבוצתיים, "עובדים
עלי ממש יסורי-תופת. לא פעם אני
מחליט לזרוק את כל העניין. אני מרגיש
שמש אינני יכול לעמוד בלחץ, אבל
אני חורק שיניים וממשיך. אני מוכרח
לצאת מהמצב שבו אני שקוע. אם לא
אצליח להינשא ולהקים מישפחה, אין כל
תכלית לקיומי. במילחמה הערצו אותי
החיילים כגיבור בלתי-רגיל. לך ספר להם
שלא פחדתי רק מפני שבעצם רציתי לחסל
את עצמי, ולא היה לי דם להתאבד."

עצומה. אין לו קשרים ממשיים עם נשים,
למרות שהוא אהוד עליהן.
"אביו של יעקב טיפוס חלש ואילו אמו
אגוצנטרית ושתלטנית. עד גיל 16 אילצה
אותו לטבול באמבטי יחד עימה. כשהיו
חברים באים לבקריו התחבבה בבית
בבגדים שקופים. בימי נעוריו נעדר כלים
להתמודד עימה. לא פעם מצא את אמו
מאוננת בחדר-האורחים. אחד מחזיונות
הביעותיים של יעקב הוא אבר-מין נשי
פצור מולו, כשממדידו הולכים ומתעצמים
בצורה מאיימת.
"משהתגבר, נמנע יעקב לקיים יחסי-

שחברותיה קינאו בה וטיפטפו רעל באוזן
ניה, רשעליה לא הבינו אותה.

בעצם, איש לא רצה בה אסילו כש
היתה בשיא זוהרה — הכוכבת המפורסמת
ביותר של עיר-הסרטים.

שנים חולפות, האופנה עוברת, אבל
האגדה — לעולם נשארת:

נורמן מיילר, הכותן הגדול של הגבר-
יות, המחצצרת את ויקטוריה על גגות ה-
עולם, פירסם ביוגרפיה שנתונה לא
היו מקוריים ביותר, אבל מסקנותיה —
ובניהן אחת הגורסת כי קשריה של
מרילין עם הסנטור דאו ג'ון קנדי, שהיה
אחרי-כך לנשיא, היו גורם ישיר למותה —
החזירו את הנרשא לכותרות, מכאן עד
לחזרה אל אולפני-ההסרטה היה המרחק
קטן מאד.

שיחות-טלפון ארוכות. הסרט סמל
החין מספר כיצד כוכבת בלונדית בשם
קלי וויליאמס, ששמה האמיתי אמי ליין
קלי (שמה האמיתי של מרילין היה נורמה
ג'יין בייקר) מבלה את הלילה האחרון של
חיה בשנת 1957 (ולא 62). זהו ליל
השתכרות וסימון ארוך, מייגע ובוודד, ב-
חדר-המיתות של הכוכבת, שפוטרה מסי-
טה האחרון (מרילין פוטרה ממשוה צריך
לקרות באמצע ההסרטה, והסרט נעשה
אחרי-כך עם... דוריס דיי).

השחקנית, שאותה מגלמת הכוכבתית ו-
זמרת-לשעבר קוני סטיבנס, מבלה את

סרטים

סמל המין

לפני כשנה הסתיימו בהוליווד צילומי
סרט-טלוויזיה בשם סמל המין. למראית-
עין, מדובר בו בגורלה של כוכבת-מין
כלשהי, אך למעשה, היה ברור לכל ש-
המדובר בחיי מרילין מונרו. קוני סטיבנס,
המופיעה בו בתפקיד הראשי, הודתה ש-
למדה את תנועותיה והתנהגותה של מרילין
לפני שגילמה את הדמות, ואף התגאתה
בכך.

הכל ציפו, בכליון-עיניים, בחודש מארס,
לשידור הסרט, אלא שימים מעטים לפני
השידור נודע, לפתע, על ביטולו. חוגים
יודע-דבר ידעו לספר שהרמזים הברורים
ליחסים בין הגיבורה הבלונדית לסנטור
ממוצא אירי המזכיר יותר מדי מישו
ממשפחת קנדי, העלו את לחץ-הדם של
המישפחה הגדולה, אשר הפעילה מייד
לחצים במקומות הנכונים.

כמה מרודניה היות-יידועים של הוליווד,
שויהו את עצמם בסרט ללא קושי, איימו
בתביעות ממשפטיות שמנות. רשת-הטלווי-
זיה דחתה מייד את השידור, התבוננה ב-
סרט ישוב, נטלה מספרים וחתכה את מחז-
ציתו.

כששודר הסרט, לפני כחודש, באמריקה,
נותרה ממנו רק שעה אחת, מתוך השע-
תיים המקוריות.

העיתונות הרגה אותה. אולם כדי
לפצות את עצמם, החליטו בעלי הסרט
שמה שהטלוויזיה אינה מעזה לעשות, הם
יעשו. וכך מופץ עתה הסרט בשלמותו בכל
רחבי העולם, והוא יגיע, בקרוב, גם ל-
ישראל.

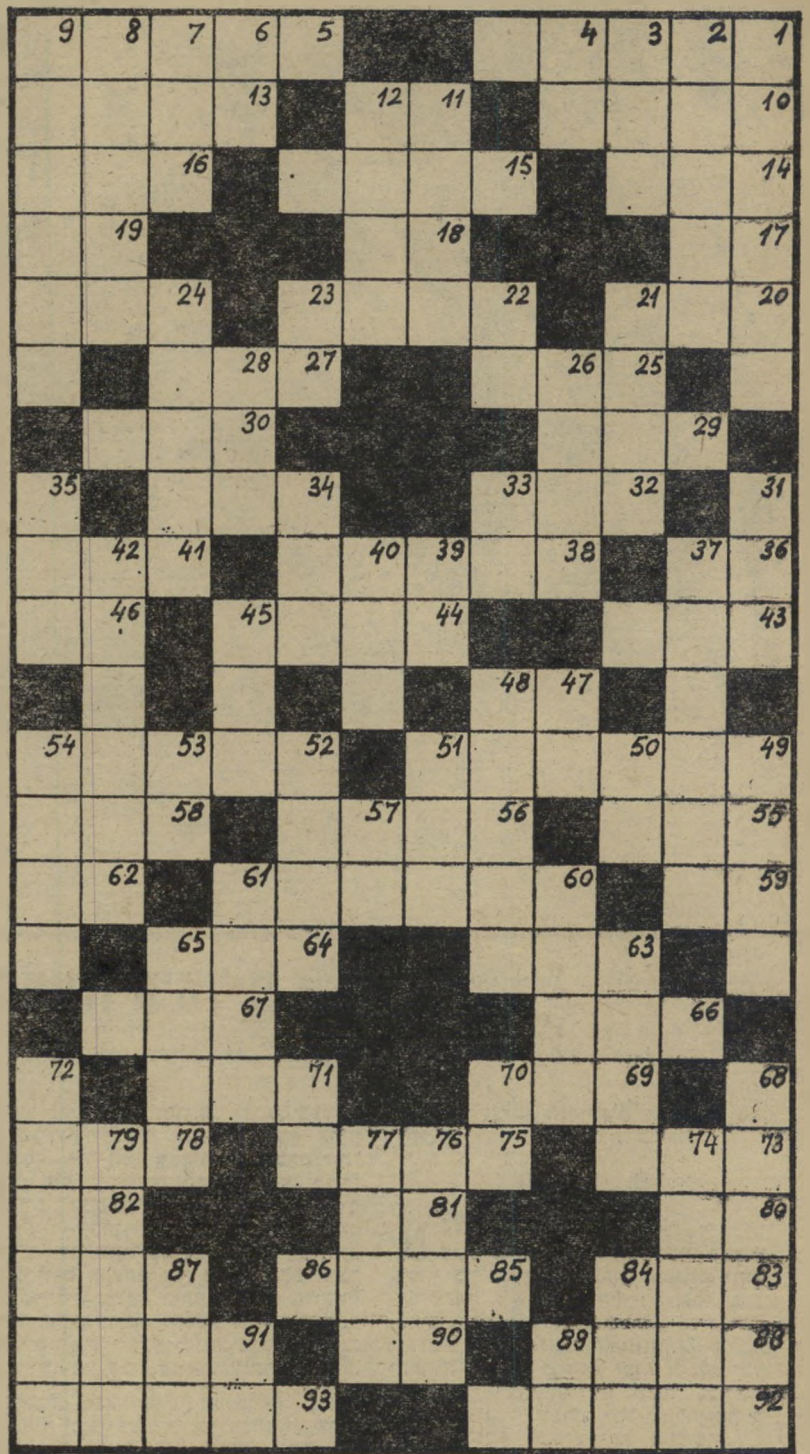
אומנם הפירסומה נזהרת לדבר על מרי-
לין מונרו, ומזהירה שכל הדמויות בסרט
הן פרידימיון בלבד, אבל חוץ מאשר ל-
תינוקות, תלמידים-שיבה וקנים מעל לגיל
90, ברור לכולם שזהו סיפור אחת האגדות
האמיתיות האחרונות שהיו להוליווד.

למעשה באה האגדה לקיצה ב-5 באוגוסט
62, כשמרילין מונרו נמצאה בחדר-השינה
שלה עירומה כביום היוולדה, ללא רוח-
חיים. סיבת המוות — כך גמסר רישמית —

שימוש מופרז ומשולב של משקאות חרי-
פים וסמים מרגיעים.

„העיתונות הרגה אותה.“ צעקו הצידיק-
נים, שבלעו כל מילה של רכילות אודות
חיה. „סותר-הבשר של הוליווד, שרצו
את מחשופיה ולא את כשרונותיה הם ש-
רצחו אותה!“ „המתח וחוסר-ההבנה של
מגברים שבחיה — כך שחיסלו אותה.“
בקיצור — מרילין, כך אמרו הסוציולו-
גים, היתה קורבן של החברה שבתוכה חיה.
מרילין, אמרו תעשיית-החלומות, חיה
אגדה, ואגדה צריך להמשיך ולספר.

הסנטור המית איתה. שנה לאחר
מותה הוציאה חברת פוקס, שנמנתה עם
מעניה העיקריים, סרט תיעודי על חיה.
עם קטעים מתוך מרבית סרטיה, ביוגרפיות
שונות חזרו ושיננו את הסיפור האומלל
על הנערה מבית-היתומים, שאמה נכלאה
בבית-משוגעים ושאיבה התכחש לקיומה.

מאונן:

92. יחליט לכאן או לכאן; 93. סיכת-ביט-
חון.

מאונן:

1. צורר ישראל בעת האחרונה; 5.
2. „מלשין“ מישורתי; 10. מסיג-גבול; 11.
3. גבעול-תבואה לאחר הפרדת הגרגרים; 13.
4. בעל לאשה; 14. „משורר“ ישראלי;
15. עור יעיר; 16. אומנם כן; 17. סמיכות
- של „פה“; 18. נהר באפריקה; 19. מכניו
- האלות; 20. סופה של טיפשונית; 22.
- מג'אוויר לח וכבד; 24. מחק; 25. מול;
27. פעלו; 29. פיר; 30. כומר בוצרי;
32. קשקש העוטף פרח ממשפחת הדג;
34. מן היונקים; 36. קול גברי;
38. חצי; 41. מכלי התזמורת; 43. מתכת
- המשמשת לציפוי; 44. כלי-נשק; 46.
- עלוב; 47. בה דורכים ענבים; 49. שיניים
- טוחנות של חיות-טרוף; 52. אלמוגי; 55.
- מסימני הניקוד; 56. קיבוץ בנגב; 58. אש;
59. אמונה; 60. עסקנים; 62. מידת פרס
- אות המשמשת סמל למרחק; 63. מתאים;
64. סוג של גבינה; 66. בית-ספר לחינוך
- קוח של בית-רובן; 67. מלחין גרמני; 69.
71. ערימת גרעינים; 73. נחש
- חונק; 75. חושש; 78. מין דג; 80. עני;
81. בסיס; 82. סוסם של גרו; 83. עובר;
85. לשון-הרע; 87. לא-כלום; 88. שחקן
- קולנוע נודע (ש"מ); 90. גיבעה קטנה;
91. מבעליה של בריויט בארדו (ש"מ);

מונרו ב„משוה חייב להציח“
חזה מבזק

סטיבנס ב„סמל המין“
העיתונות הרגה אותה

הלילו בשיחות-טלפון ארוכות (כפי ש-
מניחים שמרילין, אכן עשתה אז), ותוך-
כדי-כך נזכרת בכל מה שהביא אותה
למצב זה.

המפיקים רצו בשר. וכך, בתוך מסע
ארוך ודומע לתוך העבר מתחילים להופיע
בוה אחר זה הצללים ההוליוודיים המפורס-
מים, שאיש אינו קורא להם בשמם: כלי-
כך קל לזהותם, עד שאין גם צורך בכך.

המפיק הראשון, שמתאוה לבשרה של
קלי יותר מאשר לכישרונותיה הוא ג'י.
פי. הארפר, וכפי שמגלים אותו וויליאם
קאסטל (שהופעתו בסרט היא בגדר בדי-
חה, מאחר שהוא בכבודו-ועצמו מפק
ובמאי של סרטי-אימים, הידוע מאד ב-
הוליווד), קל לזהות בו את לואי ביי
מאיר. את מקומו של זה, כמעביר לאי-
פחות תאווה ולאי-יותר מתחשב, תופס
מישהו בשם ניקוס פורטיס, עם רקות

The film that began a Kennedy storm is due here

English audience may see the first showing of a controversial TV film about the life of President John F. Kennedy.

The film, which has been heavily censored for American audiences, will be shown on the 12th of November. The film is about Kennedy's life, and his political career.

Calendar
The film is due here on the 12th of November. It is a controversial film, and has been heavily censored for American audiences.

Exclusive from
Jury to Blame in Kennedy

Humorous
The film is due here on the 12th of November. It is a controversial film, and has been heavily censored for American audiences.

Sch
The film is due here on the 12th of November. It is a controversial film, and has been heavily censored for American audiences.

קוני פטיבנס העירום האסור

האולפן מפטר את קלי. היא חוזרת הביתה, אל תוך הלילה המפורסם, שבסופו כשהיא ערומה, מסוממת, שיכורה, והיא פשוט נגמרת — לבדה.

תדריך

תל-אביב

**** מישחקי בידוש (פאר, אר) צות-הברית) — תרגיל מבריק בהסרת מחזה-מתח לשניים, עם מלאכת-בימוי מעולה של ג'ון מנקיביץ' ונוכחות מר-שימה של לורנס אוליבייה ומייקל קיין.

✱ יחסים בצמרת (סטודיו, צרפת) — עזות שטניות מובילות פקיד-בנק ביישן אל מקום בצמרת, דרך מיגוון עצום של מיטות, בסאטירה שנונה, בדרך-כלל, על מוסר, פוליטיקה והגנינות בחברה ה"צרפתית המודרנית. עם רומי שניידר, ו'אן-לואי טרינטיגיאן ו'אן-פייר קאסל.

מרילין מונרו העירום המלהיב

מבקר את קיברה בקביעות ואף מניח עליו זרי-פרחים בכל פעם.

אהבתה הגדולה והבלתי-אפשרית של קלי — כך סבור הסרט, המבוסס על רומן בשם הסמל מאת אלווה בסי — הוא סנטור בעל בלורית מתנופפת, ממוצא אירי, בשם גריידי א'ניל (מנחשים מי זה?).

המישפטים שהושמו בפי סנטור זה אינם עשויים לעורר חדות בליבה של מי שהיא היום הגברת אונאסיס. "אשתי ואני מבינים זה את זה מומן, וכל אחד מאיתנו מנהל חיים פרטיים משלו", אומר הסנטור ל"כוכבת היפהפייה לפני שהוא מנשק אותה על עורסה.

אחרי הנפילה, השלב הבא בדרך ה"תיסכולים, המאבקים עם האולפן והחיפוי שים אחרי האהבה, היא הפגישה עם קלווין ברנהרדט, צייר מפורסם מאד הנושא אור תה לאשה ועומד ליצור לה דימוי חדש ואינטלקטואלי (וזה לא-כיליך שונה מ"אתור מילר, המחזאי שהתחתן עם מרי לין, הביא אותה לג'ורג' ונטע בה את

כנסייתו. היתה שחורה, קטן, חנוכה, במשך רוב שנות הקריירה שלה ידועה ברבים. הרי לא פחות מפורסם וקל לזיהוי הוא מי שהיה מנהל-החברה אז, דאריל זאנוק, בעל הרקוד המכסיפות והשפמפם הקטן.

נקמה בדוארה פארסונס. הנחש הארסי המלווה את קלי לכל אורך הקריירה שלה צורה עגלגלה, כובע פיר-חוני מזעזע בכיעורו וחיוך לבבי של צבוע מורעב. כל אלה יחד שייכים לשלי ווינר טרם בתפקיד אג'י מורפי, הרכילאית הכל-יכולה.

בדמותה של זו נעוץ עוקץ כפול, משום שכאשר הגברת ווינטרס מעצבת בהנאה גדולה כלי-כך דמות של מיפלטת חטטנית, היא נוקמת בלואלה פארסונס המנוחה, שהיתה ידועה-לשימצה אין כל מקום לספק שהיא נוקמת לא רק את ניקמתה של מרילין, אלא גם את ניקמתה שלה, כי גם היא סבלה לא מעט מלשונה ומחיציה ה"מורעלים של פארסונס בימים שבהם היתה עדיין יפהפייה בלונדית שאפתנית בתפקיד-די-מישנה שאין מהם מנוס.

הבעי נשאר נאמן. הבעל הרישי הראשון שלה בהוליווד (השני בסדר ה"כרונולוגי, בדיוק כמו אצל מרילין שהיתה נשואה כבר קודם-לכן פעם אחת הוא "איש הברזל", כוכב-רוגבי לשעבר בשם באק וישנאבסקי הוא האיש, אשר למרות גירושו מן הכוכבת אחרי 10 חודשי-נישואין, המשיך להיות הגבר הנאמן לה ב"תר כל חייה, והשתדל לעזור לה בכל. ושוב, ההקבלה ברורה לגמרי: ג'ון דיי מאג'יו (איטלקי במוצאו), כוכב-בייסבול (ולא רוגבי), שהיה כימט לגיבור לאומי בהצלחתו, המדחמות, נשאר נאמן עד היום לזיכרה של מרילין, ובכתבה עליו שהתפרסמה לפני כשנה הודה, כי הוא

מונרו ב"חטא עי סף ביתך" מוח כמו גבינה שווייצית

פטיבנס ב"סמוך המין" קורבן של חברה

הבושה והאשמה

תולד-חרגל (גורדון, תל-אביב, גרמניה-ישראל) — סרט מוזר זה שנכתב, הופק וביים על-ידי מכסימיליאן של, מהווה אחד הניסיונות הבודדים של הקולנוע הגרמני להתמודד עם ריגשיהאשמה של העם האחראי לשואה, ולאופן בו הם משתקפים במציאות של שנות ה-70.

של מתבונן בעת-זבועה-אחת בכמה דורות. בוקנים, שהיים עדיין עם זיכרונות האימפריה; בצעירים, שבעיניהם המילחמה היא היסטוריה עתיקה שאינה מעניינת כלל, ודור-הבניים, זה שמנסה לשכוח אבל לא מצליח, ומשום כך הוא מחפש תירוצים, הצדקות או ענישת החייבים-בדין. התסריט מנסה להתמודד כמעט עם כל ההשלכות של בעיה סוכה זו — בחיים הפרטיים, האמנותיים וחברתיים, הפוליטיים והכלכליים. גיבור-הסרט הוא תעשיין וחבר-פרלמנט מקומי, איש אמיד ומכובד, שהיה קצין בצבא הוורמאכט. עברו, הקשור עם טבח בכפר יווני, מת גלה כאשר עיתון רב-תפוצה חוקר את דמותו, בעיקבות תאונת-ידרכים שבה נהרג בנו הבכור.

אלא שהדברים החשובים והכבדים שיש לסרט לומר, מהווים מעמסה כבדה מדי לעיללה שבו. ואכן זו שר בקת חיים בשלבים מוקדמים, מגלה את קלפיה כבר בשלבים הראשונים ומסתפקת, ברוב המיקרים, בדמויות שהן סמלים ולא אנשים חיים. דיאלוגים ארוכים מתארים דברים שאפשר היה להראות אותם, ומצד שני עריכה שהיא דרמטית ללא-הרף, ותנועות מצלמה רבות-משמעות רומזות כל חעת לסצינות האמורות להיבנות לקראת שיא —

גוסטב רודולף סלנר — פושע-מילחמה

אלא ששיא זה אף פעם לא מגיע. אשר למסקנות הסופיות, כי "גם אם האשמה חאישית לא הוכחה בכל מיקרה ומיקרה, הבושה אינה מוטלת בספק", וש"צריך לזכור ולא לשכוח", מסקנות אלו אינן נובעות בהכרח מן הדברים שהראה הסרט לפני-כן. מה שצריך אולי לראות ולשכוח, זהו אוסף של שמות מפוארים מעבר הקולנוע, כמו ליל דאנובר, אלה ואגנר, אליזבת ברגנר ופרנסואז רוזי, המופיעות כולן בסצינה קצרה, ואולי המבריקה ביותר בסרט, של ישויות שההווה הוא החלק הפחות-חשוב בתודעתן.

הרעל נשטף במים

דני בניישראל (1970)
בחזרת לארץ

מה לחציע. ואולי עכשיו, אחרי שאפופ הצליח איכשהו בכליאות להסתגל אל המור סיקה הישראלית השמרנית, אולי יילך לו לדני יותר. אני רוצה להגיד לכם ששני הצדדים יכולים רק לצאת מזה נשכרים.

החיים

האמיתיים

היה שם רב יהודי כשר למחדרני שאת גבר על כל המכשולים והצליח לבסוף לנצח על טכס חתונה כדת משה וישראל. היה שם כומר נוצרי בגלימה ירוקה שבא לאחל מול טוב לחתן ולכלה.

והיו, כמובן, מחזיקי-החופה: האדונים הנכבדים משה אישכנסית וישראל בויקין מהצד האחד, והשחקן יוסי ורז'נסקי שתמך בשמוליק קראוס שנתמך עלידי הקביום שלו — מהצד השני.

הכלה לבשה שימלה לבנה יפהפייה ועל ראשה נחה הינומה ספרדית עשויה תחרה. החתן לבש חליפת ג'ינס, ולראשו חבש כובע פרווה.

טכס החתונה, והמסיבה הצנועה שנעדר כה לאחריו, התקיימו בביתן היפואי ה- משותף, המשגע של הצעירה אריאלה וירדור והאופנאית תמר יובל. והניו שאים המאשרים לא היו אלא דיילת אל-על רחל פרי, וצדוק קראוס, מאח הצעיר של שמוליק.

אני יודעת שאתם מצפים ממני שכדור כי קודש אספר לכם שוב על כל מעללי הצמד-החמד הזה, שניהם ביחד וכל אחד לחוד עד לרגע בו ניצבו מתחת לחופה ביום הרביעי שעבר. אבל לעומת זאת, הפעם החלטתי שכמתנה לחתונה אני פשוט אשכח ביחד איתכם, לפחות הפעם, את כל מה שהיה בעבר.

כי מגיע לבן-אדם לפתוח דף חדש בחיים שלו, לא? ואם הוא מתחיל ברגל ימין, אז מי אני שאבוא ואשים לו רגל? ותאמינו לי, צדוק ורחל מתחילים בימין ועוד איך.

עדים לכך היו השחקנית יהודית פולר ובעלה רפי אדר, הפזמונאית שימרה אור והחבר השחקן שלה יוסי ורז'נסקי, הצעירה בתיה אפולו, ושתי קנים יעל אביב, דירי דוקוב והחברה שלו מיצ'י, ואבי אביב. וכמובן, היו גם ג'וני בן, שמוליק קראוס וצחינוק שלהם בן. הם, ביחד עם עוד מלספר מצומצם של ידידים, היו אורחי המסיבה. בימים הקרובים מתכוננים רחל וצדוק לנסוע לירח-דבש במיזורה הרחוק. וזה עוד לא הכל. כי בעוד חודשים ספורים הם עומדים להפוך להורים מאושרים. אז, אלה לא החיים האמיתיים, מה כן?

שהצטברו בו עד עכשיו.

וכך, במשך שיבעה-עשר יום הוא חי על מים בלבד. לא אוכל, לא שותה, רק דוחס מים בכמויות. בזמן האחרון, כך מספרים לי, הוא קצת נשבר והתחיל לא-כול גם קלמנטינות.

מה שבטוח זה שהוא לא יצטנן. כי בקלמנטינות, לעומת מים, בכליאות יש קצת ויטמין סי.

מי מכס שראה את הבמאי-שחקן-חוקיין ומהלא אורי זוהר, בזמן האחרון, והיה מודאג ממראה-עיניו, יש לי בכליאות חדשות טובות בשבילו. אז אורי זוהר הוא לא הסיוחלילה מה שאתם חושבים. הוא בריא ושלם לגמרי ומרגיש מצויין, ועומד לביים בקרוב את סרטו ליל-כלור לות. זה שהוא נעשה שחקן לא-נורמלי ונראה כמו פאקיר, זה רק בגלל שהוא החליט לטהר את הגוף שלו מכל הרעלים

אבי אביכי
לצאת מהארץ

לא

בורחים

העכברים?

אני לא יודעת למה, אבל כל מי ש- מספר לי היום שהוא נוסע לחו"ל, מזכיר לי עכבר שבורח מספינה טובעת. מה לעשות, כמה שאני אופטימיסטית מטבעי, היום איפה שאני רק מסתכלת אני רואה שחור.

וזה בדיוק מה שקרה לי כשהשחקן צייר אבי אביכי סיפר לי, שבשבוע הבא הוא נוסע לאירופה. זה שאני שור פעת פמנו את הסיפור הזה כבר שלוש שנים, הוא סיפור בפני עצמו, וזה שעד שהוא לא ישלח לי תמונה שלו על רקע חביג'בו, אני לא אאמין שהוא באמת נוסע — גם זה סיפור בפני עצמו.

שבל הוא הרים את כולנו ונוסע דווקא שער — וזה מה שחורג אותו.

הלב של כסית

אם יש בן-אדם שאכל ושתה וישן ונשם את כסית מתמיד- תמיד, זה לא רק הצק'ל אישכנסית, כמו שאתם חושבים וידידים, אלא גם הלב שלו. מוישל'ה.

מוישל'ה, שתדעו לכם, עשה שיעורים על חשולחנות של נטי'ה שחקן נדורגל בין הרגליים של מיטב אמני ישראל, וזה פתח כשהיה תינוק לליטוף על הראש, כשהיה ילד, לצביטה כזאת בלחי ועכשיו, כשהוא איש גדול, בן 27, אף אחד מהם לא מעז לנעת בו.

ומה תסלף? נראה אתכם צובטים לחי של אחד שתגובה שלו מטר תישעים וארבעה והמישקל שלו מאה קילו בלי בנדים?

משה אישכנסית
הכי מצחיק בארץ

בשקט-בשקט, קצת יותר מבוגר, קצת יותר שמן ומי שמכיר אותו מקרוב, טוען שגם קצת שונה ממה שהיה, כשעזב אר- תנו לאנחות ונסע לו לגירורק שבאמרי- קה הרחוקה.

למי שלא יודע עדיין על מי אני מדברת, יש לי רמז קטן. זוכרים את כוכב הצפון? כן, נכון. דני בניישראל, כוכב להקת פיקוד צפון, ששר לנו על ירוגה וששיחק את פרדי בגברתי הנאוהה, ושיחק גם בהמלך ואני והיה חבר של הצעירה שוש בראשת-מוע ורצה אפילו להתחתן איתה, אלא שהעסק לא יצא אל הפועל וגם שוש פרחה לה לחו"ל ומאו נעלמו עיקבותיה.

דני בניישראל, ששבר לבנות רבים בי עיר הזאת, חזר הביתה.

מה הוא עשה כל השנים? מוסיקה, חב' רים, מוסיקה. ואותו דבר בדיוק הוא מת' כוון לעשות גם בשנים שיבואו עלינו לטובה, ומי שזוכר לו לדני את התקליט האחרון שעשה ערב נסיעתו לחו"ל, תקליט פופ משוגע שאני באופן אישי אהבתי מאוד, אבל קהל קוני התקליטים, לעומת זאת, לא-כיליך אהב, יודע כי לדני יש

מה אתם יודעים, אחרי איזה ארבע שנים שלא ראו אותו פה, הוא הופיע. ככה

פיחות לא פיחות, עליו זה לא עובד. הוא הוסיף בוילזול עוד איזה חמש תלפים לירות לכרטיס שלו, ובעוד שבוע הוא כבר לא פה.

התוכנית של אבי, שהיה פעם מעמודי- התווך של אנשי חבורת העיין השלישית, היא לנסוע לאירופה לבקר כמה מהחברים הוותיקים שלו שיושבים באמסטרדאם וב- לונדון, ואחר-כך להמשיך אל שאהבה נפי שו, הדוגמנית הישראלית דולי סיפו בניירורק.

בניירורק הוא ייפגש, כנראה, גם עם ז'אק קטמור ואן פוכמאיר, ונראה כאילו חבורת העיין השלישית אכן תת- אחד מחדש.

מה להגיד לכם, אני מכירה המון עכ- ברים שהיו רוצים לברוח בימים טרופים אלה מחספינה הזאת הטובעת, אבל הם, נעבעך, עכברים עניים.

ובכן, מן המפורסמות היא, כי כמה שמוישל'ה אישכנסית גדול, כך גדול הלב שלו. ירושה מאבא חצקל. הבן-אדם, המעורה בכל חוגי החברה, עובד בלילות בכסית, שומר על המלצרים, שומר על הקלינטים, שומר שהעסק ירפוק. איך שסוגרים את כסית, הוא יוצא לסיוורים הליליים שלו, ומוישל'ה הוא הרי ציפור-לילה ידועה. איפה לא רואים אותו? בקארטייה, בבודגה, במנד'ס, אבל בעיקר במסיבות פרטיות.

איפה שיש חאפלה ואין מוישל'ה — אין חאפלה. הוא הריח החיה בכל מסיבה, דואג, מארגן, מעביר, מה הוא לא עושה בשביל שהחברה יהיו מרוצים.

אבל השטח הכי חזק שלו הוא בלחצחיק. אני במראוונג שמעתי כבר כמה מצחיקנים ידועים כמו צביקה שיכל, אורי זוהר ואריק איינשטיין, אומרים עליו שהוא אחיש הכי מצ- חיק בארץ. אבל צחק-צחק — מוישל'ה הוא גם בן-אדם רציני, לפחות בכל מה שנוגע לקאריירה שלו.

הוא, למשל, שחקן מבוקש, והשנה זכה אפילו לתואר השחקן המועסק ביותר בארץ. כמו שאין מסיבה שבה אין מוישל'ה, ככה אין סרט בארץ שמוישל'ה לא מופיע בו. הוא שחקן השנה בעיניים גדולות של אורי זוהר, בציארלי וחצי של בועז דוירסון, בחגיגה לעיניים של אסי דיין, בסידרה חשה של הטלוויזיה האיטלקית, ואפילו הספיק לשבור לליאונרד ווייטינג, הלא הוא מיועדנו רומיאו, את הידיים, כששיחק את מלאך- אדוני המונע מיעקב (ווייטינג) לעבור את מעברות הירדן בסרט איש רחל. מוישל'ה נכנס לתפקיד עדי-כדי-כך, שעד היום מסתובב ווייטינג המיסכן בגבס.

אבל זה עוד כלום, באמת כלום, לעומת החתיכות. גם החתי- כות, רבותי, מעסיקות את ילדינו בפוליטיים ג'וב. עד עכשיו היתה לו חברה, השחקנית בתיה ארואטי מתיאטרון הבימה. שלוש שנים יצאו ובאו ויצאו, עד שלאחרונה החליטו לשחרר קצת את היחסים ההדוקים ביניהם, אבל להישאר ידידים טובים. קודם לכן היתה למוישל'ה חתיכה שוטרת בשם יהודית בכר, שלדבריו מחפשת עד היום הזה רופא-לב שיתפור לה את ליבה השבור לרסיסים.

ואם כל זה לא מספיק, הרי שחתיכות הנוכחית היא דוגמנית בשם רותי שהיא, כך מספרים, בחורה לעניין, וכמו שמוישל'ה נשמע כשהוא מספר עליה, אז הוא מבוסס לאללה. באופן כללי מוישל'ה הוא לא מין אחד כזה שקופץ מבחורה לבחורה. הוא אוהב מצבים סטאטיים. יש לו בחורה, טוב לו איתה, הוא מלמד אותה שתעשה לו עוד יותר טוב. למדה? על הכיפאק. למדה? גם כן על-הכיפאק. מה יש, הכל מוכרח להיות מושלם בחיים?

החיים הקשים

כבר על 17.000 הלירות שהוא חייב ל- ז'קלין.
החיים קשים, אמרתי לכם.

ברוך

מלביש כוכבים

היא ירדה במדרגות, הוא חיכה עד ש תגיע לאמצע הדרך, היא ראתה אותו קם לקראתה, הם נמשכו זה אל זה ככמטה קסם, ואז הוא שאל אותה: „את תמי מור?" היא נדה בראשה, ומאז לא נפרדו. רומן-השנה שייך ללא-ספק למלבישה **תמי מור**, מי שהלבישה כבר מאות ואנשים בלמעלה משלושים סרטים ושכימטעט לא מפיקים סרט בארץ מבלי שיהיו לה יד או רגל בתלבושות — ולשחקן-הקולנוע הבלגי **רוני גוטמן**, שהוא גם שחקן טלוויזיה ותיאטרון ידוע מאד בבליגיה.

הקשרים בין תמי לרוני נוצרו על בימת הסרט עקבות, כשהוא הכוכב בו והיא הי מלבישה.

תמי, שהיא התאומה של **רינה רמון**, התגרשה כוכור לפני כארבע שנים מ- **צביקה**, „ציבלה" שמילדוביץ, איש ה קולנוע, ומאז לא ראו אותה באופן קבוע עם אף אחד. היא גם סבלה בינתיים מ בעיות בריאות, ונאלצה לעבור מיספר

איזה צרות יש לו לבן-אדם שיש לו עסק — אשה, מאהבת, מסי-הכנסה, זה לא קל, בהחלט לא קל.

ואם אתם לא מאמינים, תרשו לי בבקשה לספר לכם את סיפורו של בעל מספרה לגברות ברחוב כצנלסון בגבעתיים. סתם איש פשוט בשם **אורי רונן**. תשאלו את אורי איזה צרות יש לו מהאשה, מהמאהבת וממסי-ההכנסה, ואז תבינו.

אורי רונן הנ"ל, בעל המספרה, הצהיר בפני מסי-הכנסה כי בשנות המס 1969 ו- 1970 היתה הכנסתו 24.000 ל"י בלבד, בכל אחת מהשנים. פקיד-השומה, שהוא קצת חשדני מטבעו ובתוקף תפקידו, בדק את ההצהרה ומצא שלא דוברים ולא ציפורים — הכנסותיו של רונן היו כפולות, אם לא יותר מכפולות.

עובדה, בשנת 1969 הוא הרוויח 45.233 לירות, טבין-וקלין ובי-1970, לעומת זאת, הרוויח 63.895 ל"י. ואם זה לא מס' פיק, הגיע מסי-ההכנסה גם אל מיסטר חיי הפרטים של בעל המספרה, ובמיסגרת תחקיריו בענייני מסי-הכנסה הגיע אפילו אל אחת ז'קלין עזרן, שאורי רונן מסר ל' אביה שיתריחוב בסך של 17.000 לירות. והנה הסתבר שז'קלין הנ"ל היתה ספי רית קטנה במספרתו של רונן. הבוס התאהב בה, הבטיח לשאת אותה לאשה אחרי ש תתגרש מאשתו, ז'קלין, באהבתה כי רבה, נתנה לבוס-המאהב סך של 17.000 פוני טים על-מנת שירכוש דירה — עבור מי אני לא יודעת.

אלא מאי, בינתיים התפייס רונן עם אשתו, שגם היא עובדת במספרה שלו, והספרית הקטנה יצאה קירחת מכאן ומכאן: איבדה את מקום עבודתה, איבדה את ש' אהבה נפשה ואיבדה גם 17.000.

אלא שאורי רונן, כנראה, אינו מהנכנעים בנקל. כששמע עד כמה גדול ההפרש בין הצהרתו לבין דרישת מסי-ההכנסה, הגיש עירעור. אבל במקום שכתוצאה מכך ישלם פחות כסף, עלה לו העירעור ביותר כסף. מאחר שאותו עירעור לא התקבל על דעתו של השופט **בנמל**, ייאלץ אורי לשלם כעת נוסף להפרשי-המס גם הפרשי ריבית ומס, וגם את הוצאות העירעור — שלא לדבר

ברכה, שהיתה מזכירת-הפקה בחברת טרטי קסטל ואחר-כך בחברת שלושה פלוס או רון, הכירה את דון דרך חברים, ומאז היא מתגוררת איתו יחד בדירה שמכרי רמת-גן שכרה עבורו ברמת-גן, כמובן. דון עצמו ידוע כבעל טמפרמנט סוער. לא מוזמן קרה שלא מצא חן בעיניו שיפוטו של שופט מסויים, והוא כימטעט שהיכה אותו. ערכו לו לשחקן הסוער מישפט, וההתאחדות החליטה להרחיק אותו לחצי שנה.

אבל מה, דון קורנבליט הוא שחקן ששווה ועולה כסף, מסתבר, אז הקבוצה עירערה,

ברכה קדיש ודון קורנבליט הגיל לא קובע

עונשו הומתק, וכעת מותר לו לשחק במיש' חקי גביע אירופה. אבל מישחקי כדורסל זה עניין אחד, ומישחקי-אהבה זה עניין אחר. בימים אלה, מספרות לשונות טובות, הצמד-חמד עומד להיכנס בעולם של חופה וקידושין. זה שברכה קצת גדולה על דון בן ה-21, זה באמת לא חשוב. כי כמו שכבר אמרתי, עשרות פעמים בעבר, לא חשוב הגיל, העיקר שטוב בלב.

חופשה

ברומא

אני לא מכירה הרבה בעלים שעושים את זה, אבל לכל כלל יש, כידוע, גם יוצא מהכלל. ועורך-הדין **אלכס ינן** הוא בהח' לט אחד כזה. עובדה, הוא שלח את אשתו חיה, עורכת-דין גם היא, לחופשה באי-טליה — ולבד. הגברת, ככל אשה אמיתית, קפצה על ההצעה, ארוז לה את המיזוודות, נפרדה מהבעל וטסה לרומא.

והנה, התארכו הלילות והימים והבעל היוצא מהכלל החל להתגעגע אל אשתו היפה. אך הוא התנחם בכך שאיטורטו

חיה ינן הבעל לא ויתר

החופשה מגיעה אל קיצה המיוחל, וחיה תשוב אל חיקו.

אך רוצה הגורל וזמן החופשה תם, והי ציפור עדיין לא שבה אל הקן.

מה עשה עורך הדין הממולח. הקשיבו, הקשיבו. הוא לא כתב מיכתבים, לא שלח מיברקים ואף לא ביוזב את כספו על טלפונים. הוא פשוט לקח את המטוס הרא-שון לרומא, וטס אל שאהבה נפשו. כעבור ארבעה ימים שב ארצה, ואשתו האהובה עימו.

האשה האהובה, לעומת זאת מאז אותו יום שבו דרכו רגליה על אדמת המולדת, אינה חולה לספר לכל מי שרק מוכן להקשיב לה, על אותה חופשה ברומא שהיתה, לדבריה, התקופה המאושרת ביותר בחייה.

למה התקופה המאושרת ביותר בחייה? סעו לרומא בלי הבעל, ותראו בעצמכן.

האשה היפה ביותר בחיי

היא היתה האשה היפה ביותר בחייו. הוא היה שולח לה פרחים דרך חנות-פרחים ידועה. הוא קנה לה בגדים במאות ואלפי לירות, הוא לא הפסיק לספר לכולם עד כמה היא יפה וטובה וחכמה ואינטליגנטית. כולם לא בדיוק הבינו למי הוא מתכוון, אבל מפאת הכבוד הניעו בראשם לחיוב. לבסוף הוא אפילו התחתן איתה, ולמרבית הפלא היא המשיכה להיות בעיניו יפה, חכמה, טובה ואינטליגנטית.

היא סירבה בעקשנות ללדת לו ילדים, למרות שכולם ידעו שילדים הם חלום חייו.

יום אחד הוא נסע לחו"ל בענייני עסקים. היא נותרה בבית לבד. אבל לא לזמן רב. רקדן צעיר ויפה-תואר, לא-מקומי, ארח לה לחברה. השכנים בבית המשותף, שבו גרה עם בעלה, היו מוכנים להישבע כי מכונית-הספורט של הרקדן היתה חונה במיגרש החנייה של הבית לילות שלמים. אבל למר-בית הפלא, כששב הבעל ממסי-העסקים חיכתה לו אשתו האהובה, והרקדן לא ניראה עוד בסביבה.

כעבור כמה חודשים החלו השכנים מבחינים בהריונה הבולט של האשה. מאושר מכל אלה שהבינו בכך היה הבעל. הוא הציף את אשתו במתנות נוספות, כיסה אותה בתכשיטים ונשבע לה שלא איכפת לו אם בן או בת. אבל האשה היתה עצובה. משך כל ההריון היתה עצבנית עד-כדי-כך, שרופ' איה ציוו עליה מנוחה מוחלטת.

עכשיו ילדה תינוק חמוד. הלידה היתה קשה, אך מייד עם צאת התינוק לאוויר-העולם, דרשה אמו, באפיסת-כוחות מוחלטת, לראותו. כשהואו לה אותו, נשמה לרווחה. התינוק היה לבן כשלג, ופולמתי-שיער בלונדי כיס-תה את ראשו.

הידיד-הרקדן, לעומת זאת, היה ממוצא כושי. היום מטיילת לה האם המאושרת בחברת האב הגאה עם ילדם החמוד, והאושר שב לשכון בביתם.

רוני גוטמן ותמי מור העבודה לא הפריעה

ניתוחים. את האחרון שבהם עברה בשבוע שעבר, ובעזרת האהבה כנראה היא מרגי-שה כעת בסדר גמור.

תמי ורוני מתגוררים יחדיו בדירתה היפה שבמרכז תל-אביב וזכתה, משלהסתיים הי סרט, יש להם קצת זמן פנוי לביילויים ול-טיולים בארץ. רוני, שהוא יהודי-ציוני, מדבר עברית שלמד כשהיה מתנדב בארץ במלחמת ששת-הימים, ושהה בקיבוץ. בבליגיה הוא שחקן התיאטרון הלאומי, והשבוע הוא נוסע לבריסל כדי לשחק את גיימי במחזה מטע ארנן אל תוך הלילה של יוגין או'ניל. חוץ מזה הוא הסריט לסטוויזה הבלגית סידרה בת ארבע שעות על המוסיקאי פרנץ ליסט.

תמי, העסוקה כבר בצילומי הסרט יום הדין של ג'ורג' עובדרייז, עומדת ל-הצטרף אל רוני בבריסל בסביבות חג-המולד. אחרי שהשחקן העסוק יסיים את כל ההתחייבויותיו הם ישובו ארצה, ורוני יחלק את זמנו מאז ועד להודעה חדשה בין תמי בארץ לתיאטרון והקולנוע בחו"ל.

כמה עלו לך חתיכות אלה? תפווזה במיליון לירות

קצינת-חן ראשית לשעבר של חיל-הים נעמי לפיד נקראה לדגל, והועמ' דה בראש סירת התפווזות. אחת החתיכות הכי רציניות של חיפה, גילי ביאנקו, רעייתו של סוחר עשיר, מונחה כסגניתה. רק אחרי שכל הצוות היה מוכן, וקיבל תקציב מיוחד, טפסים מיוחדים וחדרים משלו בבניין העירייה, צריך היה להתחיל לחשוב מה בעצם לעשות עם הסטודנטיות.

איך רואים

ליכלוך

ה וחלמ' על הקמת חמש לשכות ש- תענינה על כל שאלה של תושב הר עיר, או תייר המודמן לחיפה. לישכה אחת הוצבה בבניין העירייה, עבור ארבעת ח- לשכות האחרות נשכרו מיבנים, בחורים ל- שלוש שנים, כאשר הכסף שולם מראש. אך בחמש לשכות אפשר להציב 10 בחור-רות, ולאמוגי היתה בריגדה בת 70 בחור-רות, היה צורך למצוא תעסוקה לנותרות. אז הוחלט לחלק את השאר לצמידים, אשר ישוטטו בעיר, ויפעלו כפסחיות-תברואה. "התפקיד שלנו היה לראות ליכ- לוך על יד חנויות או בתים, ולקרוא ל- אנשי מחלקת התברואה" סיפרה ניצה מרק. לאמוגי היתה עוד מטרה נסתרת, עליה סיפר לידידיו הקרובים ביותר, "כאשר נקבל אורחים חשובים, או כשתיו טכסים בעיר, תלווינה הבחורות את ראש העיר לאירועים האלה. זה יעשה הרבה יותר רו- שם, אפילו יותר מאשר מישמרי-הכנסת", אמר לאחד ממקורביו. אולם אטיאט החל האוויר לצאת מ- הבלון, אותו ניפח אלמוגי בעזרת אנשיו ומישרדי-הפירסום שלו. לפתע התברר כי מלבד ללישכה שבתחנת "אגד", אין פונים אל הלשכות. גם ה- בחורות שהוצבו ב"אגד" נשאלו בדרך- כלל רק על מועדי יציאה של אוטובוסים, או על תחנות שונות ליעדים שונים, והיו מפנות את השואלים למודיעין של "אגד". אז החלו אף להישמע ריטונים מכל ה- עברים, מהאופוזיציה בעירייה, מאישים שונים שראו כיצד מתכבזים כספים ממש מול חוטמיהם, ואפילו מצד חוגי מיפלגתו של אלמוגי.

אטיאט החלו גם הבחורות עצמן להבין כי בעצם אין להן מה לעשות שם. "ל- השתעמם אני יכולה גם בבית", אמרה ה- שבו דורית קוטקס, "למרות המשכורת ה-

אותו ביסודיות. מודעות-ענק התפרסמו ב- עיתונות והבטיחו לסטודנטיות משכורות גדולות. לאלו שנבחרו, נתפרו מדים מיוחד- דים, אשר תוכננו עלידי מעצבת אופנה תל-אביבית, בצבע התפרו. הוכן כובע מיו- חד והוזמנו סמלים מבהיקים. אחרי ש- הושלמה עבודה זו, לא נשא חן בעיני ראש העיר הבד ממנו נתפרו המדים. עשרות זוגות חצאיות וחולצות הושלכו לפח, ו- במקומם הוזמנו מדים אחרים.

ברור היום כי אלמוגי הצליח להוכיח כי התפווזים, או נכון יותר התפווזות, שוות הרבה יותר מזהב - למשלם-המיסים הן עלו בדיוק מיליון לירות ישראליות. לפני חודשים מספר זיעקו שופרות-הפיר- סום של אלמוגי בקול תרועה רמה, כי באה הישועה לעיר. אלמוגי הקים סירת-שירור- תים, אשר היתה מורכבת מכמה עשרות צעירות נאות, רובן סטודנטיות. וכשאלמוגי עושה מיבצע - הוא עושה

ה תפווזים, התפווזים / טובים ב- אלף אחוזים / מן הזהב, מן הזהב / שמחפשים אותו לשווא. כך שרה בגל הקל סיסמת-פרסומת קליטה של המועצה לשיווק פרייהדר, אשר כוונתה היתה ל- עודד את מכירת פרייהדר. לתושבי חיפה לא ברור אם ראשה-עיר שלהם אוהב תפווזים או לא. המקורבים אליו מעירים, כי הוא מבכר כוסית וויסקי על פני כוס מיץ תפווזים. אך לחיפאים

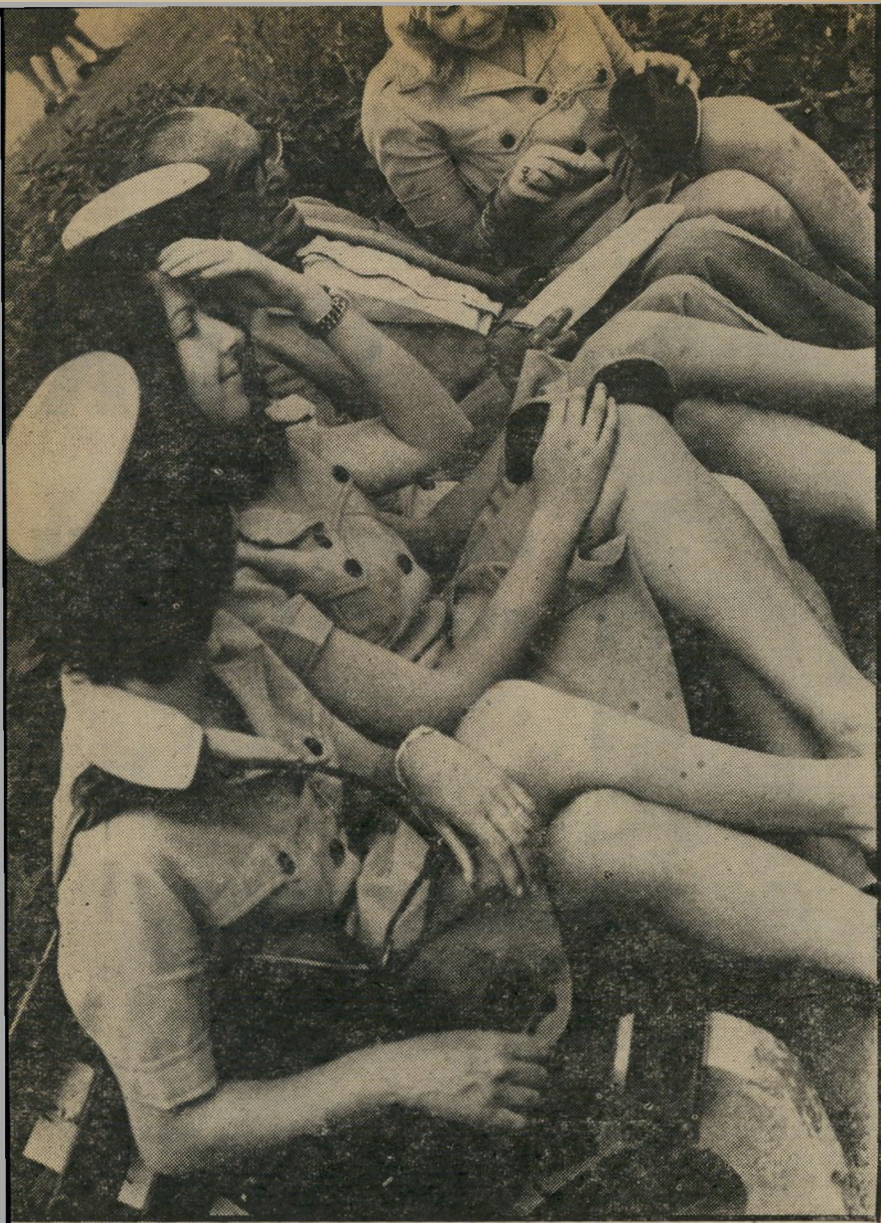

והציעה לו את עזרתה (תמונה מימין). רק כאשר היהודי הדתי הבחין בחתיכה הבלונדית שמעליו, הוא הוריד את כובעו על עיניו, כדי להתגבר על הייצר (תמונה משמאל) ולא נענה להצעתה.

התפווזה שהיתה אחראית על לשכת תחנת אג'ד סילבי חבצלת הבלונדינית, יוגשה ביוזמתה אל יהודי דתי שהמתין על 7090 לאוטובוס

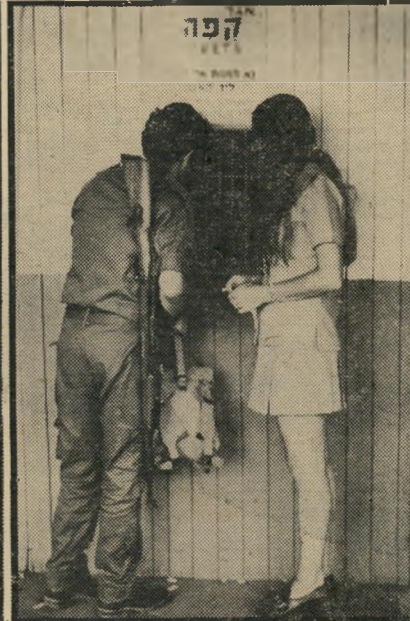
עזרה בכח

כך הן הצטלמו לצורכי פירסום

ארבע על אחד

ארבעת דיילות התפוז מתלבשות על תייר בודד בגן עירוני בחיפה. בתמונות למעלה מימין ל"שמאל: היפהפיה שבין הדיילות אסתי פלג, שרית שפירא, הראשונה שעזבה את העיר והתחתנה ולאחריה בילסקי, אשר נשארה עד היום ועובדת במחלקת התברואה בעיריה.

חיילת
התפוז

תפוז וצה"ל

דורית מחליפה חוויות מקצועיות עם שתי חיילות חביבה אשר היו מוצבות עימה.

דורית
קומיקס

מודיעין אג"ד

בתו של סא"ל (מיל.) בחיל'היס אשר התגייסה לסיירת מכוונת חייל למודיעין.

לפי המר

זינט ברימשיח, המבוגרת בין דיילות התפוז של אלמוגי, מצאה תעסוקה ברמות אס ותינוקה, בגן העצמאות בחיפה, התיישבה ליד האם שישיבה על הדשא בשמש, ועזרה לה להאכיל את התינוק מהבקבוק.

רגלי תפוז

הצד המצטיין אצל חיילות התפוז המסועמות, היה 'יפיון'. נילי ביאנקו, לאה בילסקי ונעמי לפיד, מי שהיתה רס"ן בחיל'היס, מציגות בגאווה את רגליהן הנאות. הסיבה היחידה שבגללה חבל שחיסלו את היחידה? אמרה נעמי. היא שהנוף של חיפה יהיה עכשיו פחות יפה מקודם."

קוסמת, אני לא מסוגלת לשוטט כמה שעות ביום, ללא מטרה, או לשבת בלישכת מודיעין ללא תכלית, מבלי שאף אחד יפנה אלי."

הבחורות החלו לעזוב את העבודה, ואחר רות לא הגיעו במקומן. לאלמוגי הסתבר כי המיבצע, שאותו החל בקול תרועה רמה, הולך ומתמסס ממש תחת ידיו. כשישבו אלמוגי ויועציו, לפני כשבוע עייס, וערכו חשבון כמה עלה המיבצע עד כה, התברר להם, לתדהמתם, כי הי סכום הגיע למיליון לירות. שתי חליפות המדים שקיבלה כל אחת משיבצים הבחורות, הקמת המחלקה החדשה, משכורות העתק, המודעות הענקיות בעיתונות וב עיקר דמי השכירות לארבעת המיבנים — סכומים אלה הצטרפו למיליון לירות.

מיליון לירות

לפח

עיריית חיפה שרוייה עתה במצב כספי חמור. גיזבר העיר הודיע בשבוע שעבר כי יהיה עליו ללוות בריבית קצוצה שני מיליון לירות, כדי לשלם את משכור רות החודש. לאלמוגי לא נותרה ברירה. הוא נאלץ לוותר על מישמרי הכבוד של החתיכות בטכסים, לוותר על לשכות הי מודיעין ועל סירות הניקיון. בקול ענות חלושה הודיע דובר העירייה על פירוקה של סירת התפוזות.

אולם חלק מהבנות הוחתמו על חוזים שנתיים, וצריך היה להמשיך להעסיקן. כל אלו שאי אפשר היה לפטרן תמשכנה לי עבוד, ולגבות כספים מקופת העירייה הי ריקה עוד חודשים אחדים.

"כאשר מחברים יחדיו, את יצר הגדלות של אלמוגי עם אהבתו הידועה למין הי יפה, עולה העניין למשלם המיסים מיליון לירות, וזה קצת ביקור", הגיב השבוע אחד מאישי חיפה על פירוקה של סירת התפוזות ז"ל.

המפקדת

האחרית על הב' חזרות נילי ביאנקו, אחת היפהפיות של חיפה, רעייתו של סוחר עשיר, מספלת בילד שאיבד את אמו.

העונכם הזה

אסתר

שחמודוב:

אלופת
המסלול
שופכת
את ליבה

דבע מיליון לירות -

אזו שלא אסע

לאולימפיאדת 76'